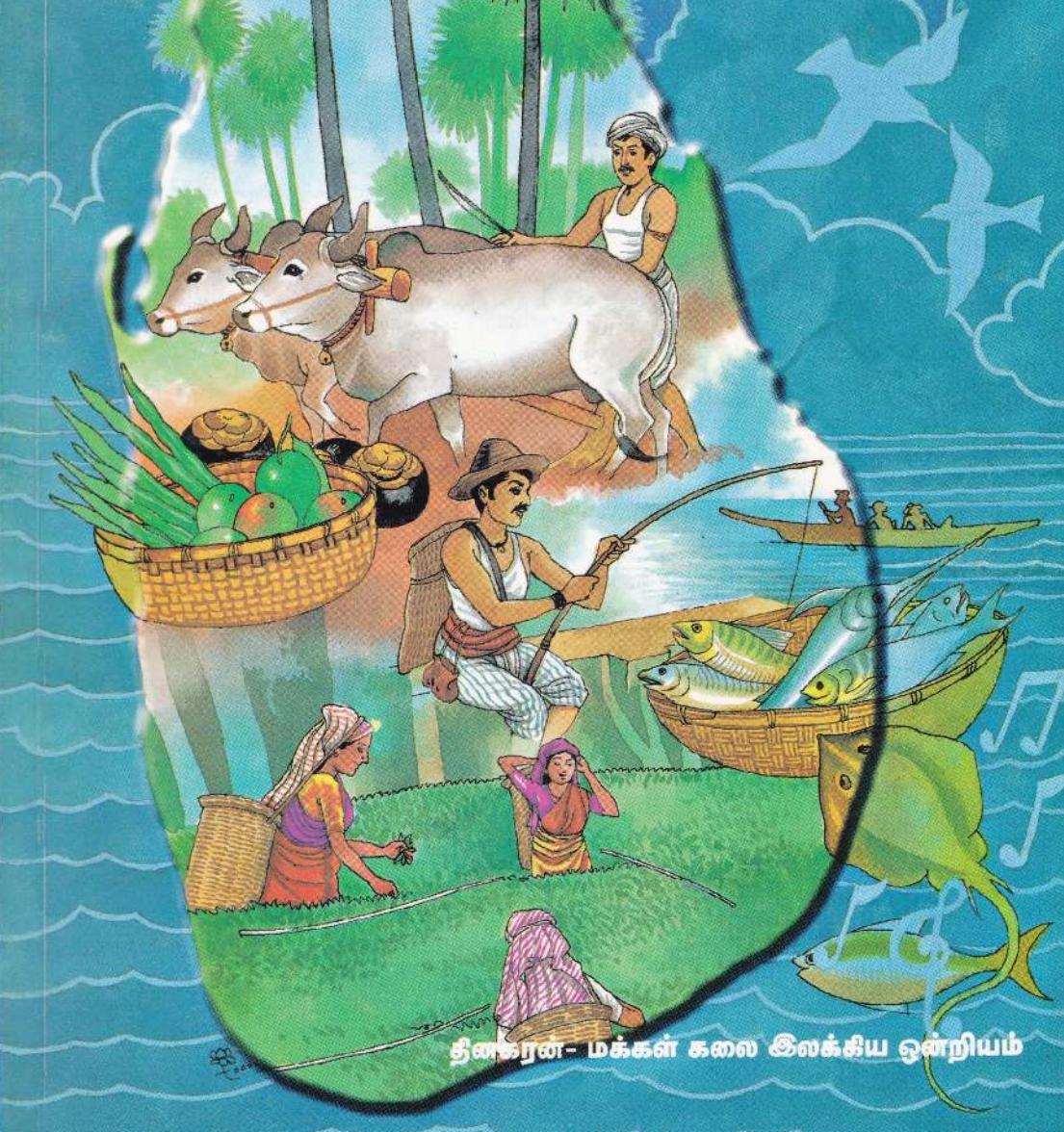
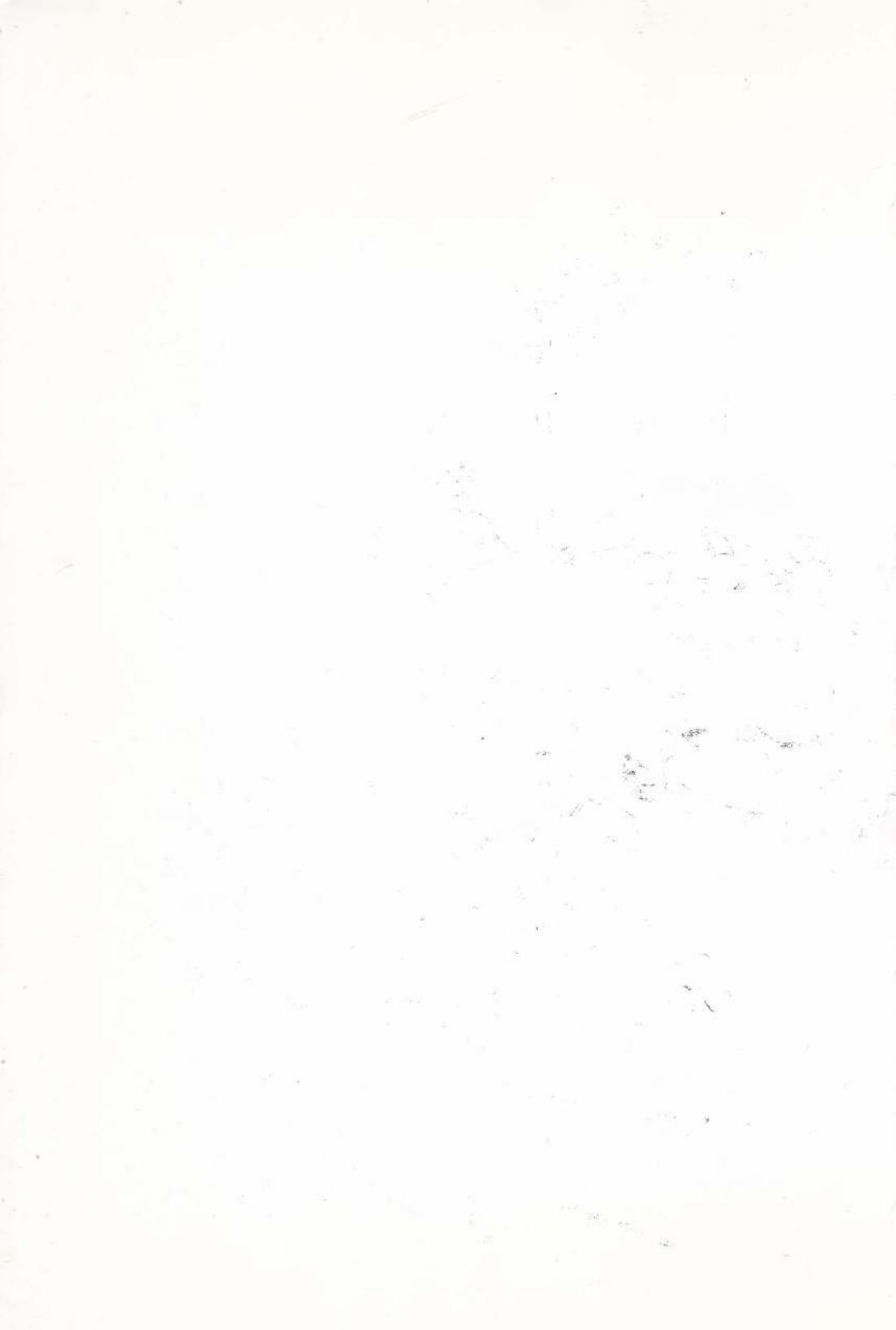

அக்வாடியர் ஞாபகாட்டுத் படிச்சீருக்கூத்துகள்

தினசரண் - மக்கள் கலை நிலக்கிய ஒன்றியம்

அகஸ்தியர் ஞாபகார்த்த
பரிசுச் சிறுகதைகள்

முனிபால் எம் இந்தை
பிரதிவிளை விளைவாங்
திடுதிடுதி. மேங்கண்டிட்டு
4/08/2001
வாணி

தினகரன்- மக்கள் கலை இலக்கிய ஒன்றியம்
இணைந்து நடாத்திய
அகஸ்தியர் ஞாபகார்த்த சிறுகதைப் போட்டியில்
பரிசு பெற்ற சிறுகதைகளின் தொகுப்பு

வெளியீடு
மக்கள் கலை இலக்கிய ஒன்றியம்
18/13, பூரணவத்தை,
கண்ணடி.

அகஸ்தியர் ஞாபகார்த்த பரிசுச் சிறுக்கதைகள்

- விடயம் : ‘தினகரன்’ - மக்கள் கலை இலக்கிய ஒன்றியம் இணைந்து நடாத்திய அகஸ்தியர் ஞாபகார்த்த சிறுக்கதைப் போட்டியில் பரிசு பெற்ற சிறுக்கதை களின் தொகுப்பு
- முதற்பதிப்பு : மார்ச் 2001
- பக்கங்கள் : xiii + 100
- நூல் அளவு : 150 x 210
- நூல் வடிவமைப்பு : சு. கிருஷ்ணமூர்த்தி
பவானி கிருஷ்ணமூர்த்தி
- வெளியீடு : மக்கள் கலை இலக்கிய ஒன்றியம்,
18/13, பூரணவத்தை,
கண்ணடி.
- அச்சுப்பதிப்பு : சக்தி எண்டர்பிரைஸஸ்
- விலை : ரூபா. 150/-

முன்னுரை

தமிழ்நாட்டினை ஊற்றுமூலமாகக் கொண்ட உலகத் தமிழ் இலக்கியத்தின் வீரியமிக்கதொரு சூறாகத் திகழ்கிறது ஈழத் தமிழ் இலக்கியம். தேசிய இலக்கியக் கோட்பாடு முன்வைக்கப்பட்டு சமூகப் பிரக்ஞை உள்ள இலக்கியப் போக்கு தோற்றுவிக்கப்பட்டபோது தனிமனிதவாத, கற்பனாவாத, பிறபோக்குவாத இலக்கியப் படைப்புகள் புறமொதுக்கப்பட்டன. நமது நாட்டிலும் உலகநாடுகளிலும் நிகழ்வுற்ற அரசியல் மற்றும் சமூக மாற்றங்களும் இவற்றிற்கு உறுதுணையாகக் காணப்பட்டன. முற்போக்குச் சிந்தனையாளர்களும் படைப்பாளிகளும் ஒரணியாகத் திரண்டு செயல் முனைப்பாகப் பணியாற்றினர். இதன் விளைவாக தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்ட கொள்கைகள், கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் உதயமாகியது. ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்தின் தோற்றுத்திற்கு வித்திட்ட இ.மு.எ.ச.வின் ஆரோக்கியமான தொழிற்பாடுகளுக்கு கைலாசபதி கால ‘தினகரன்’ பெருந்துணை புரிந்தது. இ.மு.எ.ச. உடன் தன்னைப் பிணைத்துக் கொண்டு இறுதி முச்சள்ளவரை இலக்கியம் படைத்த எழுத்தாளர்களில் அகஸ்தியரும் ஒருவர்.

இரு சாதாரணனாக எளிமையான வாழ்க்கையை ஆரம்பித்த அகஸ்தியர் 1995 ஆம் ஆண்டில் நவீன நாகரிகத் தலைநகர் பாரிஸில் அமரத்துவமடைந்தார்.

‘தினகரன்’, மக்கள் கலை இலக்கிய ஒன்றியத்துடன் இணைந்து அகஸ்தியர் ஞாபகார்த்த சிறுகதைப் போட்டியொன்றை 2000 ஆம் ஆண்டு தேசிய ரீதியில் நடாத்தியது. இதற்கான நிதி அனுசரணையை அகஸ்தியரின் குடும்ப உறுப்பினர்கள் வழங்கினார்கள். நாட்டின் சகல பகுதிகளிலும் வாழும் சிறுகதைப் படைப்பாளிகள் மிகுந்த உற்சாகத் துடன் அகஸ்தியர் ஞாபகார்த்தச் சிறுகதைப் போட்டியில் பங்கு கொண்டார்கள். இவர்கள் யாவருக்கும் நன்றி நவீன்கிழோம்.

பரிசுச் சிறுகதைகளைத் தெரிவிசெய்யும் சிரமமான பணியை உலகத்திற்கு தமிழ் இலக்கியப் படைப்பாளிகளான செ. யோகநாதன், அல்லுஸாமத், கோவிந்தராஜ் ஆகியோர் சிறுப்பாகச் செய்து முடித்தனர்.

முதல் மூன்றுபரிசுகளைப் பெற்ற சிறுகதைகளும் ஆறுதல் பரிசு பெற்ற ஜந்து சிறுகதைகளும் ‘தினகரன்’ வார மஞ்சரி’யில் தொடர்ந்து பிரசரிக் கப்பட்டன. “தினகரன்” தனது எழுபதாவது ஆண்டினுள் பிரவேசிக்கும் காலப்பகுதியில் இவை தொகுக்கப்பட்டு நூலாக்கித் தரப்பட்டுள்ளது. இச்சிறுகதைகள் ஒவ்வொன்றும் சொல்லும் செய்திகள் கூரிய அவதா னிப்பிற்கு உரியவை. நமது மன்னிற் பிறந்து உலக ஓவியப் பரப்பில் சஞ்சாரஞ்செய்யும் பத்மவாசன் அட்டைப்படத்தை வரைந்துள்ளார். அச்சிடலை ஒரு தவமாக இயற்றிவரும் கிருஷ்ணமூர்த்தி - பவானி இந் நூலின் சிருஷ்டிகர்த்தாக்கள். இப்போட்டியின் ஆரம்பமுதல் பரிசுளிப்பு வைபவம் வரை மூலவிசையாகத் தொழிற்பட்டவர் மக்கள் கலை இலக்கிய ஒன்றியத்தின் தலைவர் இரா. அ. இராமன். இந்த இலக்கிய வேள்வியில் பங்குப் பணியாற்றிய அனைவருக்கும் பாராட்டுக்கள்.

இலக்கியங்கள் அவைசார்ந்த மக்களின் சமகால வரலாற்றைப் பதிவு செய்து வைக்கும் பாதுகாப்புப் பெட்டகங்கள். இந்த வகையில் தேசியர்த்தியில் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டு இத்தொகுப்பில் உள்ளடக்கப் பட்டுள்ள பரிசுச் சிறுகதைகளும் கருத்திற் கொள்ளப்படலாம்.

லேக் ஹவஸ்,
கொழும்பு - 10.
2001, ஏப்ரல்

ராஜ பூர்காந்தன்
பிரதம ஆசிரியர்,
‘தினகரன்’.

பதிப்புரை

உழைக்கும் மக்களை நேசித்த,
அவர்களுக்காக இலக்கியம் படைத்த
மானுடன்,
எஸ். அகஸ்தியர் மறைந்து
பல ஆண்டுகள் கடந்து விட்டாலும்
அன்னாரின் பெயர், அவரது இலக்கியப்பணி
இன்றும் இலங்கையிலும்,
தமிழ் கூறும் நாடுகளிலும்
நினைவுகூரப்படுவது நோக்கத்தக்கது.
இலங்கையில் அவர் வாழ்ந்த காலம் பொன்னானது.
கண்டியில் வாழ்ந்தது
அதைவிடப் பொன்னானது.
கண்டியில் வாழ்ந்த போது
வெறுமனே வாழ்ந்தவரல்ல
முற்போக்கு இலக்கியத்தைச் சமந்து கொண்டு
நிறைய எழுதினார்
சாதாரண மக்களின் விடிவுக்காக
பல நூல்களை எழுதி வெளியிட்டார்.
பல இளைஞர்களை எழுதத் தூண்டினார்.
பல இளைஞர்களுக்கு இலக்கியப் பயிற்சி கொடுத்து
அவர்களை உருவாக்கினார்.
இலங்கையிலும் பிற நாடுகளிலும்
எழுத்தாளர்களாகத் திகழும் சிலர்
இவரால் உருவாக்கப்பட்டவர்கள்தான்.
அவர்களுள் நானும் ஒருவன்
என்பதைச் சொல்லுவதில் பெருமையடைகிறேன்.
அந்த நன்றிக்கடனைத் தீர்ப்பதற்கு
எமது மக்கள் கலை இலக்கிய ஒன்றியம்
தொடர்ந்து
அன்னாரை நினைவுகூர்ந்து வருகின்றது.
வருடம் தோறும் அன்னாரின் நினைவாக
இலங்கை தேசிய பத்திரிகைகளில் கட்டுரைகளை
பிரச்சிப்பதற்கு ஏற்பாடுகளைச் செய்து வருகின்றது.
சென்ற ஆண்டு அவருக்கு மகுடம் சூட்டும் முகமாக

இலங்கையின் புகழ் பூத்த தேசிய இதழான
 தினகரன் பத்திரிகையோடு இணைந்து
 எமது ஒன்றியம்
 அகஸ்தியர் நினைவுச் சிறுக்கைப்போட்டி
 ஒன்றினை நடத்தியது.
 இச்சிறுக்கைப் போட்டியில் கலந்து
 பரிசு பெற்ற படைப்பாளிகளுக்கு
 பரிசுப் பணத்தோடு,
 பரிசுக் கதைகளையும் ஒரு தொகுப்பாக
 வழங்க முடிவு செய்தது,
 அத்தொகுப்பு ஒரு அழகிய நூலாக
 உங்கள் கரங்களில் தவழ்கின்றது.
 இச்சிறுக்கைப் போட்டி
 வண்டனிலும், பிரான்சிலும் வாழும்
 அகஸ்தியர் அவர்களின் குடும்பத்தவர்களுக்கு
 இலங்கையிலிருந்து கிடைக்கும்
 பெரும் கெளரவமாகும்.
 இச்சிறுக்கைப் போட்டியில் கலந்து கொண்ட
 படைப்பாளிகளுக்கும்,
 நடுவர்களாக இருந்து பணியாற்றிய
 இலக்கியப் படைப்பாளிகளுக்கும்
 அட்டைப்படத்தை வரைந்து தந்த
 புத்மவாசன் அவர்களுக்கும்,
 முன்னுரை வழங்கிய தினகரன் பிரதம ஆசிரியர்
 ராஜீ பூர்ணாகந்தன் அவர்களுக்கும்,
 அனீந்துரை வழங்கிய
 பிரான்சைச் சேர்ந்த கவிஞர் அருந்ததி அவர்களுக்கும்,
 அகஸ்தியரைப் பற்றிய குறிப்புக்களை
 அனுப்பி வைத்த
 அவரது மருமகன் எஸ். பி. ஜோகரட்னம் அவர்களுக்கும்
 எனது நெஞ்சு நிறைந்த நன்றிகள்.
 எமது ஒன்றியம்
 காலந்தோறும் அந்த மனித நேயனை
 நினைவுக்கரும்
 என்பதைக் கூறி வைக்க விரும்புகிறேன்.
 நன்றி.

இரா. அ. இராமன்

தலைவர், மக்கள் கலை இலக்கிய ஒன்றியம்,

18/13, பூரணவத்தை,

கண்டிடி,

இலங்கை.

மறைந்தும் மறையாத மாணிடன்

அகஸ்தியரின் ஜம்பதாண்டு எழுத்துப்பணி 1995 டிசெம்பர் 8 இல் ஓய்ந்தது! ஆயினும், அப்பணியின் பாதையைப் பின்னோக்கிப் பார்த்த போது..... உடல்நலம் குன்றியபோது உளபலம் ஓங்கியது. கைகள் எழுத மறுத்துக் குறண்டியபோது எழுத்து வேகம் விரல்களை அசைத்தன. எழுத்துக்கள் பிறந்தன. மடை திறந்து கருத்துக்கள் புரண்டன. மக்களிடையே இருந்த அறியாமை இருளை நீக்கும் நோக்கில் அவை பிறந்தன. சாதியக் குரோதங்களை மிகச் சாதுரியமாக வளர்த்து அதனி டையே குளிர் காய்ந்த மேதாவிகளின் முகத்திரைகள் கிழிக்கப் பட்டன! ஆற்றாதோர் தூற்றினர்; அறிவுணர்ந்தோர் போற்றினர். நாடு, இன, மத, பிரதேச எல்லைகள் தாண்டி அவர் எழுத்துக்கள் பிரபல்யமடைந்தன.

எழுத்தில் புதுமைகள்; வார்த்தையில் ஜாலங்கள். மரபுவழி தவறாத புதிய சொற்பிரயோகங்கள். பரீசார்த்த எழுத்து முயற்சிகள். “நீ” என்ற உணர்வுற்றுருவகச் சித்திரம் எழுத்துலகில் ஏற்படுத்திய தாக்கம் இங்கு கவனத்திற்கு எடுக்கப்படவேண்டும். இவையெதுவுமே வானத்திலிருந்து கீழே தானாக விழுந்துவிடவில்லை. மக்களிடமிருந்தே படித்து அதே மக்களுக்காகப் படைக்கப்பட்டவை. பொதுவுடமைத் தத்துவ ஆகர்ஷிப்பால் புதம்போடப்பட்ட சிந்தனையிலிருந்து புறப்பட்டவை. மாற்றுக் கருத்துக்களையும் மனம் புண்பாத வகையில் மறுத்து விவாதிக்கும் கலைக்கு முன்னோடியேன அமைந்தது எழுத்து நாகரிகம். இப்படி அகஸ்தியர் எழுத்துலகில் தொடாத விடயங்களே இல்லை.

அகஸ்தியர் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் வரிசையில் முன்னணியில் நின்றவர். கடல் கடந்த இவர் எழுத்துக்கள் அவ்வப்போது தரமான சஞ்சிகைகளில் வலம் வந்தன. இவரது மறைவின் பின் எழுத்துக்கள் மங்கிவிடவில்லை; மாறாக, மறு அவதாரம் பெறுகின்றன. பல சிறுகதைகள் மேற்கு நாட்டு தமிழ் வாளொலி நிலயங்களினால் நாடக உருவில் ஒலிபரப்பாகின்றன. 1990 களில் சோவியத் நாட்டில் ஏற்பட்ட பின்னடைவுகளைக் கண்டு, தமது நிறத்தைத் தாமே மாற்றியவர்களிடையே தலை நிமிர்ந்து நின்று தம் கொள்கையிலிருந்து தடம் புரளாத இவரது நேர்மையைச் சரியாக இனங்கண்ட முதுநிலை விரிவுரையாளர்கள் கலாநிதி துரைமோகன், திரு. சிவசேகரம் போன் ரோரின் சூற்றுக்கள் இங்கு குறிப்பிடத்தக்களை.

“நான் மவுக தேடுவதற்காக எழுதுபவனல்ல. மக்களுக்காக எழுது பவன்....” என்ற அவரது கூற்று ‘மக்களிடமிருந்து கற்றுப் புடமிட்டு மக்களுக்களித்தல்’ என்ற அவரது கொள்கையை ஆதாரமாகக் கொண்டது. மலையகத்தில் இவர் வாழ்ந்த காலம் மகத்தான காலம் என்பார். காரணம், அங்குதான் மாசமறுவற்ற அற்புதமான மனிதர் களைச் சந்தித்து அவர்களிடமிருந்து வாழ்க்கையின் உண்மையான பாடங்களைக் கற்றிருக்கின்றார். ‘மேய்ப்பர்கள்’ என்ற இவரது சிறுகதை இம்மக்கள் எப்படியெல்லாம் வஞ்சிக்கப்பட்டார்கள் என்ற உண்மையை உலகிற்குக் காட்டுவதற்குக் களமாக அமைந்தது இந்த மலையகமே! ‘கண்டி மக்கள் கலை இலக்கிய ஒன்றியம்’ இன்றும் அவரது பெயரை நன்றியுடன் நினைவு கூருவது அம்மக்கள் மத்தியில், அவர்கள் இதயங் களில் அகஸ்தியர் எவ்வளவு ஆழப்பதிந்துள்ளார் என்பதைக் காட்டும் படிக்கட்டுக்களாகும். இங்கு திரு. இரா. அ. இராமன் அவர்களைப் பிரித்துப் பார்ப்பது முடியாத காரியமாகும். இலக்கியத் தரம் வாய்ந்த ‘தினகரன்’ போன்ற பத்திரிகைகள் அகஸ்தியர் நினைவை அழியாது காக்கும் தார்மிகப் பணியில் ஈடுபடுவதும் ஆரோக்கியமான செய்தி ஆகும். மேற்படி சிறுகதைப் போட்டியை சிறப்பாக நடாத்தி வெற்றி கண்ட ‘தினகரன்’ பிரதம ஆசிரியர் திரு. ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் மற்றும் ஞாயிறு இதழ் உதவியாசிரியர் திரு. அருள் சத்தியநாதன் அவர்களுக்கும் திரு. அகஸ்தியர் குடும்பத்தினர் ஏனைய வாசகர்களுடனும், இலக்கிய ஆர்வலர்களுடனும் இணைந்து நன்றி கூறி நிற்கின்றனர். ‘மேய்ப்பர்கள்’ சிறுகதை ‘தினகரன்’ வார மஞ்சரியில் வந்ததைக் கண்ட அன்பர் அக்குறணை இளைய அப்துல்லா அவர்கள், தன் தனி முயற்சியாக லண்டன் ‘சந்திரோதயம்’ வாணோலியில், அக்கதையை ஒரு நாடகமாக, தன் தனித்துவமான வெண்கலக் குரலில் தனி ஒருவராக நடத்தி முடித்ததையும், பாரிசில் திருமதி. ஜோதி நவரட்னம் அவர்கள் TRT வாணோலியில் அச்சிறுகதையை வேறொரு வடிவில் நாடகமாக்கி ஒலிபரப்பியதையும் இங்கு குறிப்பிட்டேயாக வேண்டும். நல்ல பல இலக்கியவாதிகள் சிரஞ்சிவியாக வாழ்வார்கள் என்பதற்கு இது ஒரு எடுத்துக்காட்டாகும். குரியினை இருள் தழுவது நிரந்தரமான தல்ல என்பது தெரியாததல்ல. ‘மானிட தரிசனங்கள்’ நூல் வெளியீட்டு விழாவின்போது கண்டியில் பேராசிரியர் திரு. அம்பலவானர் சிவராசா அவர்கள் இக்கருத்தை அழுத்திக் கூறியிருந்தமை இங்கு குறிப்பிடத் தக்கதாகும். கண்டியில் நடைபெற்ற ‘மானிட தரிசனங்கள்’ வெளியீட்டு விழாவை வீடியோவில் பார்த்து ரசித்த திரு. எஸ். பொ. அவர்கள் மிகுந்த மகிழ்ச்சி பீறிட்ட நிலையில் ‘இதுவல்லவோ நூல் வெளியீட்டு விழா; இதுவல்லவோ கலைஞருக்காக கொரவம்’ என்று மனம் திறந்து கூறியது மானிடர்கள் மறக்கப்படுவதும், மறைக்கப்படுவதும் எவ்வளவு கொடுமையானது என்ற அவரது ஆதங்கத்தை வெளிக்காட்டியது.

இத்தகைய மாண்புகளைத் தன்னகத்தே கொண்டிருந்த அந்த மாமனிதன் பல்லாயிரக்கணக்கான இதயங்களில் இன்றுங்கூட வாழ்ந்து கொண்டிருப்பது, வேதனையற்ற எம் இதயங்களை அன்புடன் வருடி அரவணைக்கும் ஆறுதல் கரங்களாக அமைகின்றன. பாரிஸ் மன் இறுதியில் இந்த மகானைத் தனதாக்கியது, தான் ஏந்த எல்லாவகங்க் கிடையிலும் கட்டுப்பட்டவள்ள என்ற அவரது உலகளாவிய சிந்த ணைக்குக் கிடைத்த பரிசாரும்.

தம் அன்பை விதைத்து, எம் அன்பைத் தன்னுடன் மட்டும் அறுவடை செய்து சென்ற அந்த ஆக்மாவுக்கு இந்த நினைவுகள் அர்ப்பணமாகின்றன!

ஸ்ரீ. பி. ஜோகரட்னம் (இலண்டன்)

அகஸ்தியர் எனும் மனித நேய எழுத்தாளர்

கடந்த அரை நூற்றாண்டுகால ஈழத்து தமிழிலக்கிய வரலாற்றினை ஆராயப்படும் எவரும் அகஸ்தியர் என்கின்ற பெயருடன் சலபமாகப் பரிட்சயமாகிவிடுவர். இலக்கியத்தில் அகஸ்தியர் பதித்துச் சென்ற ‘தடம்’ அத்தகையது. அயராத அவரது எழுத்து இயக்கம் அவர்தம் இறுதி மூச்ச இருந்தவரைக்கும் தொடர்ந்தது. இலக்கிய வடிவங்கள் என எவை எவை கருதப்பட்டனவோ அவற்றிலெல்லாம் அவர் துணிந்து கைவைத்தார். பலவற்றில் ஒரு சில பரிசோதனைகளையே செய்து பார்த்தார். எழுத்தை ஒரு தவமாகக் கொண்டதால் சலபத்தில் இது அவருக்கு வாய்த்தது. இதற்கு அவருக்குத் துணை நின்றது அவர் வரித்துக்கொண்ட மார்க்சிய தத்துவம்.

ஏற்கனவே மரபாகிப் போய்விட்டிருந்த ‘தூய’ இலக்கிய வகையறாகக் களோடு பொருதிக் கொண்டெழுந்த எழுத்துக்களின் முகவரிகளுக்குச் சொந்தக்காரர்களாக இந்த மார்க்சிய சிந்தனையாளர்களே இருந்தார்கள். நிலவும் சமூக அடிப்படையைக் கேள்விக்கு உள்ளாக்குவதோடு அதனைத் தலைகீழாகப் புரட்டிப் போடவும் கூடிய சக்தி மிகுந்த மந்திரச்சொற்களை அவர்தம் படைப்புகளில் உச்சாடனம் செய்தார்கள்.

கெட்டித்தட்டிப்போன எல்லாவிதமான மரபுகளும் பொடிபடத் தோன்றிய இப்புதிய திசைவழி மாற்றம் சகித்துக் கொள்ளப்படமுடியாத பழைமைவாதிகளால் மிகவும் அநாகரிகமான வழிகளில் தொடர்ந்த தாக்குதல்களுக்கு உள்ளாகிய வரலாறுகளைக் கடந்தகால தமிழ் இலக்கிய, கலை, கலாச்சார பரப்புகளிலிருந்து அழித்துவிட முடியாது. பன்முனைத் தாக்குதல்களைத் தாங்கிய மையமாக இவர்கள் விளங்கி னார்கள். எனினும், இது அவர்களைச் சிதைத்துவிடவில்லை; வளர்த்து விட்டது. ஏனெனில், இத்தகைய அனுபவங்கள் அவர்களது படைப்புக் களை இரத்தமும் சதையமாய் உயிரோட்டத்தோடு செழுமைப்படுத்தி உலவ விட்டிருக்கிறது. மக்களிடமிருந்து கற்று மக்களுக்கே கொடுக்கும் கலையைச் சாத்தியமாக்கியிருக்கிறது.

இத்தகைய அனுபவங்களுக்கூடாகத் தன்னைப் புடம்போட்டுக் கொண்டெழுந்த மக்கள் எழுத்தாளர்தான் மறைந்த திரு. அகஸ்தியர் அவர்கள். சிக்கல் மிகுந்த தமிழ்ச் சமூக அமைப்பினது பாகுபாடுகளின்

முரண்பாடுகளின் ஒரு உச்சக் கொதிநிலையான காலகட்டம் இவர் எழுத்த் தொடங்கிய காலகட்டம். இவரது எழுத்தும், மூச்சும் நின்று போன இவரது இறுதிக்காலமோ இலங்கையின் தேசியப் பிரச்சனையில் தேசமே ஏற்ந்து கொண்டிருந்த காலகட்டம். இவரது எழுத்து இவை இரண்டுக்குமிடையே பாலம் போட்டது, மார்க்சியத்தின் ‘வர்க்கப் போராட்ட’ தத்துவ சாராம்சம் இவரது எழுத்துக்களிலும் வெளிப் பட்டது. சாதியக் கொடுமைகள், முதலாளித்துவச் சரண்டல்கள், தேசிய இன ஒடுக்குமுறை என்று பல்வேறு பிரச்சனைகளையும் இவர் மார்க்சிய தத்துவ ஒளியில் கண்டு தெளிந்து தனது படைப்புக்கள் அனைத்திலும் கையாண்டார். எனவேதான் ‘சனாதனி’களின் ஆக்ரோஷ மான எதிர்ப்பு களுக்கு இவர் தொடர்ந்து முகங்கொடுக்க வேண்டி யிருந்தது. இவரது புலம்பெயர்ந்த வாழ்விலும் இது நிகழ்ந்தது. இங்கிருந்து வெளிவந்த தமிழ்ச் சஞ்சிகை ஒன்றில் அவரது நாவல் ஒன்று பிரசரமாகி ஒரு அத்தியாயத்துடன்யே நிறுத்தப்பட்டது. (பின்னர் அச்சஞ்சிகையும்கூட நின்று போனதென்பது வேறு விடயம்) ஆனால், அகஸ்தியர் அவர்களோ எந்தக் கட்டத்திலும் சோர்ந்து போனதே கிடையாது. தன் படைப்புகளின் மூலமாக அவர் ஒரு தொடர்ந்து ‘யுத்தத்தை’ நிகழ்த்திக் கொண்டேயிருந்தார்.

இவர் புலம் பெயர்ந்து வாழ்ந்த காலகட்டத்தில்தான் இவரோடு நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. வேர்கள் பிடிடுக்கப்பட்டு அந்திய மண்ணில் அகதியாகிப் போன ‘வலி’ அவரது இறுதிக்காலம் வரை அவரை வாட்டியிருக்கிறது. தேசத்தையும் மக்களையும் பிரிந்த போது தான் மரணித்துவிட்டதாக ஒருமுறை சூறினார். ‘திரும்பி’ச் செல்ல வேண்டும் எனும் அவா அவருக்குச் சதா இருந்தது. ஒரு வேளை, ஒப்பிட்டு ரீதியில் இவர் தனது புலம்பெயர்ந்த அனுபவங்கள் சார்ந்து எழுதியவைகளை விட தேசம் பற்றியும் மக்கள் பற்றியுமே மிக அதிகமாக எழுதியதற்கான காரணம் இதுவாக இருக்கலாம். எனினும் இங்கு வாழ்ந்த அவரது குறிப்பிட்ட காலம் முழுவதும் இந்த மண்ணுக்கு விகவாசமாக இருந்ததுடன், இந்த மண்ணின் கலை, கலாச்சாரத்தின் மீது மிகுந்த மதிப்பையும் வைத்திருந்தார். ஐரோப்பிய இடதுசாரிகளின் நூல்கள் மீதான அதீத வேட்கை அவருக்கிருந்தது. இதன் காரணமா கவோ என்னவோ அவரது அமரத்துவ நிகழ்வு பிரான்சின் புகழ்மிக்க ‘பாரிஸ் கம்யூன்’ வீரர்கள் புதைக்கப்பட்ட ‘பெயர்லாச்சேஸ்’ மயானத்தில் நடைபெற்றது என்னும் பெருமையும் கிடைக்கப்பெற்றது. குற்கு தேசிய இன விடுதலை வீரனும், அனைத்துலகப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் நன்பனும், சிறந்த திரைக் கலைஞருமாகிய துருக்கி நாட்டு ‘இல்லமஸ் குனே’ அகதியாகத் தஞ்சமடைந்தது பாரிசில் என்பதும் அவரது பூதவுடல் புதைக்கப்பட்டதும் இந்த மயானத்தில்தான் என்பதும் தவிர்க்க முடியாமல் நினைவில் வந்து போகிறது.

இப்போது அகல்தியர் அமரத்துவமாகி ஐந்தாவது ஆண்டுகளில் அவரது பெயரில் சிறுகதைப் போட்டியொன்றினை நடாத்தி அதில் தேர்ந்தெடுத்த சிறந்த கதைகளைத் தொகுத்து நூலுருவில் கொண்டு வருதல் என்பது அவருக்கும், அவர் நேசித்த மக்களுக்கும் செய்யும் சிறந்த கைமாறாகும்.

இத்தகைய அறிய பணியினைச் செய்ய முன்வந்திருக்கும் ‘தினகரன்’ பத்திரிகையும், கண்டி மக்கள் கலை - இலக்கிய ஒன்றியமும் மிகுந்த பாராட்டுக்குரியன். ஆரம்பத்திலிருந்தே எம்மிடையே சிறந்த முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள், படைப்பாளிகள் உருவாவதற்குரிய ‘களம்’ அமைத்துக் கொடுத்ததில் ‘தினகரன்’ பத்திரிகைக்குச் சிறப்பானதோர் பங்குண்டு.

அகல்தியர், சிறுகதையில் பல சாதனைகளைப் புரிந்தவர். வெறு மனே கருத்துக் குவியல்களாக இல்லாமல் மிகுந்த கலை நேர்த்தியுடன் அவரது அரேக சிறுகதைகள் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கதை சொல்லப்படுகின்ற முறையில் அவருக்கென்றே ஒரு தனித்த பாணி யிருந்தது. எனவே, அவரது பெயரில் சிறுகதைப் போட்டியினை நடத்தி அதனை நூலுருவில் கொண்டு வருதல் மிகவும் பொருத்தமான தொன்றாக அமைவதோடு ஈழத்துச் சிறுகதை வளர்ச்சியினைத் தூண்டுகின்ற வழிமுறையாகவும் இது அமைகின்றது. இத்தகைய சிறந்த பணியினை மனமார வாழ்த்துவதோடு இத்தருணத்தில் இவ் வுரையினை எழுத ஆதரவளித்த அவரது குடும்பத்தினருக்கும், இதனைப் பிரசரிக்க முன்வந்த ‘தினகரன்’ பத்திரிகைக்கும், இதனோடு இணைந்து இப்பணியை நடாத்தும் கண்டி மக்கள் கலை, இலக்கிய ஒன்றியத்துக்கும் எனது நன்றியினையும், வணக்கத்தையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

கவிஞர். அருந்ததி
பிரான்ஸ்
27.08.2000

பொருளடக்கம்

விடியல்கள் தூரமில்லை	1
மனித வேட்டை	11
விடுதலை	22
காவேரி	34
அக்கிளி	43
நாடு கடந்த நிதிகள்	60
அர்த்தங்கள்	75
மாணிடராய்ப் பிறத்தல்	85

முதற் பரிசு

விழியல்கள் தூரமில்கை

எம். வீ. எம். ஸபீர்

இருள் கவிந்த அந்த இரவுப் பொழுதிலே, ஊர் முழுவதும் உறங்கி, ஒசைகளும் அடங்கியிருக்க, தான் மாத்திரம் தூக்கம் இல்லாமல் படுக்கையில் புரண்டு கொண்டிருந்தாள் றினோசா. அவளது சிந்தனை முழுவதிலும் அஷ்ரபின் உருவமே நிரம்பி இருந்தது. காலையில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளை மனம் தானாக அசை போட்டுக் கொண்டிருந்ததாலும் அஷ்ரப் கூறிய அந்த வார்த்தைகள் அடிக்கடி அவளது உள்ச் செவிப்பறைகளில் வந்து மோதிக் கொண்டிருந்ததாலும் தன் தூக்கத்தை முற்றாக இழந்து போனாள் றினோஸா.

பல மணி நேரம் போராடியும், சிந்தனைகளை ஓருங்கிணைத்துத் தூங்கமுடியாமற் போகவே, சோர்வுடன் கட்டிலில் எழுந்து அமர்ந்தாள். தலையை உயர்த்தி கவர்க்கடிகாரத்தைப் பார்த்தவள், ஆச்சரியத் துடனே, ‘நள்ளிரவைத் தாண்டியும் இன்னுமா தூக்கம் வரவில்லை!’ என்று அலுத்துக் கொண்டவளாக, எழுந்து வந்து, குளிர்சாதனப் பெட்டியில் வைத்திருந்த தண்ணீரை எடுத்துக் குடித்தாள்.

குளிர்ந்த நீர் உள்ளே சென்றதும், சுற்றுத் தெம்பு வரப்பெற்ற றினோஸா, சிந்தனையில் ஆழ்ந்தவாரே, அறையின் குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடக்கலானாள். ‘அஷ்ரப் அழகானவர்தான். நல்ல

குணமும், திறமையும் உள்ளவர்தான். கண்ணியமான அரசு உத்தியோகத்தில் கடமையாற்றுபவருந்தான். அதற்காக, என்னுடைய கொள்கை களையும் இலட்சியங்களையும் புறக்கணித்துவிட்டு, அவரைத் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டியதன் அவசியம் என்ன! அவரை நான் திருமணம் செய்துகொண்டால் நான் இதுவரை காலமும் மனதில் கொண்டிருந்த வெராக்கியம் என்னாவது!” அவளது உள்மனம் தன்மானத்தைப் பற்றி ஒரே கோணத்திலேயே சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தது.

சிந்தனையில் ஆழந்தவாரே அங்குமிங்கும் நடந்துகொண்டிருந்த நினோஸா, அறையின் மூலையில் வைக்கப்பட்டிருந்த முழுநீள நிலைக் கண்ணாடியின் முன்னால் வந்து நின்று, அதில் தெரிந்த தன் உருவத் தோற்றுத்தை ஆழமாக ஊடுருவினாள். இருபத்து நான்கு வயதை அடைந்த ஒரு அழகான இளம் யுவதிக்கு இருக்கவேண்டிய அத்தனை இலட்சணச் செழிப்புகளும் தன்னில் நிறைவாக இருப்பதை அவள் உணர்ந்தாள்.

‘இத்தனை அழகு இருந்தும், அவற்றை ஒரு ஆண்மகனின் கை களில் ஒப்படைக்கவில்லை என்றால் அவற்றில் என்ன பிரயோசனம் தான் இருக்க முடியும்!’ என்று அவளது உள்மனம் இலேசாகக் குத்திக் காட்டியபோது, அவள் விழித்துக்கொண்டாள்.

‘இல்லை. ஒரு பெண் அழகாக இருந்தால், அவள் திருமணம் செய்தேயாக வேண்டும் என்று நிர்ப்பந்தம் ஏதுவும் இல்லையே. திருமணம் என்பது, அவரவரது விருப்பத்தைப் பொறுத்த விடயம். சிலர் உடல் இச்சையை நோக்காகக் கொண்டு திருமணம் முடிக்கின்றனர். சிலர் தமது சக-துக்கங்களைப் பகிர்ந்து கொள்வதற்கு எனவும், வேறு சிலர், தமது வாழ்க்கைக்குத் துணை வேண்டும் என்பதற்காகவும் திருமணம் செய்கின்றனர். தாம் - தந்தையரின் கட்டுப்பாடுகளிலிருந்து சுதந்திரம் பெறவேண்டும் என்பதற்காகத் திருமணம் செய்வோரும் இருக்கத்தான் செய்கின்றார்கள். இவற்றையெல்லாம் வைத்துப் பார்க்கும்போது, நான் திருமணம் செய்ய வேண்டிய அவசியமே இல்லையே. ஏனெனில், சிறுவயதிலேயே அன்புத் தாயையும், கொடுரத் தந்தையையும் இழந்து தனியாகத் தவித்தவள் நான். பெற்றோர் இருவரையும் பலியெடுத்த பாவி என்ற ரீதியிலேயே எல்லோரும் என்னை நோக்கியதால் உறவினர்களின் உதவிக்கும் தகுதியற்றவளாக மாறினேன். ஆயினும், மனதைத் தளரவிடாமல், தனித்த வளாக நின்று, துணிந்து முன்னேறி, இன்று ஊரிலுள்ள ‘அல்லவிதாயா’ மகா வித்தியா லயத்தில் நியமனம் பெற்ற ஆசிரியையாக கடமையாற்று மளவிற்கு சமூகத்தில் உயர்ந்திருக்கிறேன்’

‘இந்த நிலையில், நான் திருமணம் செய்வதற்கு எவ்வித அவசியமும் இல்லையென்றே நினைக்கிறேன். சிறு வயதிலிருந்தே துன்பப்பழுக்களை தனியாகச் சுமந்து சுமந்து பழுகிப்போன எனக்கு, இப்போது மட்டும் அதைப் பகிர்ந்து கொள்வதற்குத் துணை ஏதற்கு! இன்றுவரை சகல சுக-துக்கங்களையும் மனதினுள்ளே புதைத்துக் கொண்டு, மௌனமாக வாழ்ந்துவந்த நான், இனிமேலும் அப்படியே வாழ்ந்து, மடிந்து போகப் போகிறேன். இந்த எனது கொள்கையில், எந்த சலனங்களும் ஏற்பட்டு விடக்கூடாது’

நினோஸா மனதினுள் உறுதியெடுத்துக் கொண்டபோது, மீண்டும் அஷ்ரபின் முகம், அவளது மனத்திரையில் படமானது. காலையில் அவன் சொன்ன வார்த்தைகள், மீண்டும் அவளது செவிப்பறைகளில் வந்து மோதின.

“நினோஸா! நான் உங்களத் திருமணம் முடிக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறேன். இதில் கட்டாயம் எதுவும் இல்ல. நீங்க நிதானமா யோசிச்ச, நல்ல முடிவைச் சொல்லுங்க!”

தலையைப் பலமாக அசைத்துக் கொண்டாள் நினோஸா. ‘வேண்டாம். திருமணமும் வேண்டாம். திருமணத்தின் பின் கணவனின் வெறியாட்டங்களும் வேண்டாம். அவனுக்குக் கீழ்ப்பணிந்து வாழும் அடிமை வாழ்க்கையும் வேண்டாம். இதைவிட, கண்ணியம் தவறாத சுதந்திரத்தோடு, தனியாகவே வாழ்ந்து விடுவது எவ்வளவு மேலானது?’ அவளது மனம் தெளிவாகக் கூறியபோதிலும், அஷ்ரபின் குரல் அவனுள் மீண்டும் மீண்டும் ஒலித்துக் கொண்டேயிருந்தது.

“நினோஸா! எவ்வளவு நாளைக்குத்தான் இப்படித் தனியாகவே இருக்கப் போற்றுக! உங்களுக்கென்று ஒரு கணவன், குடும்பம், வாழ்க்கை எல்லாம் இருக்கவேண்டாமா! ஒரு ஆணுக்குப் பெண்ணும், பெண்ணுக்கு ஆணும் துணையாக இருப்பதுதான் உலக வாழ்க்கையில் மிக முக்கியமான ஒரு நிலை. அந்த பந்தத்திற்கு வழிவருப்பது தான் திருமணம். நானும் இது தொடர்பாக உங்களிடம் நிறையத்தடவை பேசியிருக்கேன். ஆனா, நீங்க அதை மறுத்தும், வெறுத்துமே வருகின்றீர்களே!”

அஷ்ரப் கூறியதை நினைத்தபோது, நினோஸாவுக்கு இப்போது சிரிப்பு வந்தது. சுடவே கோபமும் வந்தது. ‘இவ்வளவு காலமும் யாருடைய துணையுமில்லாமல் தனியாகத்தானே வாழ்ந்து வந்தேன். அப்போது எல்லாம் என்னவென்றும் கண்டு கொள்ளாத இவர்கள், இப்போது நான் சமுகத்தில் உயர்ந்த ஸ்தானத்திற்கு வந்தவுடன், அக்கறை உள்ளவர்கள் போல் காட்டிக் கொள்கிறார்களோ. வேண்டாம். இவர்களது பரிவுகளோ, பரிதாபங்களோ எதுவும் வேண்டாம். நான்

இன்னும் முன்னேறவேண்டும். சமுகத்தில் மிக உயர்ந்த ஸ்தானத்திற்கு வரவேண்டும். எல்லோரும் என்னை அண்ணாந்து பார்க்க வேண்டும். இதுவே எனது இலட்சியம். இந்த இலட்சியத்திற்குக் குறுக்கே, திருமணமோ, மனவாழ்க்கையோ எதுவும் நுழைந்துவிடக் கூடாது! உள் மனதில் மீண்டும் உறுதியெடுத்துக் கொண்டாள் நினோஸா.

ஆயினும், திருமணம் என்றும் மனதில் துளிர்விட்ட பழைய நினைவுகளைல்லாம், சோகத்தின் உச்சிக்கே அவளைக் கொண்டு சென்றன. ‘என்ட உம்மா.....!’ என்ற அவளது தாயாரின் ஒலக் குரலும், ‘அடியேய் தேவடியாள்.....!’ என்ற அவளது தந்தையின் கர்ணகடூரேச் சத்தமும். அவளது மனச் செவிகளில் மாறி மாறி ஒலித்துக் கொண்டிருந்தன.

ஆறு வயதுச் சிறுமியாக இருக்கும்போதே, அந்த அனாச்சாரங்களை எல்லாம் பார்த்துப் பார்த்து விரக்தியின் விளிம்புக்கே போயிருந்த நினோஸாவுக்கு, அப்போதே திருமணத்தின் மீது சலிப்பும், குடும்ப வாழ்க்கையின் மீது வெறுப்பும் ஏற்பட்டுவிட்டிருந்தது. தாயின் வழி காட்டலால் அவள் பாடசாலையில் சேர்ந்து ‘அ’ படிக்க ஆரம்பித்த உடன், அவளை வற்புறுத்தி அழைத்து வந்து, வேற்று வீடொன்றில் வேலைக்கு அமர்த்தி, அதன் மூலம் பணம் சம்பாதிக்க முயன்ற தன் தந்தையின் மீது அவளுக்கு தீராத ஆத்திரமே உண்டானது. அப்போது ருந்த நிலையில் ஆத்திரப்படுவதைத் தவிர அவளால் வேறைதையும் செய்ய முடியவில்லை. தான் ஒரு பெண்ணாகப் பிறந்ததால்தான் இந்த அவலநிலையோ என்று, அந்தச் சிறுவயதிலும் அவளுக்குச் சிற்றனை உருவெடுத்து, அடிமனதில் ஆழமான காயங்களைத் தோற்றுவித்தது. காலப்போக்கில் அவையே மன வாழ்க்கையின் மீது வெறுப்பாகவும் பரிணமித்தன.

நினோஸா, இப்போதும் நினைப்பதுண்டு. மதுபானம் அருந்திவிட்டு நிறைபோதையில் வந்த தன் தந்தை கிழே விழுந்து இறந்து போவதற்கு முன், தாயை அடிக்காமல் விட்டிருக்கலாம். அவ்வாறு விட்டிருந்தால், அவள் தாயை இழக்க வேண்டி ஏற்பட்டிருக்காது.

தாயையும், தந்தையையும் இழந்த பிறகு, நாதியற்று நிர்க்கதிக்கு உள்ளாகியிருந்த அவள், வயிற்றுப் பசிக்கு வீடுகளில் வேலை பார்த்துக் கொண்டும், அறிவுப் பசிக்கு பாடசாலையில் கல்வி கற்றுக் கொண்டும் நெஞ்சறுதியுடன் முன்னேறி, இன்று போதிய வசதிகளுடன் கூடிய ஒரு ஆசிரியயாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாள்.

அவளோடு கடமையாற்றுகின்ற சக ஆசிரியர்களில் ஒருவனான அஷ்ரப், சில மாதங்களுக்கு முன்னமேயே மாற்றலாகி, அவளது பாடசாலைக்கு வந்திருந்தான். நினோஸாவைப் பற்றி அறிந்ததில்

இருந்து, பரிதாபம் கொண்டவன் போல், அவன் அவளையே சுற்றிச் சுற்றி வருவதை றினோஸாவினால் ஜீரணிக்க முடியவில்லையாயினும், அதை வாய்விட்டுச் சொல்லி, அவன் மனதைப் புண்படுத்திவிடக் கூடாதே என்பதற்காக மௌனமாக இருந்து வந்தாள்.

நானும் ஒரு அநாதைதான் என்று கூறி, தன்னைப் பற்றி அறிமுகம் செய்துகொண்டே நட்பைத் தொடக்கிய அஷ்ரப், இறுதியில் தன்னைத் திருமணம் செய்து கொள்ளும்படியாகக் கேட்டபோது, அது அவள் எதிர்பார்த்த ஒன்றாகவே இருந்த போதிலும், ஏனோ அது அவளுக்கு அதிர்ச்சியையே தந்தது.

‘நாளை பாடசாலைக்குச் செல்லும்போது ஒரு தீர்க்கமான முடிவோடுதான் செல்ல வேண்டும். அந்த தீர்க்கமான முடிவு என்ன என்பதை இப்போதே தீர்மானிக்க வேண்டும். அம்முடிவு எனது கொள்கைகளையும், இலட்சியங்களையும் எந்த வகையிலும் பாதிக்காததாக இருக்க வேண்டும்’ என்றெல்லாம் யோசித்த றினோஸாவுக்கு அஷ்ரபின் மீது பரிதாபம் ஏற்பட்டது.

‘பாவம் அஷ்ரப! அவரது மனதில் எந்தத் தீய எண்ணமும் கிடையாது. அநாதையாக நிற்கும் ஓர் அபஸைப் பெண்ணுக்கு வாழ்வளிக்க வேண்டும் என்றே அவர் விரும்புகிறார். அதற்காகவே என் மீது பரிவும் காட்டுகிறார். சொல்லப் போனால், ஏனைய யாரும் என் மீது காட்டாத அன்பையும், பாசத்தையும் அவர் என் மீது காட்டுகிறார். இந்நிலையில், அவரது வேண்டுகோளை மதிக்காது, எனது கொள்கை யிலேயே நான் பிடிவாதமாக நின்றால், அவரது உள்ளம் எவ்வளவு காயங்களுக்கு உள்ளாகும்!’ என்று எண்ணிப் பார்த்தாள் றினோஸா.

அஷ்ரப் சொன்ன சில கருத்துகள், இப்போது அவளுக்கு நியாயமாகவே பட்டது. “ஆனாலும் பெண்ணும், பெண்ணுக்கு ஆனாலும் துணையாக இருப்பதென்பது இயற்கையின் நியதி. வாழ்க்கை என்பது எப்போதும் சமாந்தரமாகவே இருப்பதில்லை. மேடுகளை விட, பள்ளங்களை அதிகம். தவறுதலாகவோ, தவிர்க்க முடியாமலோ அந்தப் பள்ளங்களில் விழுந்துவிடுகின்றபோது, கைகொடுத்து தூக்கிவிடுவதற்கு ஒரு துணை அவசியம். அந்தத் துணை வாழ்க்கை முழுவதும் வரவேண்டுமானால், அதற்கு ஒரே வழி திருமணம்தான்.

“றினோஸா! நான் உங்களையே திருமணம் செய்ய வேண்டுமென்று விரும்புவதற்கு காரணம், நீங்க மிகவும் அழகாயிருக்கிறீங்க என்பதற்காக அல்ல. உங்களைப்போல் நானும் ஒரு அநாதை யினுடைய மன உளைச்சல்களும், விரக்கி உணர்வுகளும் இன்னொரு அநாதைக்குத்தான் நன்கு தெரியும். அதனால் நாம் இருவரும் திருமணம் செய்து கொண்டால், புரிந்துணர்வோடு சந்தோஷமா வாழ முடியுமென்று நான் நினைக்கிறேன்”

றினோஸா, தலையைப் பிடித்துக் கொண்டே கட்டிலில் அமர்ந்தாள். இந்த விடயத்தில் என்ன முடிவெல்லோப்பது என்று புரியாமல் அவளது உள்ளாம் தடுமாறித் தக்தளித்தது. ‘இறைவனே! இந்த விடயத்தில் நான் நல்லதோரு முடிவை எடுக்க எனக்கு நீதான் வழிகாட்ட வேண்டும்’ என்று மனதால் இறைவனை வேண்டிக் கொண்டவர், சோர்வுடன் கட்டிலில் சரிந்தாள். கஷ்டப்பட்டு கண்களை முடிக்கொண்டபோது, ஒப்பாரி வைத்து அழும் அவளது தாயும், ஒங்கியோங்கி அடிக்கும் அவளது தந்தையும் மனக்கண் முன்னே வந்து வந்து போயினர். நீண்ட நேரமாகக் கண்களை முடியவாரே சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தவள், தன்னையறியாமலேயே தூங்கிப்போனாள்.

காலையில், ஐந்தரை மணிக்கு அலாரம் சப்தமிட்டபோது களைப்புடன் கண் விழித்த றினோஸா, ஏரிச்சல் போகுமாறு கண்களை நன்கு கசக்கி விட்டுக்கொண்டே, எழுந்து சென்று காலைக் கடன்களை முடித்தாள். அவசரமாக உணவையும் சமைத்து சாப்பிட்டு முடித்த போது, பாடசாலை செல்லும் நேரம் அன்மித்துவிட்டதை உணர்ந்தவள், பரபரப்புடன் உடை மாற்றிக் கொண்டு, வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டாள்.

வெயிலுக்குக் குடை பிடித்தவாரே, வீதியில் இறங்கி நடக்க ஆரம்பித்த றினோஸாவின் மனதில், மீண்டும் அஷ்ரபின் நினைவுகள் தொற்றிக்கொண்டன. இருவ நீண்ட நேரம் தூங்காதிருந்து சிந்தித்ததில், இப்போது ஒரு நல்ல முடிவை தென்படுவதுபோல் உணர்ந்தாள். அதனை அஷ்ரபிடம் சொல்லும்போது, என்ன நுட்பத்தைக் கையாளுவது என்று தீவிரமாக யோசித்தவாரே பாடசாலையை வந்தடைந்தவள், காரியால யத்திற்குச் சென்று, தன் கையொப்பத்தைப் பதித்துவிட்டு, வகுப்புக்கு வந்தாள். மாணவர்களின் ‘குட் மோர்னிங்’கிற்கு பதில் சொல்லிவிட்டு, கதிரையில் அமர்ந்த றினோஸா, அஷ்ரப் எங்காவது தென்படுகின்றானா என்று பார்வையைச் சூழலவிட்டாள். தூரத்து வகுப்பறையில் இருந்த வாறு, தன்னையே நோட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்த அஷ்ரபைக் கண்டதும், சற்றுத் தடுமாறிப் போனவள், பார்வையைத் திருப்பிக் கொண்டு மாணவர்களை முன்னோக்கினாள்.

றினோஸாவின் செய்கைகளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த அஷ்ரப், தான் வெற்றி பெறுவதற்கு வாய்ப்பிருக்கின்றது என்று உணர்ந்தவள் போல் இலேசாகச் சிரித்துக் கொண்டே தன் பாடங்களைக் கவரிக்க லானான்.

பதினொரு மணிக்கு இடைவேளை விட்டபோது, வகுப்பறையை விட்டு எழுந்த அஷ்ரப், ஒரு மாணவனை அழைத்து, இரண்டு டி வாங்கி வருமாறு பணித்து விட்டு, றினோஸாவின் வகுப்புக்கு வந்தான்.

படிப்பது போல், ஏதோ ஒரு புத்தகத்தை விரித்து வைத்துக்கொண்டு, சிந்தனை வயப்பட்டிருந்த றினோஸா, யாரோ வருவதை உணர்ந்ததும்,

அஷ்ரபாகத்தான் இருக்கும் என்று எண்ணியவளாகத் தலையை உயர்த்தினாள். புன்னகையுடன் நின்றிருந்த அஷ்ரபைக் கண்டதும், பதிலுக்குப் புன்னகைத்தவாறே, எதிரேயிருந்த நாற்காலியைக் காட்டி னாள். மொனமாக அமர்ந்துகொண்ட அஷ்ரப், எதுவும் பேசாமல் அவளையே ஆழமாக ஊடிருவினான்.

யார் முதலில் பேச்சை ஆரம்பிப்பது, எப்படி ஆரம்பிப்பது என்று இருவரும் தடுமாறிக் கொண்டிருக்க, மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்ட அஷ்ரப், பரிவுடன் றினோஸாவை நோக்கினான்.

“றினோஸா! நேற்று நான் என் விருப்பத்தைத் தெரிவிச்சிட்டேன். நீங்களும் இரவு நிறையவே யோசனை பண்ணியிருப்பீங்க. முடிவும் எடுத்திருப்பீங்க. ஆனா, இந்த திருமண விஷயத்தில் உங்களுக்கு எந்த ஆட்சேபனையும் இருக்காதுள்ளு நினைக்கிறேன். நான் சொல்லது சரிதானே றினோஸா?” அஷ்ரப் அன்புடன் வினவியபோது, மெல்ல அவளை ஏறெடுத்து நோக்கினாள் றினோஸா. உடலில் தொற்றிக் கொண்ட பதட்டத்தை மறைக்க அவள் பலவாறு முயன்றும், முடியாமற் போகவே, சிவந்திருந்த அவளது கண்களில் நீர் கோர்த்துக்கொண்டு, கண்ணங்களில் கோடிமுத்தது.

“அஷ்ரப்! நீங்க என் மேல் வைத்திருக்கிற மதிப்பும், அன்பும் என்னைப் பொறுத்தவரையில் புதிய அனுபவம் தான். ஏனென்றால், என்மீது இவ்வளவு பாசம் காட்டிய எவரையுமே இதுவரையில் நான் சந்தித்ததில்லை. அதனால், உங்களது தூய்மையான இந்த அன்பையும், பாசத்தையும் உணர்ந்து நான் ஆனந்தப்படுகின்றேன். அதே வேளை, இந்த அன்பு, பாசமெல்லாம் நிரந்தரமானதுதானா என்று எனக்கு சந்தேகமும் வருகின்றது.....” அவள் நிதானமாகக் கூறிக் கொண்டிருந்தபோது, ஒ தம்மர்களுடன் வந்த மாணவனைக் கண்டதும் பேச்சை நிறுத்தினாள். கொண்டு வரப்பட்ட இரண்டு ஒ தம்மர்களில் ஒன்றை எடுத்து றினோஸாவிடம் கொடுத்த அஷ்ரப், மற்றொன்றைத் தான் எடுத்துக்கொண்டே அவளை நோக்கினாள்.

“றினோஸா! நீங்க எதை மனதில் வைத்துக்கூட்டு பேசுறீங்கன்னு எனக்குத் தெரியும். உங்களது தகப்பன், உங்களது தாயை மிக மோசமாக நடத்தினதாவும், அதனாலே அவங்க இறந்து போனதாவும் நான் கேள்விப்பட்டேன். ஆனா, அந்த சம்பவத்தை மட்டுமே வைத்துக் கூட்டு உலகத்தில் உள்ள எல்லா ஆண்களுமே அப்படித்தான் இருப்பாங்கள்னு நீங்க நினைக்கிறது மகா தவறு றினோஸா! ஏனென்றால், உலகத்தில் எத்தனையோ தம்பதியர்கள், எந்த மனக்கசப்புகளோ, சண்டை சச்சரவுகளோ இல்லாம், புரிந்துணர்வோடு மகிழ்ச்சிகரமா வாழ்ந்துகிட்டிருக்காங்க. நாழும் அப்படியான ஒரு வாழ்க்கையையே தேர்ந்தெடுப்போமே. அது நம்ம கையிலதானே இருக்குது. அது தவிர,

நீங்க நினைக்கிறது போவில்லாம, ஆண்கள்ல மனிதாபிமானமுள்ளவங்களும் நிறையப் பேர் இருக்கிறாங்க றினோஸா!”

அஷ்ரப் சற்று உனர்ச்சிவசப்பட்டு பேசியபோது, சாந்தமாக அவனை நோக்கினாள் றினோஸா. “எனக்கு ஆண்கள் மீது எந்தத் தனிப்பட்ட வெறுப்புமில்லை அஷ்ரப். ஆனா, திருமணம் முடித்து வாழுகின்ற அந்தக் குடும்ப வாழ்க்கையிருக்குதே, அதைத்தான் என்னால் நினைத்துக்கூடப் பார்க்கமுடியவில்லை. அத்தோட, திருமணம் செய்வது என் முன்னேற்றங்களுக்குத் தடையாக அமைய மென்று நான் கருதுகிறேன். நான் சாதிக்க வேண்டிய விடயங்கள் இன்னும் எத்தனையோ இருக்குது அஷ்ரப். அதனால், என்னை மனம் முடிக்க வேண்டுமென்ற உங்களது என்னைத்தைத் தயவுசெய்து விட்டு விடுங்கள்!” தயவுடன் அவள் வேண்டிக் கொண்டபோது தலையசைத்து மறுத்தான் அஷ்ரப்.

“இல்லை றினோஸா! நீங்க எல்லாவற்றையும் பிழையான கோணத் திலேயே சிந்தித்துப் பார்க்கிறீங்க. அதனால்தான் இப்படிப் பேசுறீங்க. ஒரு இளம்பெண், யாருடைய உதவியும் இல்லாம, தனித்தவளாக நின்று, பல சாதனைகளைப் புரிவதும், முன்னேற்றம் காண்பதும் மிகச் சிரமமான விடயம். சொல்லப்போனால் அது சாத்தியமில்லாத விடயமும் கூட” அஷ்ரப் சாவதானமாகக் கூறியபோது இலேசாக முகம் சிவந்தாள் றினோஸா.

“பெண்களென்றால் பலவீனமானவர்கள் என்று மட்டும்தான் நீங்க என்னிக் கொண்டிருக்கிறீங்க. ஆனா, பெண்களால் தனித்து நின்றும் பல சாதனைகளை மேற்கொள்ளமுடியும் அஷ்ரப். அதற்கு நானும் ஒரு உதாரணமா இருக்கப்போகிறேன்” உறுதியான குரலில் தெளிவாகக் கூறினாள் றினோஸா.

“றினோஸா! நீங்க மேற்கொள்கின்ற அத்தனை முயற்சிகளுக்கும் நான் உறுதுணையாயிருப்பேன். இதில் எந்த சந்தேகமும் இல்லை. ஏனென்றால், ஒரு பெண், யாருடைய உதவியுமில்லாம தனித்தே வாழ்வது பாரதாரமான பின்னிலைவுகளை ஏற்படுத்துவதோடு, அவளது வாழ்க்கையின் விடியல்களையும் முற்றாக அழித்துவிடும். அதனால உங்களது முடிவை மாற்றிக்கொள்ளுங்க றினோஸா!” கெஞ்சாத குறையாக வேண்டி நின்றான் அஷ்ரப்.

றினோஸா இப்போது அவனைத் தீர்க்கமாகப் பார்த்தாள். “எனக்கு உதவியா இருக்க வேண்டுமென்று நீங்க நினைக்கிறீங்க. அப்படியொரு உதவி தேவையில்லையென்று நான் நினைக்கிறேன். ஆனாலும் நீங்க விடுவதாக இல்லை. அதனால் நான் ஒரு முடிவுக்கு வந்திட்டேன்....” கண்களில் நீர் கோர்த்துக்கொள்ள ஆவலுடன் அவளை நோக்கினான் அஷ்ரப்.

“எனக்கு அரை மணி நேரம் அவகாசம் கொடுங்க. நான் இப்போ வெளியே கிளம்புகிறேன். போய் வந்ததும், என் முடிவை நீங்களே அறிந்து கொள்ளீங்க!” என்று சூறியவாறே விருட்டென்று கதிரையை விட்டு எழுந்தவள், வாயிலை நோக்கி நடக்கலானாள்.

“எங்கே போற்கன்னு நான் தெரிஞ்கக்கலாமா?” அவ்ரப் ஆர்வத்துடன் கேட்டபோது, கதவருகில் நின்று திரும்பிய றினோஸா, “அருகில் உள்ள அநாதை ஆசிரமத்திற்கு” என்று மட்டும் சூறிவிட்டு, அங்கிருந்து விறுவிறு என்று வெளியேறினாள்.

குழம்பியவனாகத் தன் வகுப்பறையில் வந்தமரந்தான் அவ்ரப். ‘றினோஸா எதற்காக அநாதை ஆசிரமத்திற்குச் செல்ல வேண்டும்? அதுவும், திருமண விடயம் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்த இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்! ஒருவேளை..... ஒருவேளை..... றினோஸா தனக்குப் பிறந்த பிள்ளையை இரகசியமாக ஆசிரமத்தில் சேர்த்துவிட்டிருக்கானோ! திருமணத்தை மறுப்பதற்கு அதையே காரணமாக காட்டப் போகிறானோ! தனியாக வாழுந்தவள்தானே, யாராவது வற்புறுத்திக் கற்பழித்து விட்டார்களோ!’

நினைத்தபோதே அவ்ரபின் நெஞ்செல்லாம் பதைபதைத்தது. நா வரண்டு, தொண்டை அடைத்துக்கொண்டது, உடலில் ஒருவித நடுக்கமும் தொற்றிக் கொண்டது. ‘இறைவனே! இது என்ன சோதனை! திடுதிப்பென குழந்தையும் கையுமாக றினோஸா வந்து நின்றால், நான் என்ன செய்வேன். அவனை மறக்கவும் முடியாமல், குழந்தையை ஏற்றுக்கொள்ளவும் முடியாமல் வெந்து கருகவேண்டிய நிலையல்லவா எனக்கு ஏற்படும்!’ மனதுக்குள்ளே அழுதுகொண்டு கைகளைப் பிசையத் தொடங்கினான் அவ்ரப்.

சிறிது நேரத்தின் பின், வாயிற் கதவு திறக்கப்படும் சப்தம் கேட்கவே, பதட்டத்துடன் திரும்பிப் பார்த்தவன், யாரோ தன் உச்சந்தலையில் சம்மட்டியால் ஒங்கி அடித்ததுபோல், அதிர்ச்சியில் உறைந்து போனான். அவன் நினைத்தது போலவே, ஜந்தாறு வயது மதிக்கத்தக்க அழுகான ஒரு சிறுமியின் கையைப் பிடித்தவாறு நடந்து வந்து கொண்டிருந்தான் றினோஸா.

கண்களை அகல விரித்தவாறு, கைகளைப் பிசைந்துகொண்டு எழுந்து நின்றிருந்த அவ்ரபின் முன்னால் வந்த றினோஸா, சிறுமியைத் தனக்கு அருகில் நிறுத்திவிட்டு அவனைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தாள். அதிர்ச்சியிலிருந்து மீளாதவன்போல், சிறுமியையும், றினோஸாவையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான் அவ்ரப்.

“என்ன அவ்ரப்! ஆச்சரியமா இருக்கிறதா? இது என் குழந்தைதான். ஆசிரமத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். இனிமேல் எனக்கு உதவியாக

என்னோடுதான் இருக்கப் போகிறாள். எனக்கென்று உதவிக்கு ஒருவர் இருக்கவேண்டுமென்று நீங்க விரும்பினீங்க. அப்படியான உதவியாளாக இனி இவள் இருப்பாள். ஒரு பெண்ணுக்குத் துணையில்லையென்றால், அவளது வாழ்க்கையில் விடியல்களே இருக்காதென்று நீங்க சொன்னிங்க. என்னைப் பொறுத்தவரையில் விடியல் என்பது வாழ்க்கையில் ஏற்படுகின்ற சந்தோஷம்தான். அந்த வகையில் இவள் எனது வாழ்க்கைக்கு விடியலாக இருப்பாள் என்றே நான் கருதுகிறேன். அதனால் நான் இனிமே திருமணம் செய்துக்கவே போற்றில்ல.

“இது என்னுடைய தனிப்பட்ட கருத்துத்தான். என்னைப் போல் பாதிக்கப்படுகின்ற எல்லாப் பெண்களும் இப்படித்தான் முடிவெடுக்க வேண்டும் என்று, எனது கருத்தை நான் யாரிலும் தினிக்கவில்லை. ஏனென்றால், எதிர்கால வாழ்க்கையைத் தீர்மானிப்பது அவரவரது கைகளிலேயே உள்ளது. அதனால், இன்றோடு என்னைப் பற்றிய எண்ணங்களையெல்லாம் உங்க மனதிலிருந்து முற்றாக அழித்துவிட்டு, உங்களுக்குப் பொருத்தமான நல்ல பெண்ணைத் தேர்ந்தெடுத்து, திருமணம் செய்து கொள்ளுங்கள். என்ன அஷ்ரப்! நான் சொல்றதை ஏற்றுக் கொள்ளிங்களா?” புன்சிரிப்புடன் அவள் வினவியபோது, தலை அசைத்து அதனை ஆமோதித்தான் அஷ்ரப்.

நிம்மதிப் பெருமுச்சவிட்ட றினோஸா, அவளிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு, சிறுமியின் கையைப் பிடித்தவாறு அங்கிருந்து நடக்க ஆரம் பித்தாள். சிறுமியின் மென்மையான கையின் ஸ்பரிசமும், தனக்குத் தாய் கிடைத்துவிட்டாள் என்ற உணர்வில் அவளிடம் ஏற்பட்டிருந்த குதாகலமும் தனக்கு ஒரு புதிய அனுபவத்தைத் தருவதாக உணர்ந்தாள் றினோஸா. ‘உன் வாழ்க்கையின் விடியல்கள் வெகு தூரத்தில் இல்லை’ என்று அவளது உள் மனது, அவளுள் உவகைபூட்டிக் கொண்டிருந்தது.

எதிர்கால வெளிச்ச விடியல்களை நினைத்தவாறே நடந்து சென்ற றினோஸா, வாயிற் கதவை அடைந்ததும், நின்று திரும்பினாள். திக்பிரமை பிடித்தவன்போல், தன்னையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றி ருந்த அஷ்ரபைப் பார்த்து அவள் சொன்னாள்;

“அஷ்ரப்! ஒரு உண்மையைச் சொல்ல மறந்திட்டேன். இது என் குழந்தைதான். ஆனா, நான் பெற்றெடுத்த குழந்தையில்லை. ஆசிரமத் தில் இருந்து நான் தத்தெடுத்த குழந்தை!”

இரண்டாம் பரிசு

மனித வேட்டை

ஜின்னா ஷரிபுதீன்

காய்ந்து கணம்வெடித்து, புற்பூண்டும் இல்லாது வரண்டு கிடந்தது அந்த வயற்பரப்பு. வருடத்திற்கு மூன்று மூறை விளைச்சல் கண்ட பூமியது.

வானத்தைப் பார்க்காது, அதனை வளம்படுத்த “குடமுருட்டி” ஆறு இன்னமுந்தான் ஒடிக்கொண்டிருக்கின்றது. ஆற்றுக் கட்டுக் கட்டி, தண்ணீரைத் திருப்பி நிலத்துக்குப் பாய்ச்ச இன்று யாருமில்லை.

கைவிடப்பட்ட நிலம், கழனியாக இல்லாமல் வெறும் கட்டாந் தரையாக வானத்தைப் பார்த்து, வாய் திறந்து, காய்ந்து கணம் வெடித்து.... என் கண்களை அதன்மீது பொழிய வைத்தது.

* * *

சின்ன வயது. வாப்பாவுடன் பள்ளி விடுமுறை நாட்களில் நானும் காக்காவும் எட்டு மைல்கள் தாண்ட நடப்போம். தலைச் சுமையுடன் அத்தனை தூரம் நடப்பது எங்களுக்குப் பாரமாக இருக்கவில்லை. பிரியமாகவே இருந்தது. கிட்டங்கித் துறை கடந்தும் போவோம். அன்னமலைத்துறை தாண்டித் தோணியில் மிதந்து கரை சேர்ந்தும் நடப்போம். எத்தனை இனிய அனுபவம் அது.

எங்கள் வயலின் மூல்லைக்காரன் கந்தப்போடி, வீமாப்போடியின் அண்ணன். வீமாப்போடி எங்கள் சாச்சாவின் மூல்லைக்காரன்.

இரண்டு வயல்களும் அடுத்தடுத்துத்தான் இருந்தன.

வாப்பாவுக்கு அரசாங்க உத்தியோகம், விதைப்புக்கும் வெட்டுக்கும் எங்களையும் சூட்டிச் செல்வார்கள். இடையிலும் இருந்திருந்து ஒரிரு முறை போவது வழக்கம்.

வாடியில் எப்போதும் இரண்டு சின்ன மண்வெட்டிகள் இருக்கும். எனக்கும் காக்காவுக்கும். வாப்பாவுக்கு ஒரு பெரிய மண்வெட்டி. அவற்றை யாரும் எடுப்பதில்லை. ஐயாவுடையவும் மக்களுடையவும் பொருட்கள் என்பதால் அவற்றிற்கு அத்தனை மரியாதை.

வாப்பா திருநெல்வேலி விவசாயப் பள்ளியிலும் பயிற்சி பெற்றவர். ஒங்கிய மண்வெட்டி மண் எங்கு விழவேண்டும் என்பதை ஒங்கும்போதே தீர்மானித்து விடுவதால், என்னிய இடத்தில்தான், அது ஒரு மண்ணும் பிசுகாது விழும். மண்வெட்டி சற்று அசைந்து அவர் உன்னி இழுக்க மண்ணோடு மேலெழும். மீண்டும் குறி தவறாமல் விழவேண்டும் என அவர் தீர்மானித்த இடத்தில் விழும். விழும் ஒவ்வொரு அட்டி மண்ணும் இடம்மாறி, ஒழுங்காக அடுக்கி வைத்தாற்போல் பள்ளத்தில் போய் இளைப்பாறும்.

“என்னைப் பார்த்துச் செய்யுங்கள்” என்பார்கள் வாப்பா. நானும் காக்காவும் ஆளுக்கு ஒருபக்கம் நின்று வாப்பாவைத் தொடர்வோம். வாப்பாவின் ஒவ்வொரு வெட்டும் மிகச் சிரான இடைவெளியில் நிதானமாக நிலத்திற் பதியும்.

குடமுருட்டி ஆற்றை அந்தக் குழிமடுக் கண்டத்து வயற்காரரெல் லாம் கூட்டாகச் சேர்ந்து மறித்துக் கட்டுவார்கள். காட்டு மரங்களைக் கொண்டு ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் இரண்டு மருதை மரங்களை இடைப்படுத்தி, கணுக்கள் போட்டு, காட்டுமரக் கொடிகளைக் கயிறு களாக்கி, ஆற்றுமணலையே கோணிச் சாக்குகளில் கட்டி, இலைகுழை களைக் கொண்டு இடையிடையே சொருகி, எப்படியெல்லாமோ விததை களைக் கையாண்டு ஆற்றுக்குக் குறுக்கே எழும் ஒரு அணைதான் ஆற்றுக்கட்டு.

மிஞ்சி வழியும் நீரோடு, பாதுகாப்புக்காய் ஒரு பக்கம் தேவைக்கேற்ப திறந்துவிட, ஒரு வடிச்சலோடு, ஒரு புறத்தில் பெரியதோர் வாய்க்காலும் வெட்டித் தண்ணீரைத் திசை திருப்புவர். அது மண்ணை, அதற்கு வேண்டியவாறு புசிக்க வைத்து எஞ்சிப் போவது அடுத்த பக்கம் ஒரும் “செம்பனாரப்பத்தை”ச் சிற்றோடையில் சங்கமமாகும்.

“பொன் விளையும் பூமி” என்பார்களே அதைக் காண வேறு எங்கும் போக வேண்டாம். கழிமடுக் கண்டத்து வயல்களே அதற்குச் சான்று சொல்லும்.

நீர்ப்பஞ்சம் இல்லா நிலமது. நிலங்கு செழிக்க எதையும் அன்று போடுவதில்லை. அதிக விளைச்சலைக் கருதி நிலத்தை நஞ்சாக்கும் நாசகார நாசினிகள் அன்று இருந்ததுமில்லை, நாங்கள் தெளித்ததும் இல்லை.

வாப்பாவுக்கு இன்று தொண்ணாறு வயது. இன்றும் அவர் ஆரோக்கியமாக இருப்பது அந்த மண் விளைத்த சோற்றை உண்டதால்தான் என நான் எண்ணுவதுண்டு.

இன்று இரசாயனமும் மனிதப் பசளையும் சேர்ந்து கொண்டதால், நமது விளைநிலங்கள் மரித்துப் போய்விட்டன.

என் கண்கள் பணித்தன. சுற்றி வளைத்துப் பார்க்கிறேன். நான் படுத்துறங்கிய வாய்டிப் புட்டி இன்னும் அப்படியேதான் இருக்கின்றது. ஆனால் அங்கு வாடியுமில்லை, கந்துப் போடியுமில்லை.

குடமுருட்டி தன்னைத் திசை திருப்பிக்கொண்ட சில இடங்களில், கரையொடிந்து ஆழமாக இருக்கும். அந்த இடங்களில்தான் நான் ஆரல் மீன் பிடிப்பேன். அது விரைந்து ஒடும் இடங்களில் தூண்டிலைச் சட்டெனக் கவ்வும். வாய்ப்பெருத்த வாளைமீனும், கொக்குசானும் என் தூண்டிலுக்குத் தப்பவுதில்லை.

வாடி கட்டிய திடலில் என் கால்கள் பதிந்தன. என் பழைய நினைவு கள் ஆற்றுக்கட்டைத் தாண்டிப் பீறி வழியும் ஆற்றுநீர் போல், என் மனச்சிறையிலிருந்து பொங்கி வழிந்தன.

“தம்பி! வாப்பாவோட நீங்களும் எங்களோட வாறியள், நாங்க வரம்பு கொத்துப் போரம்” என்பார் கந்தபோடி அண்ணன். வயல் உரிமைக்காரர் என்பதால் எனது தந்தையார்தான் போடியார். நான் போடியார் மகன். ஆனால் எங்கள் மூல்லைக்காரரும் போடியார்தான். பரம்பரைப் பெயர் அவருக்கு. அனைவரும் அவரைப் போடியார் என்றுதான் அழைப்போம்.

“இல்ல போடியார். நான் பகலக்கி கறிக்கி மீன் இழுத்துக்கு வாறன். ஆரல்மீன் வேணும், கொக்குசான் வேணும்?”

எந்த மீனை எங்கு பிடிக்கலாம் என்பது எனக்குத் தன்னீர் பட்டபாடு. வயலுக்கு நான் வருவதே மீன் பிடித்து மகிழ்த்தான். வரப்போரத்தில் இடையிடையே சிறிய சிறிய கும்பலாய் மண் குவிந்திருக்கும். அந்த இடங்களில் மண்வெட்டி கொண்டு ஓங்கி வெட்டினால் நீண்ட புழுக் களின் வெட்டுண்ட முனை தெரியும். அது உள்ளே நுழையுமுன்

விரைந்து லாவகமாகப் பிடித்துக்கொண்டால், மிக நீண்ட மண்புழுக்கள் கிடைக்கும். இடையில் பியந்து விடாதபடி மெல்ல மெல்ல இழுத்து, வெளியில் எடுத்து, சிறுசிறு துண்டுகளாக வெட்டி, சிரட்டையில் போட்டு மண்ணால் மூடிக் கொள்வோம். ஒரு புழவே முழு நாளுக்கும் வேண்டிய கறியைத் தேடிக் கொள்ளப் போதுமானதாகும்.

நாட்டரிசிச் சோறும், வயலில் படரும் பொன்னாங்கானிச் சண்டலும், ஆத்து மீனும் அடே.....யப்பா! வேலைக்களைப்பின் பின், ஆற்றில் குளித்துவிட்டு ஒரு பிடி பிடித்தால், தேவாமிர்தம் தோற்றல்லவா போகும்.

* * *

சிறு பொழுது என் சிந்தனை தடைப்பட்டது. மருதை மரத்தில் பாய்ந்த குரங்கின் ஆரவாரத்தால். என் கையில் இருந்த துப்பாக்கி ‘என்னைத் தூக்கு, என்னைத் தூக்கு’ என்றது அந்த வாயில்லாப் பிராணியைக் கொல்ல. என் கைகள் நடுங்கின. அதனைச் சில காலமாக நான் சுமந்து திரிந்தாலும் ஒரு காக்கையைக்கூட நான் மண்ணுண்ணைச் செய்யவில்லை.

பாரமான ‘பூட்டி’, தடித்த துணியாலான ‘பூனிபோம்’, இடுப்பை இறுக்கும் ‘பெல்ட்’, அதை நிரப்பியுள்ள ‘உயிருண்ணிகள்’, தலை தாங்கும் இரும்புத் தொப்பி.

நான் அணிந்திருந்த உடைகள் இப்போதுதான் எனக்குப் பாரமாகத் தெரிந்தன. நான் ஏன் இங்கு வந்தேன்! ஏன் என்னை இங்கு அனுப்பினார்கள்.....!

அரசாங்கத்துக்கு எதிரான வன்முறைக் கூட்டமொன்றின் தலைவன் இந்தப்புறக் காட்டில் ஒளிந்திருப்பதால் அவனைப் பிடிப்பதற்காம்.

இருபத்தெந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் எனது பதினெட்டு வயதில், தொழிலுக்காக நான் இராணுவத்தில் சேர்ந்துகொண்ட பாவத்திற்கு, இது பரிகாரம் போலும்.

என் கையில்தான் தலைமைப் பொறுப்பு. முன்னரும் இங்குள்ள காடுகளுக்குள் நான் நுழைந்திருக்கிறேன். வாடி கட்டக் கம்பு தறித்தால் கந்தப்போடியாருக்கு உதவியாகக் காட்டுக்கொடி சுமந்துவர நானும் போவதுண்டு.

இன்று நான் வந்திருப்பது அதற்கல்ல. வேட்டைக்கு! மிருக வேட்டைக்கா? அல்ல. ஆற்றிவு கொண்ட மனித ஜீவனின் உயிரைக் காவு கொள்ள.

நெஞ்சம் கணத்தது. கந்தப்போடியாரின் மகன் முருகப்போடி. சின்ன வயதில் நான் அவனைப் பார்த்திருக்கிறேன். போடியாருக்குச் சேதிகள் சொல்ல நான் அவர் வீட்டுக்குச் செல்வேன். என்னைவிடப் பத்து பன்னி ரண்டு வயது இளையவன். அப்போது அவன் சின்னப்பிள்ளை. மூன்று நான்கு வயதுதான் இருக்கும். ‘அண்ணே, அண்ணே என்று என்னைச் சுற்றி வருவான். உட்கார்ந்திருக்கும்போது பார்த்து என் பின்னால் வந்து, என் தலையில் மண்ணை அள்ளி வைத்துவிட்டு ஒடிவிடுவான். அவன் போடியாரிடமிருந்து அடி வாங்காமல் நான் பலமுறை அவனைக் காப்பாற்றியிருக்கேன்.

இன்று அவனையே தேடிப் பிடித்துவர அரசாங்கம் என்னைக் கட்டாயப்படுத்தியுள்ளது. என்னை அவன் முந்திக்கொண்டால்! நிச்சயமாய் அவன் என்னைக் கொல்வான். என்னை யாரென அறிந்து கொண்டாலும் கொல்வான். அண்ணன் என் அவன் என்மீது கொண்டுள்ள அன்பை விட, அவன் இலட்சியத்தின்மீது அவன் கொண்டுள்ள உறுதி மேலோங்கி நிற்பதால். ஆனால் என் நிலை!

நான் முந்திக்கொண்டால.....! மனம் முந்தியது. நான் அவனைக் கொல்ல மாட்டேன். என் நெஞ்சத்தில் அன்றும் இன்றும் மிகைத்து நிற்பது அவன் என் தமிழ் என்ற பாசமல்லவா!

அன்று அவன் குறும்புகள் செய்யும்போது அப்பாவிடமிருந்து ஒரு அடி சூடப் படாமல் ஏத்தனை முறை நான் அவனைக் காப்பாற்றி இருப்பேன். இன்று நானே அவன்மீது எப்படி ரவைகளைப் பொழிய வைப்பேன். அவ்வாறாயின் என் கடமையின் பொறுப்பு....?

* * *

“என்னம்பி! கை கடுக்குத! இஞ்ச கொண்டா”

மண்வெட்டியால் வரப்பின் கரை கொத்திய என் முன்னங்கைகள் வலித்தன. சற்று நான் ஓய்வு பெற்று மண்வெட்டியைக் கீழே போட்டு விட்டு கைகளை உதறினேன்.

வேலை செய்பவர்களுக்குத் தேனீர் கொண்டுவந்த கந்தப் போடியார் என் கைகளைப் பற்றி வருடினார். என் கைகளுக்கு அந்த வருடல் இதமாக இருந்தது. எவ்வளவு நேரம் அவர் என் கைகளை உரவி விட்டாரோ! அந்த சுகானுபாவத்தில் வேதனை தளர்ந்தும் நான் கையை மீட்டுக்கொள்ளாது நின்றேன்.

“என்ன இப்ப நோகல்லயே” என்று அவர் கேட்டபோதுதான் நான் கைகளை அவரிடமிருந்து மீட்டுக்கொண்டேன்.

* * *

ஒரு சின்ன அனுபவச் சுடர். சுட்டென என் நினைவில் பட்டுத் தெறித்தது. என் முன்னங்கைகளை நான் அப்போதுதான் விடுவித்துக் கொண்டது போன்றதோர் உணர்வு. இதுமான ஒரு வருடலில் இருந்து மீண்டவோர் மனிதை.

அன்றும் இப்படித்தான். அந்த வயற்பரப்பில் கந்தப்போடியார் என் கைகளைப் பற்றி வருடினார். என் பிஞ்சக் கரங்களின் வேதனையைக் கொஞ்சங்கூடப் பொறுக்கவில்லை அந்த மனம். என் தாயே என் கரங்களைத் தடவிவிட்டது போன்ற உணர்வை அப்போது நான் மனமார உணர்ந்தேன்.

நான் இராணுவத்தில் சேர்ந்த காலம், நாட்டிலொன்றும் இவ்வாறான பெரும் பிரச்சனைகள் இருந்ததில்லை. அவ்வப்போது தோன்றும் பிரச்சனைகள் பொலீஸாரினாலேயே தீர்த்து வைக்கப்பட்டன. ஏதோ தொழில் ஒன்று வேண்டுமே என்ற எண்ணத்தில்தான் சேர்ந்தேன். இனமைத் துடிப்புக்கு அந்த உடையும், செயற்பாடுகளும் எனக்குப் பிடித்திருந்தன.

இன்றுகூட எத்தனைபேர் தேசப்பற்றோடு இராணுவத்தில் சேருகின் றனர். அன்று நான் பணத்தை மையமாக வைத்து இராணுவத்திற் சேர வில்லை. தொழில் வாய்ப்புகள் என் கல்வித் தகைமைக்கு நிறையவே இருந்தன. இருந்தும் நான் அதனையே விரும்பினேன்.

இருப்பினும் இப்போது தொடர்ந்து நடக்கும் பயங்கர நிலைக்கு இராணுவத்தின் அவசியமே இன்றியமையாததாக இருந்தும், எனக்குப் பொருந்தும் நிருவாகப் பொறுப்புகள் யுத்தபூமிக்கு என்னை அனுப்ப முடியாதவாறு செய்தன.

நெருக்கடிகள் தொடரத் தொடரப் பொறுப்புகள் கைமாறும்போது நானும் இடம் மாற்றப்பட்டேன். வெற்றுக்கையாக இருந்த என் கரங்களில் இன்று வலுவான ஆயுதங்கள் அடிக்கடி ஏறின. ஆயினும் அவற்றைப் பயன்படுத்தும் சந்தர்ப்பம் ஏனோ எனக்குக் கிடைக்கவில்லை.

இப்போது நான் ஒரு பொறுப்புள்ள அதிகாரியாக ஒரு தேடுதல் வேட்டைக்குத் தலைமை தாங்க அனுப்பப்பட்டுள்ளேன்.

காடே அதிரப் பாய்ந்து திரியும் வானரங்களின் பயங்கரக் கூப்பாடு மீண்டும் என்னைச் சுயவுணர்வு கொள்ள வைத்தது. என்னோடு வந்த ஒரு இராணுவ வீரன் மந்தியொன்றிற்குக் குறி வைத்தான். சுடவல்ல, அவற்றைப் பயங்காட்ட. நான் அதைத் தடுத்தேன்.

தவறிக்கூட ஒரு தோட்டா தெறித்தாலும், நாமிருக்கும் இடத்தை குறிரி சரியாக இனங்கண்டு கொள்ளலாம் என்பதும் ஒரு காரணம்தான்.

ஆற்றோர் மணற்பரப்பில் வளர்ந்து கிடந்த செடிகளுக்கிடையில் சிறியதோர் சரசரப்பு என் செவிகளை உறுத்தியது. பாம்பொன்று நெளிந்து நகர்ந்தது. பகைக்கஞ்சிப் பதுங்கும் இன்றைய போர்வீரன் போல.

பாம்பு மீண்டும் என் சிந்தனையைப் பின்தோக்கி இழுத்தது. ஒருநாள் என் தலைமாட்டில் தலையணைச் சாக்கின் கீழ் இருந்த சுருட்டைப் பாம்பைப் போடியார்தான் கண்டார். சுப்தமில்லாமல் என்னைப் புறம் தள்ளிவிட்டு, அவர் அதைக் கொன்ற லாவகம்.

என் தோல் மயிர்கள் மெல்லச் சிலிர்த்தன. அன்று அதை அவர் காணாதிருந்திருந்தால் அதன் விஷத்திற்கு நான் நோயுற்றிருப்பேன். “பாம்புச் செய்யது காப்பாத்தினார்” என்றார் போடியார். எனக்குப் பயத்துள்ளும் சிரிப்பு வந்தது. பாம்புச் செய்யது மீது போடியாருக்கு நம்பிக்கை அதிகம்.

சற்றுத் தொலைவில் ஒரு பெரிய புளியமரம் என் கண்களில் பட்டதும் எனக்குள் பதிந்து கிடந்த ஒரு பகலையான நினைவு பூத்துப் புலர்ந்தது.

வினாதப்புக் காலங்களில் வரப்புகளின் ஓரங்களை ஒரு சீராக்கவும், அடர்ந்து வளர்ந்துள்ள புற்காட்டை அகற்றவும் ஓரங் கொத்துவோம். பயிரில்லாக் காலங்களில் வரப்புகளில் நண்டுகள் துளையிட்ட வளை களுக்குள் பதுங்கிக்கொண்ட பாம்புகள், எங்கள் மண்வெட்டிக்கு வெட்டுண்டு துடிக்கும். சற்றிக் காடுகள் இருப்பதால் இது அங்கு சாதாரண நிகழ்வுகள் தான்.

பாம்புகளின் ஆபத்திலிருந்து தங்களைக் காத்துக் கொள்ள அந்த நாட்களில் “பாம்பு செய்யது”க்குப் “புக்கை”, “ஆக்கி”, “பாத்திலூ”, “இதுவார்கள்”, “ஹயாத்துநபி” பேராலும் நேர்ச்சை செய்து “கந்தாரி” கொடுக்கும் வழக்கமும் அன்றிருந்தது.

இந்த அறிவுக்குப் புறம்பான வழக்கங்களில் அப்போதிருந்தே எங்கள் தந்தைக்கு ஒப்புதல் இருந்ததில்லை. சொல்லித் திருத்தும் நிலையில் அன்றைய அந்த மக்கள் இருந்ததில்லை. ஒவ்வாத சேதிகளை சொல்லும்போது அவர்கள் என் தந்தையை ஒரு நாஸ்ததிகர் போல எண்ணினர்.

இருப்பினும் கூடி விருந்துண்ணும் ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைப்பதால், எல்லோருடனும் சேர்ந்து கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தம், எங்களையும் இனைத்துக் கொள்ளும்.

புளியமரத்தைப் பார்த்தபோது இந்த நிகழ்வே என் மனத்திரையில் பூத்துப் புலர்ந்த சேதியாகும்.

களிமடு வட்டைக்காரரும் பக்கத்து வயற்காரரும் கூட்டாகச் சேர்ந்தே இத்தெளச் செய்வார்கள். வாப்பாவின் அடியொற்றி நாங்களும் வளர்க்கப் பட்டதால் இந்தப் பொம்யான செய்கைகளில் எங்களுக்கும் நம்பிக்கை இருக்கவில்லை.

கவையாகத் தயாராகும் “புக்கை” என்னும் பாற்சாதம் உண்ண நாங்களும் மற்றவர்களோடு சம்மாணங்கொட்டி உட்கார்ந்து கொள்வோம். கந்தப்போடியும், வீமாப்போடியும், வீமாப்போடியின் மகன் ‘குள்ளத் தம்பியும் மிக பயபக்தியுடன் அன்றைக்கு இருப்பார்கள். கொள்ளி பொறுக்குவதிலிருந்து சாப்பிடப் பரிமாறும் தேக்கிலை பறிப்பதுவரை மிகக் சிரத்தையோடு மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து கொள்வார்கள்.

அதிக நாட்களை வயல்களிலே கழிக்கும் அவர்களுக்குப் “பாம்பு செய்து”க்குப் புக்கை ஆக்கிப் பாத்தீஹா ஓதினால், பாம்பு கடிக்காது என்பதில் அசைக்கமுடியா நம்பிக்கை இருந்தது.

இன்னும் போடியார் என்னைச் சுற்றியே நின்றார். கறுத்த உருவம். தலையின் பின்புறத்தில் ஒரு சிறுகுடும்பி. சுமாராண உயரம்தான். என்றாலும் சுறுசுறுப்பான தேகம். பல்லில்லாப் பொக்கைவாய் என்றாலும் எப்போதும் சிரித்தவாறுள்ள முகம். ஏதிலும் ஒரு ஒழுங்கும், கட்டுப் பாடும் பேணும் பண்பு. மிகவும் நானையமான மனிதருங்கூட.

முருகப்போடியும் அவரைப்போல்தான் இருப்பான். குடும்பியில்லை. முகத்தில் சிரிப்பும் இருக்காது. ஊருக்கு வரும்போது, ஓரிரு முறை நான் அவனைக் கண்டிருக்கிறேன். என்னைக் கண்டதும் அவன் விலகிச் சென்றுவிடுவதால், பேசியதில்லை.

அன்றைய தேடுதல், பொழுது மேற்கே ஒருங்கப்போனதால் அத்தோடு முடிந்தது. என்னோடு வந்த வீரர்களோடு நான் முகாமுக்கு திரும்பினேன். ஒரே மனநிலையில் கடமையை முன்வைத்து, தேடுதல் வேட்டைக்கு வந்த என் மனத்தில் களிமடுவட்டை தெளிந்த நீரில் வீழ்ந்த கல்லாகிக் கலங்க வைத்தது.

இராப்போசனம் சரியாக உண்ணப்படாமல் எஞ்சிப்போக நான் படுக்கைக்குச் சென்றேன். பொழுது புலரும்வரை என் இமைகள் மூட மறுத்தன. நாளையும் இன்றுபோல் தேடுதலுக்கு காட்டின் மற்றொரு புறத்துக்கு நாங்கள் செல்ல வேண்டும். என் மனம் ஒருநிலைப்படாது தவித்தது.

மறுநாள் தேடுதலில் அவன் மறைவிடம் தெரியப்பட்டால!..... ஆபத்துக்களைத் தாண்டி நான் எனக்கிட்ட பணியை முடிக்கவேண்டும். உயிரோடு, அல்லது பின்மாய்.....

என் உடல் சிலிர்த்தது. ஒன்று நான் அல்லது அவன். யாரந்த அவன்! அந்த அவன்.....

* * *

குயிலின் கூவலும், குருவிகளின் கீச்கீச்..... ஓலிகளும், வண்டினத்தின் கெஙாய்....யென்ற ஓலியும் என்னை எழுந்து உட்கார வைத்தன. பொழுது நன்கு புலர்ந்ததும் வீரர்களோடு நான் வேட்டைக்குப் புறப்பட்டேன். அடர்ந்த காட்டினால் என் ஓவ்வொரு அடியும் அச்சத்தோடுதான் பதிந்தது. மற்றவர்களின் அடிகளும் அவ்வாறுதான் எனினும் வேட்டை நாயின் வக்கிரம் முகங்களில் விரவிக் கிடந்தது. என் மனத்தில் கடமை உணர்வோடு, மற்றொரு உணர்வும் மாறிமாறித் தோன்றின. மனத்தைக் கல்லாக்க என்னால் இயலாது. நான் அடிக்கடி தோற்றுப்போனேன்.

காலைத் தொழுகையின்பின் என் நீண்டநேரப் பிரார்த்தனை மீண்டும் என் நினைவுக்கு வந்தது. “ஆண்டவனே! என் கையால் அவன் சாகக் கூடாது” இப்போதும் அதே பிரார்த்தனை என் நெஞ்சில் உதித்துப் பதிந்தது.

நீண்ட காட்டுப்பயணம் எமது உடல்களைச் சோர்வடையச் செய்தன. தாகமும், பசியும் கொண்டுசென்ற பொருட்களால் தீர்ந்து போனாலும், உடற் சோர்வும் மனக்களையும் என்னைச் சுற்று ஓரிடத்தில் ஓய்வு கொள்ளவைத்தது. சுற்றுத்தொலைவில் மற்றவர்களும் இளைப்பாறினர்.

நான் ஒரு பெரிய மரத்தடியில் சாய்ந்துகொண்டேன். இரவு தூக்க மின்மையால் இமைகள் சுற்றுச் சரியத்தொடங்கின. முற்றாக அவைகள் மூடிக்கொள்ளாத ஒரு வினாடிக்குள் பக்கத்தில் இருந்த ஒரு புற்புதர் மெல்ல அசையும் ஓலியை என் செவிகள் உள்வாங்கிக் கொள்ள, விழி மடல்கள் விரிந்து பார்வை அப்பக்கம் குத்திட்டு நின்றது.

நான் அதிர்ந்து போனேன். என்னை அறியாமல் என் இடுப்பிலிருந்த கைத்துப்பாக்கி சட்டெனக் கரம் மாறியது. என் கட்டளைக்கு முன் அதிர்ச்சியால் வலக்கரம் இயங்கியிருக்க வேண்டும்.

வேகமாய் நான் மரத்துள் பதுங்கிக்கொண்டேன். புற்புதர் நோக்கி எந்த வினாடியும் ரவைச்சரம் இராமபாணமாகலாம். நிலைமையை நிதானிக்கச் சுற்றுப் பொறுத்த என் காதுகளில் ஒரு முனங்கலொலி கேட்டதும், செவிப்புலன் கூர்மையடைந்தது. அது மரணத்துக்குப் போராடும் ஒரு ஜீவனின் ஜீவமரணப் போராட்டத்தின் எதிரொலியாகவே என் மனம் என்னியது.

நெஞ்சு வேகமாகத் தூடித்தாலும், மனம் நிதானமாகச் செயல் பட்டது. மரத்தின் மறுபுறம் சுற்றி நான் என் கால்களை நகர்த்தினேன்.

புதரின் மறுபுறம் எனக்கு நன்றாகவே தெரிந்தது. அங்கே..... ஒரு இளைஞரின் உடல் முகம் குப்புறக் கிடந்து, மெல்லத் துடித்தது.

என் பரபரப்பை மற்றவர்கள் அவதானித்திருக்க வேண்டும். மிக நிதானமாக, மிக வேகமாக அவர்கள் என்னை நெருங்கினர். என் பார்வை நின்ற பக்கம் நோக்கிய அவர்களின் ஆயுதங்கள் அந்த இளைஞரின் உடலை நோக்கி நீண்டன. யாரும் அவற்றை இயக்க வில்லை. எந்தன் நிதானம், என் கையில் இருந்த ஆயுதத்தின் அமைதி, அவர்களை நிதானப்படுத்தின.

மெல்ல அடிவைத்து நான் முன்னேறினேன். ஏதற்கும் ஆயத்தமாய் என் கூட்டுவிரல் என் ஆணைக்காய்க் காத்திருந்தது.

அவன் திரும்பவில்லை. வெறும் அசைவு மட்டுந்தான். அரைக் காற்சட்டையும் ஷேட்டும் அணிந்திருந்தான். காலில் என்னைப்போல் “பூட்ஸ்” இருக்கவில்லை. வெறும் தோற் செருப்புத்தான்.

அவன் தாங்கியிருந்த ஆயுதம், அவன் ஒரு புறத்தில் உடலோடு ஒட்டிக் கிடந்தது. எனக்குத் தெரிந்தது, அவனால் அதனை இயக்க மாட்டாதிருப்பது.

சுற்றி வளைத்து என்னோடு என் சகாக்கங்கும் ஒருசில அடிகள் தூரம் தங்களை நிறுத்திக் கொண்டனர். இப்போது துடிப்பும் அடங்கிப் போயிற்று. திட்டமாய்க் கெரிந்தது, அவன் உயிர் பிரிந்தது இப்போது தான் என்று.

படைவீரன் ஒருவன் பாய்ந்து தன் பூட்ஸ் காலால் என் கட்டளைக்குக் காத்திராமல் அந்த உடலை உதைத்து மறுபக்கம் புரட்டினான். தேடி வந்த பகைவன் இவனாகத்தானிருக்கும் என அவன் மனம் தீர்மானித் துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அவன் மனவெறி அவன் காலின் வேகத்தில் தெரிந்தது. செத்த பாம்பை அடித்தாலும் தான் எதையோ சாதித்துவிட்டது போன்ற வெற்றிக் களிப்பை அவன் முகம் காட்டியது.

ஆவலோடு அனைவரும் அந்தச் சடலத்தின் முகத்தைப் பார்த்தனர். என் கண்களும் விவரம் தேடினா. என் விழிமடல்கள் மேலும் விரிந்து அளவிடமுடியா என் மனவனுரவை வெளிப்படுத்தியிருக்க வேண்டும். அதனை மற்றவர்கள் அவதானித்திருந்தாலும், காரணத்தைப் புரிந்துகொள்ள வாய்ப்பிருந்திருக்காது. என் இதயம் படபடப்பதை நானே உணர்ந்தேன்.

தலைவனின் முகத்தில் தோன்றும் ஆச்சரியத்தின் அடையாளங்கள் படையினருக்கு வியப்பைத் தந்திருக்க வேண்டும். அனைவரும்

என்னையே உற்றுக் கவனிப்பதைத் தலையைத் தூக்கிய என் கண்கள் வரித்துக் கொண்டன. நான் என்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டேன்.

மறுநாட் காலை பிரேதம் பரிசோதிக்கப்பட்டு கொடிய விடத்தின் கோர விளைவாய்த் தீர்ப்புந் தரப்பட்டது.

பிரேதத்தைப் பொறுப்பேற்க யாரும் முன்வராததால், அதனை அரசாங்கமே பொறுப்பேற்றுக் கொண்டது. அந்த அநாதைப் பின்த்தின் நெருங்கிய ஒருவனாக, வேட்டைக்கு வந்தும் வேட்டையாடாமலேயே, வேட்டைப் பொருளையும் பெற்று, என் பழைய நினைவுகளால் நெஞ்சம் கணக்க என் வாகனத்தில் ஏறிக்கொண்டேன்.

முன்றாம் பரிசு

விடுதலை

சி. கணக்குரியம்

நாட்டிலும்சரி விட்டுலும்சரி அமைதி என்பது அறவே இல்லாத ஒன்றாகி விட்டது. கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னர் ஆயுதமில்லாமல் ஒரு பெரிய போரே இங்கு நடந்தேறி விட்டது.

குணசேகரம் தனது விதியை நொந்து கொண்டார். என்பது வயது கடந்து விட்டது. உடலில் தள்ளாமை. மனதில் பாரம்.

என்ன வாழ்க்கை இது!

ஆறு மாதத்துக்கு முன்னர் ஒருநாள் அவர் வெளியில் போய்விட்டு விட்டுக்குத் திரும்பும்போது வீட்டில் ஓரே சனக்கூட்டமாக இருந்தது. என்னவோ ஏதோ என்று அவசரமாக அவர் வீட்டில் நுழைந்தபோது அவர் மனைவி ஜானகி விற்ராந்ததயில் கிடத்தப்பட்டிருந்தார். இரத்தம் தோய்ந்த உடல். எங்கிருந்தோ வந்த துப்பாக்கிக் குண்டு ஜானகியைப் பதம் பார்த்திருந்தது. குணசேகரத்தை விட இருபது ஆண்டுகள் இளமையானவள் ஜானகி. அறுபது வயதானபோதும் சுறுசுறுப்புடன் ஒடியாடிக் கணவனைக் கண்ணும் கருத்துமாகக் கவனித்து வந்தவள் அவள். “உங்களைத் தனியாக விட்டுட்டுப் போறன்”

ஜானகி நிரந்தரமாகக் கண்ணை மூடிக்கொண்டாள். கணவனின் வயது வித்தியாசத்தைப் பாராது இரண்டாம் தாரமாக வாழ்க்கைப்பட்டு

அவர் வாழ்க்கையை வசந்தம் ஆக்கியவள். என்பது வயதிலும் நல்ல திடகாத்திரமாக வாழ்ந்த குணசேகரம் ஜான்கி போன சில நாட்களி லேயே நூறாண்டைக் கடந்தவர் போன்ற பலவீனிலையை அடைந்து விட்டார்.

“நீங்க ஒன்டுக்கும் கவலைப்படாதீங்க அப்பா” முத்த மகன் சங்கரன் அவரைத் தனது வீட்டுக்கு அழைத்து வந்தான். சங்கரனும் அவன் மனைவி வாக்கியும் அரசாங்க உத்தியோகம் பார்த்தாலும் நல்ல வசதியான வாழ்க்கை வாழ்பவர்கள். சங்கரனின் தும்பி கண்ணபிரான் - அதாவது, குணசேகரத்தின் இளைய மகன் - சங்கரனின் பக்கத்து வீட்டில் வாழுந்தான். சங்கரன் குடும்பத்துக்கும் கண்ணபிரான் குடும்பத்துக்கும் எந்தவிதமான தொடர்போ பேச்கவார்த்தைகளோ கிடையாது. ஒரு சின்னக் காணித் தகராறில் ஆரம்பித்து அவர்கள் இன்று பிறவிப் பகைவர்கள்போல் ஆகிவிட்டார்கள். சங்கரனின் வீட்டுக்கு வந்த நான்காம் நாள் குணசேகரம் மகனைக் கேட்டார்,

“கண்ணபிரானோட இன்னும் உறவில்லையா?”

சங்கரன் வாய் திறக்குமுன் அவன் மனைவி வாக்கி குணசேகரத்தை நோக்கிப் பதில் சொன்னாள்.

“அவரோட ஏன் உறவு வைக்க வேணும்”

குணசேகரம் சாந்தமாகக் கூறினார்,

“சொந்தத் தம்பிதானே! நீரடிச்சி நீர் வேறாகுமா என்ன!”

“எது எப்படியிருந்தாலும் அந்தக் குடும்பத்துக்கும் எங்களுக்கும் உறவே இருக்கக்கூடாது”

தூகாக் கூறிய வாக்கி, கணவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். சங்கரன் சொன்னான்,

“வாக்கி சொல்லிறது சரிதான். அவன்ட உறவெல்லாம் சரிப்பட்டு வராது”

குணசேகரம் எதுவும் பேசவில்லை. பேசுவதால் எந்தவித பயனும் ஏற்படப்போவதில்லை. மேலும் மேலும் வார்த்தைகள் தடித்து நிம்மதி தான் பாழாகும். மற்றவர் கையை - அது சொந்த மகனாக இருந்தாலும் எதிர்பார்த்து வாழ்வது எவ்வளவு பரிதாபகரமானது என்பது அவருக்குப் போகப்போகப் புரிந்தது. வீட்டில் வாக்கியின் ஆட்சிதான் நடந்தது. மனைவியின் வாக்கை வேதவாக்காக மதிக்கும் கணவனாகச் சங்கரன் இருந்தான். சங்கரனோ கண்ணபிரானோ யார் பாதிக்கப் பட்டாலும், அது தன்னையும் பாதிக்கும் என்பது குணசேகரத்துக்குத்

தெரியும். இருந்தும் தன் கையில் எதுவும் இல்லை என்பதையும் அவர் புரிந்துகொண்டார். கண்ணபிரான் வீட்டுக்கு அவர் போவதை வாக்கி அறவே விரும்பவில்லை. அதுமட்டுமல்ல, கண்ணபிரான் மனைவிகூட அவர் தங்கள் வீட்டுக்கு வருவதை விரும்பவில்லை என்பதை சற்று காலம் தாழ்த்தியே புரிந்துகொண்டார். இந்த எண்ணங்கள் எல்லாம் மனதை அழுத்தி அவர் உடம்பை அவருக்கே பாரமானதாக மாற்றியது.

இறுதிக் காலத்தை நிம்மதியாக கழிக்க வந்தவரை சொந்த மக்களின் இரண்டு குடும்பமும் அடிக்கடி தங்களுக்குள் சண்டை போட்டுக்கொண்டு நிம்மதி இல்லாமல் செய்துகொண்டிருந்தன.

எல்லாவற்றிற்கும் சிகரம் வைத்தாற்போல் அமைந்தது கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னர் நடந்த சண்டை. சங்கரன் தனது சொந்த விடய மாக கொழும்புக்குப் போயிருந்தான். (இன்று அவன் திரும்பி வரும் நாள்) சங்கரன் வீட்டு வேலைக்காரி கண்ணபிரான் குடும்பத்தைப் பற்றி வாக்கியிடம் ஏதோ ‘வத்தி’வைக்க, வாக்கி பெரிதாக கண்ணபிரான் குடும்பத்துக்கு ஏச, அது கண்ணபிரான் மனைவி காதுக்கு எட்டி, அவனும் பெரிதாகச் சத்தும் போட, வார்த்தைகள் முற்றி கண்ணபிரான் அண்ணியை ஆபாச வார்த்தைகளால் திட்ட, வாக்கி ஊரைக் கூட்டி அழி,

சே சே என்ன கேவலம்!

இவர்களொல்லாம் படித்தவர்களா?

கோபத்தின் உச்சியில் இருப்பவர்கள் பேசும் வார்த்தைகளில் உள்ள அசிங்கங்கள், செயல்களிலுள்ள கொடுமைகள் எல்லாம் அந்த நேரத்தில் அவர்களுக்குப் புரிவதில்லை.

“தாத்தா சாப்பிட வாங்க”-

சங்கரனின் மகன் வாகீசன் பக்கத்தில் நின்றுகொண்டிருந்தான்.

குணசேகரம் பேரனைப் பார்த்துச் சொன்னார்

“இப்பப் பசிக்கல்ல. கொஞ்ச நேரம் போகட்டும்.”

வாகீசன் உள்ளே போகத் திரும்பினான்.

“வாகீசன், இங்க வா!”

வந்தான்.

“அம்மா இன்றைக்குக் கந்தோருக்குப் போகல்லையா?”

வாகீசன் சொன்னான்,

“என்ன தாத்தா நீங்க. இன்றைக்குச் சனிக்கிழமை என்று தெரியாதா?”

‘சனிக்கிழமையா?’

‘இதெல்லாம் யாருக்கு ஞாபகம் இருக்கு. உடல் ஞாபகமே மெல்ல மெல்ல மங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. கிழமை எங்கே ஞாபகத்திற்கு வரப் போகிறது’

பேரனின் கையை மெல்லப் பற்றிக்கொண்டு சொன்னார்,

“அம்மாவைக் கொஞ்சம் தாத்தா வரட்டாம் என்று கூட்டிக்கொண்டு வாறியா?”

உள்ளே போன வாகீசன் கொஞ்ச நேரம் கழித்து வந்து சொன்னான்.

“அம்மா என்னவோ எழுதிக்கொண்டிருக்கா. கொஞ்சம் பொறுக் கட்டாம்”

கொழும்பிலிருந்து பிரயாணக் களைப்படுன் வந்துசேரும் சங்கரனிடம் நடந்த சண்டையைப் பற்றி வாக்கி இல்லாததையும் பொல்லாததையும் சொல்லி, அவனைத் தூண்டி, மீண்டும் சண்டையை மூட்டிவிடுவாலோ என்று குணசேகரம் கவலைப்பட்டார். அது விசயமாகப் பேசி ஏற்படப் போகும் அனர்த்தத்தைத் தலிர்க்கும் நோக்கிலேயே வாக்கியிடம் பேச விரும்பினார்.

நேரம் ஓடியது.

வாக்கி வரவில்லை.

‘தண்டச் சோற்று மாமனார்தானே கூப்பிட்ட உடன் போகவேண்டுமா என்ன’ என்று அவள் நினைத்திருக்கலாம்.

பத்து மணி அடித்து ஓய்ந்தது.

அப்பொழுதுதான் வாக்கி வந்தாள்.

“கொஞ்சம் கதைக்க வேணும் பிஸ்ள.”

“என்ன விசயம்?”

“கொஞ்சம் இரு சொல்றன்.”

“எனக்கு இருக்கிறதுக்கெல்லாம் நேரமில்ல. விசயத்தை சொல்லுங்க. வேல கிடக்கு.”

விடுதலை

குணசேகரம் வாக்கியின் முகத்தைப் பார்த்தார். பின்னர் தயங்கித் தயங்கிச் சொன்னார்

“காலையில் நடந்த சண்டை.....”

வாக்கி கோபமாக மாமனாரைப் பார்த்தாள்.

“காலையில் நடந்த சண்டைக்கு என்ன இப்போ?”

“அந்தச் சண்டையைப் பற்றிச் சங்கரனிடம் சொல்ல வேணாம் பிள்ளா”

வாக்கி தீர்மானமாகச் சொன்னாள்.

“நிட்சயமாகச் சொல்லத்தான் போறன்.”

“உன்னமையில் நீதானே பிள்ளா சண்டையை ஆரம்பிச்சது”

இந்த வார்த்தைகளை அவர் சொல்லியிருக்கக்கூடாது. இவ் வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் வாக்கி கோபத்துன் உச்சிக்கே போய் விட்டாள். என்ன பேசுகிறோம் என்று தெரியாமல் கண்ணபிரான் குடும்பத்தையும், ஏன் குணசேகரத்தையும் சேர்த்துத் திட்டினாள்.

பாவம் குணசேகரம்.

“இல்ல மகள், கண்ணபிரான் மேலையும் பிழைதான்.”

வாக்கியின் குரல் கண்ணபிரானுக்குக் கேட்டு மீண்டும் சண்டை ஆரம்பித்து விடுமோ என்று பயந்தார். வாக்கி ஆவேசம் தணியாம லேயே மாமனாரைப் பார்த்துச் சொன்னாள்,

“அப்போ என்மேலையும் பிழை என்று சொல்லுறீங்க.”

குணசேகரம் நிலைமையைப் புரிந்துகொண்டார். வேறு வழியில்லை.

“இல்லை மகள், உன்னில் ஒரு பிழையும் இல்ல.”

“அவர் வரட்டும்.”

கோபமாகக் கூறிக்கொண்டே வாக்கி போய்விட்டாள். அம்மாவைப் பயத்துடன் பார்த்துக்கொண்டு நின்ற வாகிசன், குணசேகரத்திடம் கேட்டான்

“அம்மா ஏன் தாத்தா உங்களைத் திட்டினாங்க.”

குணசேகரம் பரிதாபமாகச் சொன்னார்,

“எனக்குத் தெரியாதப்பா.”

அவருக்குத் தலை சுற்றுவது போல் இருந்தது.

“கடவுளே!”

வாக்கியைப் பற்றித் தெரிந்திருந்தும் அவனைக் கூப்பிட்டுக் கதைத்தது தான் செய்த மகா மடத்தனம் என்று அவருக்குப் புரிந்தது.

‘எவ்வளவு பெரிய மடையன் நான்.’

குணசேகரம் சொல்லி இங்கு யாரும் எதுவும் கேட்கப்போவதில்லை. இந்த சிசயம் அவருக்கு அடிக்கடி மறந்து போகிறது. அவர் வார்த்தை களை வேதவாக்காக மதித்து நடந்த ஒரே ஒரு ஜீவனும் கண்ண முடிவிட்டது.

ஜானகி!

அவள் ஒரு தெய்வீகப் பிறவி.

தான் பெறாவிட்டாலும் சங்கரனையும், கண்ணபிரானையும் சொந்தப் பின்னைகளைப் போல வளர்த்தவள். பின்னைகள் அனாதரவாகி விடக் கூடாது என்பதற்காகவே குணசேகரம் இரண்டாம் கல்யாணம் செய்து கொண்டார். அவரும் ஜானகியும் எவ்வளவோ தியாகங்கள் செய்து, வாயைக் கட்டி, வயிற்றைக் கட்டி சங்கரனையும் கண்ணபிரானையும் வளர்த்து ஆளாக்கி கல்வியூட்டி அரசாங்க உத்தியோகமும் பெற வழி வகுத்தனர். ஜானகி உயிருடன் இருந்தபோது அவனைக்கூட இவர்கள் பெரிதாக மதிக்கவில்லை. இன்றோ குணசேகரத்தை அவர்கள் ஒரு பொருட்டாகவே நினைப்பதில்லை.

அதைக்கூட அவர் பொறுத்துக்கொள்வார். ஆனால், தங்களுக்குள் அடிக்கடி சன்னட போட்டு, தாங்களும் நிம்மதியில்லாதவர்களாகி, தன்னுடைய நிம்மதியையும் கெடுப்பதைத்தான் அவரால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. இன்று ஏதோ அனர்த்தம் நடக்கப் போகிறது என்று அவர் மனம் சொல்லிற்று.

அதை அவரால் அலட்சியப்படுத்த முடியவில்லை.

என்ன செய்யலாம்?

சற்று நேரம் யோசித்தார்.

பின்னர் ஏதோ தீர்மானத்திற்கு வந்தவர்போல கண்ணபிரான் வீட்டை நோக்கி நடந்தார்.

கையில் ஏதோ பொருளொன்றை வைத்து ஸ்குருட்டைவரால் திருகிக் கொண்டிருந்த கண்ணபிரான் காலடி ஒசை கேட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தான். முகத்தில் எந்தவிதமான பாவமும் இன்றி மீண்டும் வேலையில்

கண்ணானான். யார் வந்தால் எனக்கென்ன என்பது போல் இருந்தது அவன் செயல்.

குணசேகரம் கதிரையில் அமர்ந்தார்.

அப்பா அண்ணாவுக்கே சார்பானவர் என்பது கண்ணபிரானின் திடமான நம்பிக்கை. இந்த உணர்வால் ஏற்கனவே குணசேகரத்தின் மேல் வெறுப்புற்றிருந்த அவன், காலையில் நடந்த நிகழ்ச்சியால் அவரைக் காரணமில்லாமல் மேலும் வெறுத்தான். சங்கரன் குடும்பமோ, குணசேகரனுக்கு கண்ணபிரான்மேல்தான் அதிக பாசம் என்று நினைத்து கொண்டிருந்தார்கள்.

எப்படி ஆரம்பிப்பது என்று தெரியாமல் சற்றுநேரம் மௌனமாக இருந்தார். பின்னர் “கண்ணன்” என்றார்.

கண்ணபிரான் நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

குணசேகரம் யோசித்தார்.

கொடிய மிருகங்கள் வாழும் காட்டில் மிகவும் விழிப்பாகப் பயணம் செய்வதைப்போல எதற்கெடுத்தாலும் கோபத்தையும் வெறுப்பையும் காட்டுவப்பர்களிடம் அவதானமாக வார்த்தையாட வேண்டும்.

“காலையில் நீ உங்க அண்ணிக்கு - அவ மேலயும் பிழைதான் - என்றாலும் அந்தமாதிரியெல்லாம் பேசியிருக்கக்கூடாது.”

கண்ணபிரான் திமர் என வெடித்தான்.

“தேவையில்லாமக் கதைக்காதீங்க. உங்களுக்கு அவங்கதான் பெரிசாப் போயிட்டாங்க.”

குணசேகரம் சாந்தமாகக் கூறினார்.

“எனக்கு நீயும் ஒன்றுதான். சங்கரனும் ஒன்றுதான்.”

கண்ணபிரான் தூடு குறையாமற் சொன்னான்,

“கம்மா ஒன்றும் நடிக்க வேணாம். அவங்கட பணத்துக்கு நான் ஒண்ணும் பணிஞ்சி போகமாட்டன்”

குணசேகரம் தன் மனதில் பொங்கும் தூயரத்தை அடக்கிக் கொண்டு சொன்னார்.

“நீங்க எல்லாம் இந்த மாதிரிச் சண்டை போட்டு ஏன் என்ன நிம்மதி இல்லாமச் செய்யிறிங்க”

“நாங்க சண்டைபோட்டா நீங்க ஏன் நிம்மதியில்லாம இருக்க வேணும்? நீங்கதானே ராஜபோக வாழ்க்கை வாழுறீங்க.” அந்தத் துண்பமான நிலையிலும் குணசேகரத்திற்குச் சிரிப்பு வந்தது. அவர் சொன்னார்,

“கடைசிக் காலத்தில் நிம்மதியாக இருக்க வேணுமென்டுதான் இங்க வந்தனான்.”

கண்ணபிரான் அலட்சியமாகச் சிரித்துவிட்டுத் தன் வேலையில் கருத்தைச் செலுத்தினான்.

குணசேகரம் சொன்னார்.

“எவ்வளவு காலத்திற்கு ஒரு சின்ன விசயத்துக்காக உங்களுக்குள்ள பகையை வச்சிக்கொண்டு இருப்பீங்க. நாட்டில இருக்கிற பிரச்சனையால மனுசன் நிம்மதியில்லாமத் தவிக்கிறான். இந்த நேரத்தில் கூடப் பிறந்த நீங்களுமா இந்தமாதிரி இருக்கவேணும்.”

குணசேகரத்துக்கு முச்ச வாங்கியது. கொஞ்ச நேரத்தின் பின் பரிதாபமான குரலில் கூறினார்

“நீங்க சண்டை போடும்போது அது கைகலப்பாக மாறி யாருக்கு என்ன ஆகுமோ என்று நான் படிற கவலைக்குக் கணக்கில்ல. நீங்க எனக்காக வேற எதுவும் செய்ய வேணாம். என்ற நிம்மதிக்காக என்ற இறுதி முச்ச நிற்கும் மட்டுமென்றாலும் கொஞ்சம் சமாதானமாக இருங்க.”

தட்டுத் தடுமாறி வெளியேறினார்.

வீட்டுக்கு வந்து தனது சாம்பானக் கதிரையிற் சாய்ந்தார். காலையிற் சாப்பிடாதபோதும் மனதில் ஏற்பட்ட பாரத்தினால் பசியே எடுக்க வில்லை.

சற்றே கண்ணயர்ந்தார்.

எவ்வளவு நேரம் சென்றதோ தெரியவில்லை. திடுக்கிட்டு விழித்தார். வீட்டினுள்ளே சங்கரனின் குரல் கேட்டது.

கொழும்பில் இருந்து வந்துவிட்டான் போலும்.

குணசேகரத்தை மீண்டும் கவலை பற்றிக்கொண்டது. வாசகி சங்கரனிடம் என்னவெல்லாம் சொன்னாரோ, எந்தக் கணமும் சங்கரனுக்கும் கண்ணபிரானுக்கும் போர் மூன்றாம்.

சற்று நேரத்தில்,

காலடி ஒசை பக்கத்தில் நெருங்கி வருவது போலிருந்தது. குணசேகரம் கண்ணை முடித் தூங்குபவர் போல் இருந்தார். காலடி ஒசை அப்பாற் சென்றது. ஏதோ சொல்ல வந்த சங்கரன் அவர் தூங்கு வதாக நினைத்துப் போய்விட்டான் போலும் என நினைத்தார். சற்று நேரத்தில் மீண்டும் காலடி ஒசை.

“அப்பா!”

‘இனியும் தூங்குவதாக நடிக்கவேண்டாம். எப்படியோ பிரச்சனையை எதிர்கொள்ளத்தானே வேண்டும்.’

குணசேகரம் கண்ணைத் திறந்தார்.

சங்கரன் கோபமாகக் கேட்டான்.

“என்ன? அவன்ட வீட்டுக்கு உறவு கொண்டாடப் போன்றங்களாலே?”

குணசேகரம் எதுவும் தெரியாதவர்போற் கேட்டார்.

“எங்க?”

“உங்க அருமைப் புத்திரன் வீட்டுக்குத்தான்.”

அவர் எதுவுமே பேசவில்லை.

“காலையில் அவன் வாசகிக்குக் கெட்ட வார்த்தைகளால் அநியாயமா திட்டியிருக்கிறான். நீங்க பேசாமல் பாத்துக்கொண்டு இருந்திருக்கிறீங்க”

‘நான் என்ன செய்திருக்க முடியும். அத்தோட உன்ற மனைவிதானே சண்டையைத் தொடக்கினா’ என்று சொல்ல வாயெடுத்தவர் பேசாமல் அடக்கிக்கொண்டார்.

“நீங்க ஒரு நன்றியில்லாத மனுசன்.”

குணசேகரம் தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டார்.

சங்கரன் விடுவிடுவென உள்ளே போனான். வாசகிக்கும் அவனுக்கும் ஏதோ பேச்கவார்த்தைகள் நடந்தன. குணசேகரத்திற்குச் சரியாகக் காதில் விழவில்லை.

பத்து நிமிடங்கள் கழித்து சங்கரன் மீண்டும் குணசேகரத்திடம் வந்தான்.

“இங்க நடக்கிறதெல்லாம் அவனிட்ட சொல்றத்துக்காகத்தான் அங்க போயிருக்கீங்க”

குணசேகரம் மௌனம் சாதித்தார்.

“என்ன, பேசாம் இருக்கீங்க.”

“என்னத்தப் பேசிறது?”

“காலையில் வாசுகியிலதான் முழுப்பிழையும். அவன்மேல் ஒரு பிழையும் இல்ல என்று சொன்னீங்களாமே.”

இப்பொழுதும் குணசேகரம் பேசாமல் இருந்தார்.

‘நான் அந்தமாதிரி எல்லாம் சொல்லவே இல்ல’ என்று அவர் கூறி இருக்கலாம். அதனால் எந்தப் பயனும் ஏற்படப்போவதில்லை. சங்கரனே மீண்டும் பேசினான்

“அந்த நாடும் அவன்ட பெண்சாதியும் எனக்குப் பயந்து வீட்டை விட்டுட்டு எங்கோ போயிட்டாங்கபோல இருக்கு. என்ற பெண்சாதியைப் பார்த்து என்ன மாதிரிக் கதைச்சிருக்கான். எத்தனை மணியானாலும் சரி அவனும் அவன்ட பெண்சாதியும் வரட்டும். ரெண்டு பேரையும் கொலை செய்து போட்டுத்தான் மறுவேலை”

கோபமாக உள்ளே போனவன் மீண்டும் வந்து தகப்பனைப் பார்த்துச் சொன்னான்

“இங்க இருக்கிற என்றா போடு சோற்றச் சாப்பிடடிட்டு பேசாம் இருங்க. இனியும் அவன்ட வீட்டுக்குப் போனா அங்கேயே இருந்து கொள்ளுங்க.”

சங்கரன் உள்ளே போய்விட்டான்.

குணசேகரன் கண்களை மூடிக்கொண்டு அப்படியே இருந்தார்.

சற்று நேரத்தின் பின் பேரன் வாகீசன் வந்தான்.

“தாத்தா சாப்பிட வரட்டாம்”

அவர் பேசாமல் இருந்தார்.

வாகீசன் கேட்டான்,

“ஏன் தாத்தா நீங்க காலையிலயும் சாப்பிடல்ல?”

“பசி இல்லப்பா.”

கொஞ்சநேரம் வாகீசன் அங்கேயே நின்றுகொண்டிருந்தான். தாத்தாவிடமிருந்து மேற்கொண்டு எவ்வித வார்த்தைகளும் வராமையினால் உள்ளே போய்விட்டான்.

சற்று நேரம் கழித்து மீண்டும் சங்கரன் அங்கே வந்தான்.

“என்ன, உண்ணாவிரதம் இருக்கிறீங்களா?”

மெளனம்.

சங்கரன் உள்ளே போய்விட்டான்.

குணசேகரம் யோசித்துக் கொண்டே இருந்தார்.

சுவர் மணிக்கூடு மணி இரண்டு என்றது.

எழுந்தார்.

தன் ஒரே ஒரு சொத்தாகிய அந்தப் பழைய தூட்கேசைத் திறந்து ஒரு சட்டையை எடுத்து அணிந்துகொண்டார். பின்னர் தூட்கேசைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு மூலையிற் சாத்தியிருந்த அந்தப் பழைய குடையையும் எடுத்தார்.

வெளியில் வந்து தனது றப்பர் வாட்டாவைக் காலில் மாட்டிக் கொண்டார். குடையை விரித்தவர்,

‘இனி இங்கே திரும்பக்கூடாது. ஆண்டவன் விட்ட வழி.’

குடையையும் தாண்டி தன்னை உக்கிரமாகத் தாக்கும் வெயிலையும் பொருட்படுத்தாது.....

நடந்தார்.

ஒரு கிலோ மீற்றர் தூரம் நடந்திருப்பார்.

“ஏப், தாத்தா!”

திரும்பிப் பார்த்தார்.

அறிமுகமில்லாத ஒருத்தன்.

அவன் சொன்னான்,

“வெடிச் சத்தம் காதில் விழல்லயா?”

அப்போதுதான் கவனித்தார்.

துப்பாக்கி வெடிச்சத்தம்.

அவன் மீண்டும் கூறினான்,

“உள்ள வாங்க.”

அவர் எதுவும் பேசாமல் நடக்கத் தொடங்கினார்.

“என்ன உனக்குப் பைத்தியமா? அந்தப் பக்கம் போகாத. கொஞ்சத் தூரத்தில் சண்ட நடக்கிது.”

குணசேகரம் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

சோகமாகச் சிரித்துக்கொண்டே கூறினார்,

“இந்தச் சண்டை கொஞ்ச நேரத்தில் முடிஞ்சி போகும்.”

தொடர்ந்து நடந்தார்.

● ● ●

இறுதற் பரிசு

காவேரி

மாத்தளை செல்வராஜா

காவேரியின் உள்ளத்தில் ஆயிரமாயிரம் எண்ணங்கள் ஊற்றே டுத்து உச்சிமலையிலிருந்து உருண்டோடும் நீர்வீழ்ச்சி போல சலசல வெனப் பாய்ந்தோடிக்கொண்டிருந்தன.

அவளின் உள்ளத்து உணர்ச்சிகளை அவளது முட்டை வடிவிலான, எலுமிச்சம்பழ நிறத்திலான முகம் பளிச்சென்று வெளிக்காட்டியது.

மூக்கில் இரத்தச் செப்பு நிறத்தில் மூக்குத்தி அணிந்திருந்தாள்.

பார்ப்பதற்கு அழகாகத்தான் இருந்தாள் காவேரி.

ஆனாலும் அவள் அவளாகவே இல்லை. எண்ணைக்கோடுகள் முகத்தில் அசைந்தன..... கண்கள் அசையாமல் கதைகள் சொல்லின. கட்டுப்படுத்தமுடியாமல் தன்னையறியாமலேலேயே பிசையும் கைவிரல் கள். சப்பாத்து அணியப்பட்டிருந்த பாதங்கள் ஒன்றோடு ஒன்று முட்டி மோதின.

காவேரிக்கு வயது பதினெந்து இருக்கும்.

தோட்டத்துப் பெண்.

ஆனாலும் கடந்த ஏழு வருடங்களாகக் கொழும்பில் வாழ்ந்தவள். அதனால் ஓரளவு நாகரிகமாக உடையணிந்திருந்தாள்.

காவேரியின் முகத்தில் இழைந்தோடிய உணர்ச்சிப் பிரதிபலிப்புகளில் இருந்து அவள் உள்ளத்தில் அலைமோதுவது மகிழ்ச்சியா அல்லது சோகமா அல்லது இரண்டும் கலந்த மன்றிலையா என்று சொல்ல முடியாமலிருந்தது. மூன்றாவது வகையைச் சேர்ந்தது என்பதுதான் உண்மை.

தனக்குப் பக்கத்தில் தன்னைப் பெற்றெடுக்காத, ஆனால் வளர்த்து ஆளாக்கிய ஜயசேனாவும் சுராங்கனியும் அமர்ந்திருந்ததைக்கூட காவேரி மறந்துவிட்டாள்.

தானிருந்த தூழ்நிலையையே முற்றாக மறந்த ஒரு நிலை.

காவேரியின் எண்ணங்கள் பின்னோக்கிச் சென்றன.

* * *

காவேரியின் குடும்பம் பதுளை வெள்ளௌமலைத் தோட்டத்தில் மூன்று தலைமுறைகளாக வாழ்ந்து வந்தது.

அவளுடைய அப்பா நாகவிங்கம் இறந்து இப்போது சுமார் பத்து வருடங்களுக்கு மேல் இருக்கும். அப்போது அவருக்கு வயது நாற்பத் தெந்து இருக்கும். தோட்டத்து லாரியின் டிரைவராக வேலை பார்த்தவர்.

ஓருநாள் லாரி பாதையை விட்டு விலகி பள்ளத்தில் உருண்டோடிய விபத்தில் நாகவிங்கத்தைக் காலன் காலம் பார்க்காமலேயே கவர்ந்து சென்றுவிட்டான். ‘லாரிக்கு பிரேக் சரியில்லை, மாற்ற வேண்டும்’ என்று எத்தனையோ தடவை சொல்லியும் தோட்டத்து கவருமேன்ட் நிர்வாகக் காரர்கள் கேட்காததால் அறியாயமாக ஒரு உயிர் போய்விட்டது என்பது வேறு விஷயம்.

நாகவிங்கத்தின் இறப்பு காவேரியின் வீட்டை அப்படியே ஆட்டி விட்டது. அவளின் தாய் வள்ளி பைத்தியம் பிடித்தவள் போலாகி விட்டாள். எட்டுப் பிள்ளைகளையும் வைத்துக்கொண்டு தான் எப்படிச் சமாளிக்கப் போகிறோம் என்று நினைத்தபோது அவள் இதயம் சுக்குருநாக வெடித்துச் சிதறுவது போன்ற உணர்வு ஏற்பட்டது.

எல்லாம் சின்னஞ்சிறுக்கள். முத்தவருக்கு பதினெட்டு வயதிருக்கும். மற்றப் பின்ளைகளுக்கெல்லாம் அடுக்கடுக்காக ஓன்றோ இரண்டோ குறைந்துகொண்டு வந்த வயதுகள். காவேரியின் தாய் வள்ளியும் ஆஸ்தமா நோயினால் அவஸ்தைப்பட்டு வந்தாள். தோட்டத்து டாக்டருடைய மருந்துதான், அது எப்படி அவளுடைய ஆஸ்தமாவைக் கட்டுப் படுத்தும்?

சந்திரனுக்குக்கூட மனிதன் போய் வந்துவிட்டான். எதையெதை எல்லாமோ இந்த விஞ்ஞானிகள் கண்டுபிடித்துவிட்டார்கள்.

‘ஆனால்..... ஆனால்..... ஏன் ஆஸ்தமாவுக்கும் புற்றுநோயக்கும் இவர்களால் மருந்து கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.’ வள்ளி தன்னையே கேட்டுக்கொள்வார். சிலவேளைகளில் வியாதி முற்றிவிட்டால் மூச்ச எடுக்க முடியாமல் கஷ்டப்படுவார்.

வள்ளிக்கு ஜந்து பொம்பிளைப் பிள்ளைகள். மூன்று ஆண் பிள்ளைகள். நாகவிங்கத்தின் இறுதிச்சடங்கின்போது எல்லோருமே கத்திப் புலம்பி விட்டார்கள்.

“ஜோ..... போயிட்டங்களா? என்னையும் இந்த எட்டு சிறுகளையும் விட்டுட்டு திமர்னு போயிட்டங்களே..... இனி நான் என்னா செய்வேன்! நாசமாப் போறவனுங்க மிரேக் இல்லாத லாரியை ஓட்டக் குடுத்தா னுங்களே..... இனி எப்படி நான் இந்தப் புள்ளைங்கள் காப்பாத்தி கரைசேர்ப்பேன். ஜோ..... ஏங்க பேசாம் இருக்கிறீங்க..... ஏங்க எங்களை எல்லாம் இப்படி தவிக்க விட்டுட்டுப் போறீங்க.....” வள்ளியின் ஒப்பாரி அங்கிருந்தவர்களின் மனதை உருக்கிவிட்டது.

இறுதிச் சடங்குகள் நடந்து முடிந்தன.

தோட்டத்தில் ஒழுங்காக வேலை கிடைப்பதில்லை. அதுபோக வள்ளியாலும் தொடர்ந்து வேலை செய்ய முடியாத நிலை. அதிக நேரம் வேலை செய்தால் மூச்ச வாங்கும். முத்தவள் தோட்டத்தில் பேர் பதிஞ்சு வேலைசெய்ய ஆரம்பித்தார். வறுமை அவஞ்ஞடைய படிப்புக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தது. வீட்டில் எல்லோருக்குமே அரை வயிறு சாப்பாடுதான்.

வறுமை என்னும் கொந்தளிக்கும் சாகரத்தில் அகப்பட்டு கழலும் தறாவளியாகிவிட்ட வாழ்க்கையின் உடும்புப்பிடியிலிருந்து விடுபட முடியாமல் காவேரியின் குடும்பம் தத்தளித்தது.

இந்தச் சமயத்தில்தான் காவேரி கொழும்புக்குப் போகவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. கொழும்பில் பிள்ளைப்பேறு இல்லாத ஒரு தம்பதி களுக்கு ஒரு சிறுமி தேவைப்பட்டாள். பெரிய கிளாக்கரைய்யாதான் இதை முடித்து வைத்தார். வறுமையினால் சாப்பிட்டும் சாப்பிடாமலும் கஷ்டப்படும் குழந்தைகளில் ஒன்றாவது நன்றாக இருக்கட்டுமே என்று என்னித்தான் காவேரியை அந்த சிங்களத் தம்பதிகளின் வீட்டுக்கு அனுப்ப வள்ளி ஒத்துக்கொண்டாள்.

கொழும்பு கொள்ளுப்பிடியில் வசதியாக வாழ்க்கை நடத்தி வந்த அந்த தம்பதிகளுக்கு இருந்த ஒரே குறை பிள்ளையொன்று இல்லாமை

தான். வீட்டுக்காரர் ஜயசேனாவுக்கு வயது சமார் ஐம்பது இருக்கும். அவரது மனைவி சுராங்களிக்கு வயது நாற்பத்தைந்து. அவர்கள் இருவரும் புகழ்பெற்ற சிங்கள் 'பலே' (Ballet) நாட்டியக்காரர்கள். பலே நாட்டியம் கற்றுக்கொடுக்கும் நிலையத்திற்குச் சொந்தக்காரர்களாகவும் இருந்தார்கள். அடிக்கடி சிங்கள் 'பலே' நாட்டிய விழாக்கள் நடத்தி வந்தார்கள்.

காவேரி கொழும்புக்கு வந்தபோது அவளுக்கு வயது எட்டு இருக்கும். பெற்ற தாயையும் சகோதர சகோதரிகளையும் பிரிந்து வெகு தொலைவில் உள்ள நகரத்துக்குப் போவதற்கு காவேரிக்கு விருப்ப மில்லைத்தான். அம்மாவிடம் அழுது மன்றாடினாள். ஆனாலும் வீட்டின் வருமையும் பலரின் யோசனைகளும் அவளைக் கொழும்புக்குப் போக வைத்தன.

* * *

புதிய வீட்டில் காவேரிக்கு எல்லாமே வசதியாகத்தான் இருந்தது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக வயிறு நிறையச் சாப்பிட முடிந்தது.

ஜயசேனாவும் சுராங்களியும் காவேரியை அன்போடு ஆதரித்தார்கள்.

நாட்கள் கிழமைகளாகி, கிழமைகள் மாதங்களாகி, மாதங்கள் ஆண்டுகளாகி ஒடிக்கொண்டிருந்தன.

காவேரி வளர்ந்து பெரியவளாகிக் கொண்டிருந்தாள்.

கொழும்புக்கு வந்தபின் காவேரிக்கும் அவள் தாய்க்கும், உடன் பிறந்தவர்களுக்கும் இடையிலான தொடர்பு குறுகிக்கொண்டே வந்தது.

காவேரி ஜயசேன வீட்டில் ஒருவளாக வளர்ந்து வந்தாள். அவர்களின் வீட்டு வேலைகளையும் காவேரி பார்த்துவந்தாள். வீட்டில் பேசுப் படுவது சிங்களமாகையால் காவேரி சிங்களம் பேசக் கற்றுக் கொண்டாள்.

காவேரிக்கு அவர்கள் பலே நடனமும் கற்றுக் கொடுத்தார்கள். தங்களது நடனக் குழுவில் ஒருத்தியாகவும் அவளைப் பயன்படுத்தி னார்கள். அவர்கள் நடாத்திய 'பலே கொன்சேட்டில்' நடனமாடும் வாய்ப்பு சிலவேளாகளில் காவேரிக்குக் கிடைத்தது.

கொழும்பில் என்னதான் வசதியுடன் வாழ்ந்தாலும், தன் தாயையும் உடன் பிறந்தவர்களையும் விட்டுப் பிரிந்து வாழ்வது காவேரியின் மனதில் சிலவேளாகளில் வேதனையை ஏற்படுத்தத்தான் செய்தது.

லயம்.... அதன் சுற்றாடல்..., பச்சைப் பசேலெனக் கம்பளம் விரித்தாற் போல் எங்கும் எழிலை வாரி இறைத்துக்கொண்டிருக்கும்

தேயிலைச் செடிகள்..... மார்கழி மாத விடியற் காலைகளில் அந்தத் தேயிலைக் கொழுந்துகள் மேல் முத்துக்களாய் முத்தமிட்டுக் கொண்டிருக்கும் பனித்திவைலைகள்..... தேயிலைச் செடிகளிடையே கொழுந்தெடுக்கும் நமது பெண்கள்..... அவர்கள் பேசும் சுவாரஸ்யமான அரட்டைப் பேச்கள்..... தேயிலைச் செடிகளிடையே கம்பீரமாக வளர்ந்து நிற்கும் கிளிடியா மரங்களும் அவற்றினில் பூத்துக் குலுங்கும் குங்கும் நிறத்திலான பூக்கொத்துகள்..... தூரத்தில் மலை உச்சியிலிருந்து உருண்டோடி வரும் நீர் வீழ்ச்சி..... அந்த நீர்வீழ்ச்சியிலிருந்து மலையடிவாரத்தில் - தாங்கள் வாழ்ந்த வயத்திலிருந்து சுமார் கால் மைல் தொலைவிலிருக்கும் பீலி..... அந்தப் பீலியில் வந்து விழும் குளிர்ச்சியான நீர். அந்த நீரில் குளித்து விளையாடும் மகிழ்ச்சியான நாட்கள்.....

இவையெல்லாம் காவேரியின் மனதில் படமாகக் காட்சியளிப்பதுண்டு. அந்த இனிமையான உலகத்திலிருந்து பிரிந்து வந்திருக்கிறோமே என்று பெருமுச்சடைவாள்.

பள்ளத்தில் பாய்ந்து ஓடும் சிறிய ஆற்றுக்குப் போய் உடன்பிறப்புகளோடும் சினேகித்திகளோடும் நேரம் போவது தெரியாமல் விளையாடி விட்டு வருவதும் அந்த ஆற்றில் துள்ளியோடும் மீன்களைப் பிடிக்கச் செய்யும் முயற்சிகளும், அவற்றில் காணும் வெற்றிகளும் தோல்வி களும் காவேரியின் மனதில் பழைய நினைவுகளை ரீங்காரமிட்டுச் செல்லும்.

எல்லா இயற்கையழகையும் மலையகத்துக்கு கொடுத்த ஆண்டவன் ஏன் அங்கு வாழும் தொழிலாளிகளை மட்டும் வறுமையில் வாடும் ஏழைகளாக்கி விட்டான் என்று காவேரிக்குப் புரியவில்லை.

வயது ஏற ஏற வீட்டு நினைப்பு காவேரிக்கு அதிகமாகியது. உள்ளத்தையும் உடலையும் அது வாட்டியது. அம்மாவுக்கு எழுதிய கடிதங்களில் தனது உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தினாள். பாடசாலையில் அதிகம் படிக்காவிட்டாலும் தான் தோட்டத்துப் பாடசாலையில் படித்த தமிழை அவள் இன்னும் மறக்கவில்லை. ‘பச்சைக் கிளியே வா வா வா... பாலும் சோறும் உண்ண வா... கொச்சி மஞ்சள் பூச வா... கொஞ்சி விளையாட வா’ என்று பாடிய பாட்டுகள் இன்னும் அவளுக்கு நினைவுக்கு வரும். மங்களா ஹச்சர்தான் படிப்பிப்பாள்.

கொழும்பில் அவள் பாடசாலைக்குப் போகவில்லை. ஆனால் வீட்டிலிருந்து படிப்பதற்காக சுராங்களி அவளுக்குப் புத்தகங்கள் வாங்கிக் கொடுப்பாள்.

ஜயசேனாவும் சுராங்கனியும் காவேரியின்மீது நிறைய அன்பு வைத்திருந்தார்கள்தான். அவர்கள் செய்த உதவிகளை காவேரி மறக்க மாட்டாள். அவர்கள் செய்த உதவிகளுக்காக வள்ளியும் அவர்களுக்குக் கடமைப்பட்டிருந்தாள்.

ஆனாலும்..... ஆனாலும்.....

உடன்பிறப்புகளை பிரிந்து வாழ்வது காவேரிக்கு கவ்டமாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் என்ன செய்வது என்று புரியாமல் குழம்பினாள். ஜயசேனா குடும்பத்தின்மீது அவளுக்குப் பாசமும் பிடிப்பும் ஏற்பட்டு இருந்தது. அவர்களை விட்டுப் பிரியும் தெரியுமோ மனநிலையோ ஏற்படவில்லை.

காவேரிக்கு இப்போது வயது பதினெந்து இருக்கும். ஏழ ஆண்டுகள் ஏழ மாதங்கள் போல் ஓடிவிட்டன. அவள் இப்போது விவரம் தெரியாத சின்னப்பிள்ளை அல்ல.

காவேரியை விட்டுப்பிரிந்து தொடர்ந்தும் இருக்க பெற்ற மனத்தால் முடியவில்லை. அவளைத் திருப்பி தோட்டத்துக்கு நிரந்தரமாக அனுப்பி விடுமாறு ஜயசேனா தம்பதிகளிடம் வள்ளி கேட்டாள்.

பலமுறை அவள் கேட்டாள். ஆனால் காவேரியைத் திருப்பி அனுப்ப ஜயசேனாவும் சுராங்கனியும் மறுத்துவிட்டார்கள். ‘காவேரி கொழும்பில் சந்தோசமாக - சிறப்பாக இருக்கிறாள். தோட்டத்துக்கு வந்தால் அவளின் எதிர்காலம் சீரழிந்துவிடும்’ என்று ஏதேதோ காரணங்களை அவர்கள் எடுத்துக் கூறினார்கள்.

காவேரியின் இழப்பை வள்ளியாலும், மற்ற உடன்பிறப்புகளாலும் இனியும் பொறுக்க முடியவில்லை.

ஆகவே எப்படியும் காவேரி திரும்ப தோட்டத்துக்கு - பிறந்த மன்னூருக்கு வந்துவிட வேண்டும் என்று முடிவு செய்தார்கள்.

ஆகவே தொழிற்சங்கத்தின் உதவியுடன் வள்ளி கொழும்பில் வழக்கு தாக்கல் செய்தாள்.

வழக்கு கொழும்பு ‘ஜௌவனைல்’ நீதிமன்றத்தில் நடந்தது.

வழக்கு ஒவ்வொரு முறையும் விசாரணைக்கு வந்தபோது இரு தரப்பார் சார்பிலும் சட்டத்தரணிகள் ஆஜராகினார்கள். வள்ளியின் சார்பில் தொழிற்சங்கம் நியமித்திருந்த தமிழ்ச் சட்டத்தரணி ஒருவர் ஆஜரானார்.

ஒவ்வொரு வழக்குத் திகதியன்றும் வள்ளி பதுளையில் இருந்து கொழும்பு வந்து போனாள்.

காவேரிக்கு வயது பதினெட்டிழற்குக் குறைவானபடியால் அவளாகவே தனது எதிர்காலத்தை முடிவுசெய்துகொள்ள சட்டம் அனுமதிக்க வில்லை.

வழக்கு ஒவ்வொரு முறையும் தவணை போனது. இலக்கை நீதி மன்றங்களில் இது ஒன்றும் ஆச்சரியப்படும் விடயமில்லையே.

ஒவ்வொரு முறையும் வழக்குக்காக பதுணையிலிருந்து காக செலவழித்துக் கொண்டு கொழும்புக்கு வந்துபோவது வள்ளிக்குக் கஷ்டமாகத்தான் இருந்தது. ஆனாலும் வந்து போனாள்.

நீதிமன்றத்தில் ஒவ்வொரு முறையும் காவேரி பிரசன்னமாகி இருந்தாள். பெற்ற தாயின் முகத்தைப் பார்ப்பதா அல்லது தன்ன வளர்த்தவர்களைப் பார்ப்பதா என்று புரியாமல் அவள் குழுமபிப் போய் இருப்பாள். தலை குனிந்தவாறே நீதிமன்றத்தில் இருப்பாள்.

சட்டத்தரணிகள் வாதாடினார்கள். ஆங்கிலச் சட்டப்படி ‘பிள்ளையின் எதிர்காலம்’தான் முக்கியமாக தீர்மானிக்கப்பட வேண்டிய விடயம் என்றும், காவேரியின் எதிர்காலம் கொழும்பில்தான் என்றும் ஜயசேனா வின் வக்கீல் வாதாடினார். அதற்கு எதிர்வாதமாக ரோமன் - டச்கச் சட்டத்தை ஆதாரமாகக் காட்டி பிள்ளைகள் சட்டப்படி பெற்றோரிடம் தான் சேரவேண்டும் என்று வள்ளியின் வக்கீல் வாதாடினார்.

காவேரி தாய்க்கு எழுதிய கடிதங்கள் நீதிமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப் பட்டன.

“அம்மா..... நான் தோட்டத்திலதான் இருக்க ஆசைப்படுகிறேன். உன்னோடயும் எம்பட்டு அண்ணன் அக்காமார்க்களோடத்தான் நான் வாழ ஆசைப்படுகிறேன். வந்து என்னைக் கூட்டிக்கிட்டு போயிருங்க. நான் உங்க எல்லோர் மேலயும் ரொம்ப பாசம் வச்சிருக்கேன். கொழும்புல என்னைப் பாத்துக்கிறவங்க நல்லவங்கதான். ஆனாலும் தோட்டத்துக்கு வந்து வாழுத்தான் எனக்கு ஆசை அம்மா..... நான் உங்களுக்கு காயிதும் போடுவதை அவங்கக்கிட்ட சொல்லீராதிங்க.....” காவேரி எழுதிய பல கடிதங்களில் ஒன்றுதான் இது.

கடிதங்கள் நீதிமன்றத்தில் வாசித்துக் காட்டப்பட்டன. அவைகள் காவேரியால் எழுதப்படவில்லை என்று ஜயசேனாவின் சட்டத்தரணி வாதாடினார்.

நீதிபதி காவேரியைப் பார்த்துக் கேட்டார் “.....இந்தக் கடிதங்களை எல்லாம் நீதான் எழுதினாயா.....?”

காவேரியின் கண்கள் அம்மாவைப் பார்த்தன. அதன்பின் ஜயசேனா-வையும் சராங்களியையும் பார்த்தன. அவளால் ஒரு பதிலூம் சொல்ல முடியவில்லை.

பேசாத சிலை போல இருந்தாள்.

வழக்கு சுமார் எட்டுத் தடவைகள் விசாரணைக்கு வந்தது. எட்டாவது தடவை நீதிபதி சொன்னார், அடுத்த தவணையில் - ஒரு மாதம் கழித்து - தீர்ப்பு வழங்கப்படும் என்று.

வழக்குக்கு ஆஜராகி ஒவ்வொரு முறையும் வள்ளி ஏமாற்றத்தோடு தான் தோட்டத்துக்குத் திரும்பிப் போனாள். ஒவ்வொரு முறையும் தீர்ப்புக் கிடைக்கும் என்று அவள் எதிர்பார்த்து வந்தவளாயிற்றே. சட்டத்திலும் நீதியிலும் இருந்த நம்பிக்கையை வள்ளி இழக்கத் தொடங்கினாள்.

கடைசியாக வழக்கு நீதிமன்றத்தில் விசாரணைக்கு வந்தபோது வள்ளி வரவில்லை.

நீதிமன்றம் தீர்ப்பை வழங்கியது. தீர்ப்பின்படி காவேரி தாயோடுதான் இருக்க வேண்டும். தாயின் விண்ணப்பம் வெற்றி கண்டது. பதினெந்து நாட்களுக்குள் ஜயசேனா தம்பதிகள் காவேரியை அவளின் தாய் வள்ளியிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும். இதுதான் தீர்ப்பு.

* * *

நீண்ட சிந்தனையிலிருந்து காவேரி விடுபட்டாள்.

புகையிரதம் இருளைக் கிழித்துக்கொண்டு ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

கொழும்பிலிருந்து பதுளையை நோக்கிச் செல்லும் இரவுப் புகையிரதம்.

காவேரி அழகாக உடையணிந்திருந்தாள். சட்டையும் பாவாடையும்.

ஏழ வருடங்களுக்கு முன்னர் பதுளையிலிருந்து கொழும்புக்கு வந்தபோது அவளுக்கு எட்டு வயதிருக்கும்.

இப்போது அவள் வளர்ந்துவிட்டாள். பிறந்த வீட்டுக்கு - தோட்டத்துக்கு திருப்பிப் போகிறாள். காவேரிக்குப் பக்கத்தில், புகையிரதத்தில் ஜயசேனாவும் சுராங்கனியும் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

வழக்கின் முடிவுப்படி காவேரியை அவளுடைய தாயுடன் கொண்டு போய் சேர்த்துவிட மேற்கொண்ட பயணம்.

காவேரிக்கு மனதில் இன்பமும் துன்பமும் கலந்த ஒரு உணர்ச்சி. பிறந்த மண்ணுக்கு - உடன்பிறந்தவர்களோடு - முக்கியமாக பெற்ற தாயுடன் வாழ - திரும்பிப் போகிறோம் என்ற மகிழ்ச்சி ஒரு புறம். தன்னை ஏழ வருடங்களாகப் பாதுகாத்து, பராமரித்து வளர்த்த

வளர்ப்புப் பெற்றோர்களைப் பிரிந்து போகிறோம் என்ற கவலை மறு புறம்.

காலை சுமார் எட்டரை மணி. புகையிரதும் பதுளையை வந்தடைந் தது. பதுளையிலிருந்து காவேரியின் குடும்பம் வாழும் வெள்ளை மலைத் தோட்டம் சுமார் ஏழு மைல் தூரத்தில் இருக்கும். காவேரி, ஜயசேனா, சுராங்கனி மூவரும் வாடகை வான் பிழித்து தோட்டத்துக்குப் பிரயாணத்தைத் தொடர்ந்தார்கள்.

தான் தோட்டத்துக்குத் திரும்பி வரப்போவதாகவும், வழக்கின் தீர்ப்பின்படி அம்மாவுக்கு சாதகமாக இருந்ததாகவும், காவேரி ஏற்க னவே வீட்டுக்கு எழுதியிருந்தாள்.

கரடுமுரடான ரோடுகளில் ஏறி இறங்கி ஆடி அசைந்து சென்ற வான் கடைசியாகத் தோட்டத்தை வந்தடைந்தது.

வானிலிருந்து இறங்கி மூவரும் காவேரியின் குடும்பம் வாழும் லயத்துக்கு நடந்து போனார்கள்.

லயத்து அருகில் காவேரியும், ஜயசேனா, சுராங்கனியும் வந்துவிட்டார்கள்.

தாங்கள் வாழ்ந்த லயக் காம்பராவை சுற்றி ஒரே கூட்டம். காவேரிக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. என்னவோ ஏதோ என்று உள்ளும் நடுங்கியது. கூட்டத்தைத் தாண்டி கம்பரா உள்ளே நுழைந்தாள்.

அவளது உடன்பிறந்தவர்கள் காவேரியைக் கண்டதும் ஓடி வந்து கட்டிப்பிழித்து ஒப்பாரி வைக்கத் தொடங்கி விட்டார்கள்.

“காவேரி நம்ம அம்மா செத்துப் போயிட்டாடி..... இன்னைக்கு விடியைக் காலையிலதான் உயிர் போனது. ஆஸ்த்மா முத்தி மூச்செடுக்க முடியாம் ரொம்பக் கஸ்டப்பட்டுப் போயிச்சி. ஒரு மாசமா படுத்த படுக்கைதான். இனி நமக்கெல்லாம் யாராடி இருக்கா..... ஏன்டி நமக்கு இப்படியே ஒன்ன விட்ட ஒன்னு வந்துகொண்டே இருக்கு.....”

காவேரிக்குத் தலையெல்லாம் சுற்றியது. “ஜயோ அம்மா..... அம்மா..... என்னப் பாக்காமலே போயிட்டியா அம்மா.....”

காவேரி கத்திப் புலம்பினாள்.

ஆறுதற் பரிசு

அகிரீனி

எல். எஸ். எம். மன்சூர்

இருபத்தாறாம் திகழி.

இன்று.... இன்னொரு ஜூலை மாதத்தின் இருபத்தாறாம் திகழி. பாழாய்ப்போன நினைவுகளின் நெருடவில் உணர்ச்சிகள் கொந்தளிக் கின்றபோது... அந்த நினைவுகளை மறக்க முயற்சிக்கின்றேன்... மனதைக் கல்லாக்கிக்கொள்ள முயற்சிக்கின்றேன்.

இந்த நாட்டின் வரலாற்றில் என்றுமே அழிக்கமுடியாத களங்கத்தை உண்டாக்கி வைத்த அந்த ஜூலை மாதத்தின் கடைசி நாட்களை மறக்க முயற்சிக்கின்றேன். எப்படி மறக்க முடியும்? ஒஹ்..... எப்படி மறக்கமுடியும்..... என்ன கொடுமைகள் - மிலேச்சத்தனங்கள் - எத்தனை படுகொலைகள் - தீ வைப்புகள்.

இந்த உலகத்தின் ஒவ்வொரு மூலை முடுக்குகளிலுமின்னள் மனிதத் தன்மையுள்ள மனிதர்களின் இருதயங்களைப் பிழிந்தெடுத்த அந்தக் கொடுமை மிகுந்த நாட்களை நினைக்கும்போது நெஞ்சு பற்றி ஏரிகின்றது.

என்பத்து மூன்றாம் ஆண்டு தழுந்த அந்த இருள், அமைதிப் பூங்கா வாக இருந்த இந்த நாட்டின் எத்தனை எதிர்பார்ப்புகளை, எத்தனை செல்வங்களை, எழுச்சிகளை அபகரித்துக்கொண்டுவிட்டது. எத்தனை

உயிர்களைப் பலியெடுத்துக்கொண்டேயிருக்கின்றது.... ஒரு தொடர் சாபமாக ஆகி.

ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாகப் பேணிப் பாதுகாக்கப்பட்ட சகோதரத்துவமும் நம்பிக்கையும் ஒரே முச்சில் ஏறிந்து சாம்பலாகிய அந்த நிகழ்வுகளை எப்படி மறந்துவிட முடியும்? வீடுகளுக்குள்ளும் கடைகளுக்குள்ளும் அடைபட்டுக்கொண்டிருந்த அப்பாவி மக்களை - வயோதிப்ரகளை - பெண்களை - பச்சைக் குழந்தைகளை..... பெரும் பான்மை இனம், பதறப்பதற உயிருடன் ஏறித்துத் திருப்திப்பட்டுக் கொண்ட அந்தக் கொடுமைகளை எப்படி மறந்துவிட முடியும்? அந்த அநியாயங்கள்..... அந்தக் காட்சிகள்..... தீச்சவாலைகள் கண்களுக்கு உள்ளேயே நிறைந்துகொண்டு இருதயங்களை ஏறித்துக் கரித்துக் கொண்டிருக்கும்போது..... இருதயங்களின் அடித்தளத்தில் பொதிந்து கிடக்கின்ற மனிதத் தன்மையை மறக்கடிக்கச் செய்யும்போது..... நோ..... நோ..... வேண்டாம்.... பாழாய்ப்போன அந்த நினைவுகளே வேண்டாம்....

மார்புக் கூட்டை அழுத்தித் தேய்த்தவாறு கதிரையில் சாய்ந்து முடங்கிக் கொள்கின்றேன். உணர்ச்சிவசப்படும்போது உண்டாகும் சோர்வும் அசதியும் நெஞ்சு வலியும் தனியும் வரை சற்று நேரம் ஓய்ந்திருக்க விழைகின்றேன்.

இரத்த அழுத்தம் அதிகரித்து இருதயமும் பலவீணமடைந்து கொண்டு வருவதனால் மனதை அமைதியாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பது வைத்தியரின் எச்சரிக்கை. என்னுடைய உடல் நலத்தைப் பேணுவதில் எனது மனைவி காட்டும் அக்கறையும் அண்மைக்காலமாக அதிகரித்துக் கொண்டு வந்திருக்கின்றது.

இருபத்தாறாம் திகதி, உறவினர்கள், நண்பர்கள் வீடு என்று ஜாலியாக கற்றித் திரிவது; மாலையில் மார்க்ட் செல்வது; என்று மனைவி தந்திரமாக ஏற்பாடு செய்திருந்த திட்டங்கள் யாவும், காலையில் வந்த தோமலின் கடித்ததைக் கண்டபோது மாயமாக மறைந்தே போனது. இருபத்துமூன்றாம் திகதி இந்தியாவில் எழுதிய கடிதம் இருபத்தாறாம் திகதி இங்கு வந்து சேர்ந்திருக்கின்றது.

தோமஸ் எனக்கு உயிருக்கு நிகரான நண்பன். நான் ஒரு முஸ்லிம் என்பதுவும், தோமஸ் ஒரு கிறிஸ்தவன் என்பதுவும் என்றைக்குமே எங்களுக்குள் ஒரு பிரச்சனையாக இருந்தது எனக்கு ஞாபகமில்லை. கடிதமெழுதியிருக்கின்றான்; இந்தியாவில் அகதி முகாமொள்ளில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றான். கடிதத்தின் ஒவ்வொரு சொல்லும் அவன் இதயக் குழல்கள். ஒவ்ர..... எப்படியிருந்தவன்; எப்படியிருக்க வேண்டியவன்; இனக்கலவரத்தோடு சீரழிந்து போனது அவனுடைய

வாழ்க்கை. ‘எல்லாம் வல்ல ஆண்டவனே! ஜியா! இரக்கமுள்ளவனே! இன்னொரு இனக்கலவரம் மட்டும் உண்டாக்கி வைக்காதே. இந்தப் பூமியை இரண்டாப் பிளந்து எங்களை ஒரேயடியாகப் புதைத்து விடு..... இன்னொரு இனக்கலவரம் மட்டும் உண்டாக்கி வைக்காதே.’

ஏதோ தேவைக்காக வாசல்வரை அவசரமாக வந்த எனது மனைவி, என்னுடைய மொனத்தைக் கலைக்கக்கூடாது என்பதற்காக மெதுவாக நகர்ந்து கொள்வது தெரிகின்றது. தோமஸின் கடிதத்தில் நான் மனம் ஓடிந்து போனது அவனுக்குத் தெரியும்.

முன் கதவைத் தள்ளித் திறந்துகொண்டு வீட்டுக்குள் அவசரமாக ஓடிவருகின்றான் சின்னவன். வந்த வேகத்திலேயே மேசைக்கு அடியில் நுழைந்து பந்தையும் மட்டையையும் எடுத்துக்கொண்டு ஓடுகின்றான்.

“எங்க போறீங்க சிராஜ்”

“வாப்பா நா வெளையாடப் போறேன்”

எந்தக் கவலையுமில்லாமல் விளையாடுவதற்காக ஓடிக் கொண்டிருக்கின்ற சின்னவனையே அவதானித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். விளையாடுவதற்காக அவனுடைய கூட்டாளிகள் வந்துவிட்டார்கள். ‘ஆண்டவனே! இந்தச் சின்ன மனிதர்களுக்கு நீ என்ன எதிர்காலத்தை வைத்திருக்கிறாய்?’ இறைவனை மன்றாடிப் பிரார்த்தனை செய்கிறது உள்ளுணர்வு.

தோமஸாக்குப் பதில் எழுதவேண்டும். மாலையில் பன்சலைக்குச் சென்று காமினியைச் சந்திக்க வேண்டும். தோமஸ் எனது கடிதத்தை ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருப்பான். காமினியை நான் சென்று சந்திப்பது அவனுக்கு ஆறுதலாக இருக்கும்.

தோமஸின் கடிதத்தின் கடைசி வரியை மீண்டும் மனதுக்குள் நினைவுட்டிப் பார்க்கிறேன். மீண்டும் மீண்டும் உச்சரித்துப்பார்க்கிறேன். ‘பூமியே! நீ பிளந்துகொள்! நாங்கள் புதைத்து போகிறோம்.’ எனது கண்களில் திரையிட்ட கண்ணீரைக் கைவிரல்களில் ஒற்றிக்கொள்கிறேன்.

பதினெட்டு வருடங்களுக்கு முன்னர், தற்கொலை செய்து செத்துப் போக இருந்தவன் இன்னும் உயிரோடு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறான்..... அகதி முகாமில்.

கொழும்பில் நானும் தோமஸாம் ஒரே இடத்தில் உத்தியோகம் செய்ய நேர்ந்ததால் ஏற்பட்டது எங்கள் சிநேகம். தோமஸைப் போல திறந்த மனம் கொண்ட ஒரு மனிதனை நான் பார்த்ததேயில்லை.

‘லீவு நாட்களில் மனிக்கணக்கில் கடற்கரையில் அமர்ந்து கதைத்துக் கொண்டிருப்போம். ‘வீணை பேசும் அதை மீட்டும் விரல்களைக் கண்டு.....’ அந்தச் சினிமாப் பாட்டு வரிகளை அவன் பாடுவான். நான் ஆசையோடு கேட்டுக்கொண்டிருப்பேன். ‘நான் எங்கிருந்தாலும் இந்தப் பாடல் வரிகளைக் கேட்கும்போது எனக்கு உன்னுடைய ஞாபகம் வரும்’ என்று கூறுவான்.

தோமஸின் குட்டித் தங்கை ‘அண்ணா, அண்ணா’ என்று அவன்மீது உயிரையே வைத்திருந்தாள். தோமஸ் என்னை அவருக்கு முதன் முதலாக அறிமுகப்படுத்தியபோது, முதன்முதலாக வாய்ந்திறைய, மனம் நிறைய ‘அண்ணா’ என்று என்னை அழைத்தபோது, எனக்கு ஏற்பட்ட அந்தப் பரவசத்தை இன்று நினைத்தாலும் மேனி புல்லரிக் கிறது. எனக்கு ஒரு சூட்டித் தங்கை இல்லாதிருந்த ஏக்கம் தீர்ந்தது. ரஞ்சனிக்கு இன்னொரு அண்ணன் கிடைத்த சந்தோஷம்.

அது ஒரு வாழ்க்கை..... அது ஒரு இன்பம்..... அது ஒரு கனவு..... துருவித் துருவி அவள் கேட்கும் கேள்விகளுக்கெல்லாம் நான் பதில் சொல்ல வேண்டும். எனக்காகவே அவள் வைத்துக்கொண்டிருக்கின்ற உணவுப் பண்டங்களையெல்லாம் நான் சாப்பிட வேண்டும். நான் போகும்போது கையில் அவருக்காக எதையாவது கொண்டு செல்வேன். “ஜௌயோ அண்ணா, உங்களுக்கு எவ்வளவு சிரமம்” என்பாள். “நீ எனக்குத் தங்கச்சிதானே, உரிமையோட வாங்கிக்கொள்ள வேணும்” என்று செல்லமாக அதட்டுவேன்; சடாரென்று வாங்கிக் கொள்வாள். ஒரு நாள் பாடசாலைக்குச் சென்றுகொண்டிருக்கும்போது திமிரென்று கேட்டாள் “அண்ணா, நீங்கள் மூல்லிம்தானே....” ஆமென்று தலை யசைத்தேன். “மூல்லிம்னா என்னவோன்று நெணச்சிருந்தேன....” என்று கூறியவாறு தன்னை மறந்து கலகலவென்று சிரிக்கின்றாள் ரஞ்சனி. அந்தப் பிஞ்சுப் பெண் என்னைத் தனது கூட்டாளிகளுக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கும் பக்குவத்தைப் பார்க்க வேண்டும்.

வெள்ளை மனம் என்று சொல்வார்களே, அதுதான் ரஞ்சனி. பால் வடியும் முகம் என்று சொல்வார்களே, அதுதான் ரஞ்சனி. அப்படியொரு கனிவு. அப்படியொரு மென்மை. அதுபோன்ற ஒரு பாசம் - நான் சந்தித்ததேயில்லை.

பாழாய்ப்போன அந்த ஜூலை மாதம் வந்தது. இந்த மண்ணுக்குப் பைத்தியம் பிடித்திருந்த அந்த ஜூலை மாதம் வந்தது. அந்தத் துண்பம்..... அந்தக் கொடுமை நடந்தது இருபத்து மூன்றாம் திகதி என நினைக்கிறேன். காடையர்கள் தீப்பந்தங்களோடு திரிந்த நாட்கள். வெறிபிடித்த ஒரு மனித மிருகத்தின் கண்ணில் அந்தச் சின்னப் பிஞ்சு

பட்டுவிட்டாள்..... ஒஹ்ர..... எந்த வார்த்தைகளால் சொல்வது..... அந்த இயல்பு..... என்னவென்றே தெரிந்திருக்காத அந்தச் சின்னப் பூ மொட்டு காடையனின் கால்களில் நசங்கிக் கசங்கிப் போனது..... ஆஹ்ர..... ஓயோ அம்மாஹ்ர.....

அன்றிலிருந்து அண்ணா என்று ஒரு வார்த்தை என் முகத்தைப் பார்த்து அவள் சொல்லவுமில்லை, நான் அவள் முகத்தை நேருக்கு நேர் பார்க்கவுமில்லை..... நெஞ்சு வெடித்துச் செத்துப் போயிருப்பேன்.

நான் அவளோடு பேசவில்லை; அவள் யாரோடும் பேசவில்லை; அவள் அழவில்லை; அவளை யாராலும் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. ரஞ்சனியின் உடல் நிறம் மாறிக்கொண்டு வந்தது. அவள் கண்களில் கண்ணீர் பெருகிக் கொண்டேயிருந்தது..... ஆறாம் நாள் ரஞ்சனி இறந்து போனாள்.

உண்ணாமல், உறங்காமல், பிரமை பிடித்தவன் போல அலைந்து திரிந்துகொண்டிருந்த தோமஸ் அழுதான்..... புழுவாகத் துடித்தான்..... பூகம்பமாகக் குழுறினான்.

எப்படியும் அவன் தற்கொலை செய்யக்கூடும் என்பது புரிந்ததால் நிழலாகப் பின்தொடர்ந்து கொண்டிருந்தேன். ஒரு நாளிரவு தோமஸின் அறையில் அமர்ந்துகொண்டிருந்தோம். அவனுடைய பேச்சும் பாவனை யும் எனக்குப் பிடிபடவில்லை. என்ன செய்வதென்று புரியாமல் திண்டாடிக் கொண்டிருந்தேன்.

ஒரு சின்னப் பொய்யைச் சொல்லி வைத்தேன். “தோமா..... இரவு..... கனவில் குழந்தை வந்தாளா..... அண்ணன் சந்தோசமா வாழ்ந்தாத் தான் தான்..... நிம்மதியாயிருப்பேன்னு சொன்னாளா.....” என்று கூறி வைத்தேன். என்னைக் கட்டுப்படுத்திக்கொள்ள முடியாமல் நான் அழுது விட்டேன். என்ன ஆச்சரியம்! சித்தம் கலங்கியவன் போல எனது கையைப் பிடித்துக்கொண்டு கதறிக் கதறி அழுகின்றான். திரும்பத் திரும்பச் சொல்லும்படி கேட்கின்றான்..... மேசைக்கு அடியில் மறைத்து வைத்திருந்த நஞ்சக் குப்பியை எடுத்து தரையில் அடித்துத் தூளாக்குகின்றான்.

எல்லாமே நடந்து முடிந்தது. பதினெந்து நாட்களுக்குள் ஊரை விட்டே கிளம்பி விட்டார்கள். இந்தியாவில் மண்டபத்தில் இருக்கின் றார்கள்..... அகதிமுகாம் வாழ்க்கை. தற்கொலை செய்வதில்லை என்று எனது தலையில் அடித்துச் சுத்தியம் செய்திருக்கிறான்.

ரஞ்சனியின் மரணத்தை என்னாலேயே நினைத்துக்கூடப் பார்க்க முடியாமல் இருக்கும்போது, தோமஸ் எப்படித்தான் அந்த இழப்பை

ஏற்றுக்கொள்வான்! ரஞ்சனிலித்தியாசமானவர். அந்தக் குணங்களோடு எந்தப் பெண்ணையும் நான் பார்த்ததில்லை. ஒரு முறை நான் மோட்டார் சைக்கிளில் விழுந்து ஸீரியஸாக ஆஸ்பத்திரியில் படுத்துக் கிடந்த நாட்களில் அவள் எனக்காக இரவு பகலாக அழுது அழுது கடவுளிடம் மன்றாடிப் பிரார்த்தனை செய்து இருக்கத்தை நான் எவ்வாறு மறக்க முடியும்..... சீமெந்துத் தரையில் அமர்ந்தவாறு எனது காயங் களைப் பார்த்துப் பார்த்து “வலிக்கிறதா அண்ணா, வலிக்கிறதா அண்ணா” என்று கேட்டுக் கேட்டுக் கண் கலங்குவாயே..... நோ..... நோ..... அந்த நினைவுகளே வேண்டாம்..... அந்த நினைவுகளே வேண்டாம்.

காற்றில் படிப்படிக்கும் கலண்டர் தானில் பார்வையைச் செலுத்துகின்றேன். இந்த ஜூலை முடிவடைவதற்குள் இன்னும் எத்தனை கொடுமைகள் நடக்கவிருக்கின்றதோ என்று நினைத்துப் பார்க்கின்றேன்.... இது..... இருபத்தாறாம் திகதி.

கலண்டரில் இருக்கும் அழகான சின்னக் குழந்தையின் படத்தில் எனது பார்வை பதிந்து கொள்கின்றது. திராட்சைப் பழம் போன்ற கண்கள்; சுருள் சுருளாகத் தலைமயிர்; உருண்டு திரண்டு நிற்கும் ரோஜாப்பூக் கண்ணங்கள்..... ஒன்று ஒன்றரை வயதுக் குழந்தை; மணவிக்கு மிகவும் விருப்பமான படம்.

இந்தக் குழந்தைப் படத்தைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் எனக்கு பஸ் வண்டி குண்டுவெடிப்பு ஞாபகத்திற்கு வரும்..... அந்தச் சம்பவம் நடந்து மூன்று மாதங்களிருக்கும்..... அது ஒரு புதன்கிழமை.

ச.ஸீ.ஐ் பரிசோதனையோன்றை முடித்துக்கொண்டு நான் பெரியாஸ் பத்திரியிலிருந்து வந்து கொண்டிருந்தேன்... அந்தப் பிரதேசமே ஒரு முறை அதிர்ந்து ஓய்ந்தது. பொலநறுவையிலிருந்து வந்து கொண்டிருந்த பஸ் வண்டியில் குண்டு வெடித்ததாகக் கூறிக்கொண்டு ஒடுகின்றார்கள்; நானும் ஓடினேன்.

என்ன அநியாயம், என்ன கொடுமை. கிரை அரிந்ததைப் போல மனி தர்களை அரிந்து குவித்து வைத்திருக்கின்ற கொடுமையைக் கண்ணால் பார்க்கவும் முடியுமா?

சின்னாபிள்ளைமாகிப்போன உடல்கள்; பயங்கரக் காயங்களின் வேதனை தாங்க முடியாமல் அலறித் துடிக்கின்ற மனிதர்கள்; என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் பித்துப் பிடித்தது போல அங்குமிங்கும் அலைபாய்கின்ற மக்கள் கூட்டம்.

ஒலமிட்டு ஒய்பாரி வைத்து அலறுகின்றாள் ஒரு இளம் தாம். அவனுடைய அவலூலியில் அந்தப் பிரதேசமே அதிர்கின்றது. அவனுடைய பச்சைக் குழந்தையை மடியில் வைத்துப் பால் கொடுத்துக்

கொண்டிருந்தாளாம். அவனுடைய உடற்காயங்களைக்கூட மறந்தவளாக பூமியில் புரண்டு புரண்டு மன்னை வாரி இறைத்தவாறு கதறி அழுகின்ற காட்சி நெஞ்சைப் பிழிகிறது. மொழுமொழுவென்று அவனுடைய ஒன்றை வயதுக் குழந்தை புல்லில் கிடக்கிறது..... பிணமாக..... குடல்..... சிதறி..... ஒவ்று..... என்னடா இது..... நாங்களுமா மனிதர்கள்.

“இந்தக் குழந்தை உனக்கு என்ன பாவமடா செய்தது” என்று அலறியவாறு மார்பில் அடித்துக்கொண்டு அழுதுகொண்டிருக்கிறாள் ஒரு சிங்கள வயோதிப மாது.

கலண்டரில் இந்தக் குழந்தைப் படத்தைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் எனக்கு அந்தக் குழந்தையின் ஞாபகம் வரும். மனிதத்தன்மை செத்துப் போனது, ‘இருதயங்களை மட்டும் நீ ஏன் இரும்பாக ஆக்கி வைத்தாய் இறைவனே?’

கோப்பிக் கோப்பையை மேசையில் வைத்தவாறு அருகில் வந்து அமர்ந்து கொள்கின்றாள் மனைவி. தோமஸிடமிருந்து கடிதம் வந்து விட்டால் டென்ஷன் கொஞ்சம் அதிகமாகிவிடும் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். மனைவியின் அன்பும் பரிவும்தான் மன அழுத்தங்களைக் கொஞ்சம் குறைத்துக் கொண்டிருக்கின்றது.

“ஏன்..... ஒரு மாதிரியாய் இருக்கிறங்க?” என்று கேட்டவாறு நெற்றி யில் கைவைத்துப் பார்க்கின்றாள் மனைவி.

“தலை வலிக்குதா.....?”

“ஹஹாம்....”

“தோமஸ் இங்க வருமா?”

மேசையிலிருந்த கடிதத்தை எடுத்துக் கடைசிப் பக்கத்தைப் புரட்டி மனைவியின் கையில் ஒப்படைக்கின்றேன்.

“நீடு....”

ஆர்வத்தோடு கடிதத்தை எடுத்து வாசிக்கின்றாள் மனைவி.

‘நஜீப்.....! எப்பொழுது இந்த மண்ணுக்கு வரப்போகின்றாய் என்று வரிக்கு வரி கேட்டு எழுதியிருக்கின்றாய். எந்த மனதோடு நான் அந்த மண்ணில் காலடி எடுத்து வைப்பது. அந்த மண்ணும் காற்றும் கடலும் எனக்கு இருக்கம் காட்டாதபோது, ஒரு அற்பத் துரும்பாக நான் துங்பப் புயலில் சிக்கி அலைக்கழிந்தபோது, எனக்காக அழுவதற்கு நீ மட்டும் இருந்தாய் என்பதை நான் மறக்கவில்லை. உன் முகத்தை ஒருமுறை பார்க்க வேண்டும். உன் குழந்தைகளைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற

ஆசை வெறி எனக்கு இல்லாமலில்லை. ஆனால்..... அதுவரை நான் உயிரோடு இருப்பேனா? என்னுடைய இருதயமும், உடலும் பலவீனம் அடைந்து விட்டன.

டாக்டர் சரியாகச் சொல்லுங்கள், சரியாக நான் இன்னும் எத்தனை நாட்களுக்கு உயிர் வாழும் போகின்றேன். நான் சாவக்குப் பயப்பட வில்லை. எனது நண்பனுக்கு அறிவிக்க வேண்டுமென்றேன். டாக்டர் சிரித்தார். அவர் கண்களில் கண்ணீர் முத்துக்கள். நீஞ்சி காலம் வாழ்க என்று பிரார்த்தனை செய்தார்.

எனது நண்பனுக்கு நான் கடைசியாக எழுதும் கடிதம் இதுவாக இருக்கக்கூடிம். நான் மரணித்துவிட்டால் அந்தச் செய்தி உடனடியாகவே உனக்குக் கிடைப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்து வைத்திருக்கிறேன். நீ சந்தோஷமாக வாழ்ந்தால் நான் நிம்மதியடைவேன்.

நான் மரணித்த பின்னர் நீ எனக்காக ஒரு உதவிசெய்ய வேண்டும்..... எனது தங்கையின் கல்லறையில்..... நான் மரணித்த பின்னர்..... உனது கையால் ஒரு பிடி ரோஜாப்புக்கள் வைத்துவிடு. என்னையும் உன்னையும் நேசித்ததுபோல அவள் ரோஜாப் பூக்களையும் நேசித்தாள்..... தலைமாட்டில் ஒரு மெழுகுவர்த்தியை ஏற்றிவிடு..... எனது அன்பை அவளிடம் தெரிவித்து விடு.

நானும் நீயும் இந்த உலகத்தையே மறந்தவர்களாக, கடற்கரையில் மணிக்கணக்கில் கதைத்துக்கொண்டிருந்த நாட்கள்..... ஒரே குடையில் மழையிலும் வெயிலிலும் நடந்து திரிந்த நாட்கள்..... ஒரே தட்டில் உணவு உண்ட நாட்களை நான் மறந்துவிடவில்லை. எனக்காக நீயும் உனக்காக நானும் துன்பப்பட்ட நாட்களை ஓவ்வொன்றாக நினைத்துப் பார்க்கிறேன். நற்குணந்தான் எல்லாவற்றையும்விடப் பெறிய புண்ணியச் செயல் என்பதை நீ எனக்குக் கற்றுத் தந்திருக்கிறாய். குற்றங்களை உடனடியாகவே மறந்து விடுகின்ற உன்னதமான பண்பை நான் உன்னைப் பார்த்துப் படித்துக்கொண்டதுன்டு. என்னைப் பொறுத்த வரையில் பரந்த மனம் என்பார்களே அது நீதான். இனத்திற்கும் மதத் திற்கும் அப்பால் நின்று நீ என்னை ஒரு மனிதனாகவும், நான் உன்னை ஒரு மனிதனாகவும் புரிந்து கொண்ட அந்த உயர்ந்த பக்குவம்..... எங்கு சென்றாலும் தொடரும்.

எல்லாவற்றையும்விட இளமையின் மமதையில் கெட்ட நண்பர் களோடு சேர்ந்து ஒரு குடிகாரனாக ஆகி, குடும்பத்தை மறந்து, வயது முதிர்ந்த பெற்றோர்களை மறந்து, சீரழிய இருந்த என்னைப் படிப் படியாக ஒரு மனிதனாக ஆக்கிவைத்த உனது அன்பையும் இருக்கத் தையும் நான் மறந்து விடவும் முடியுமா?

நான் ஆண்டவளிடம் மீள்வேன். எனக்கு அவளிடம் ஒரு கேள்வி உண்டு. அவன் கிருபையுள்ளவனாயில், எனது கேள்வியை அவன் செவிமடுக்கவேண்டும்..... எல்லாம் வல்ல இறைவனே! நீ ஏன் என்னை ஒரு சிறுபான்மையினனாகப் படைத்தாய்?

நஜீப்! நீ அடிக்கடி சொல்வாயே..... நீங்கள் துதிக்கும் யேசுநாதர்தான் நாங்கள் போற்றும் ஈஸா நமி என்று, நான் இறந்த பின்னர் நீ எனக்காக ஈஸா நமியிடம் மன்றாடு.....'

குபுக்கென்று கண்களில் கொப்பளித்த கண்ணீரை முந்தானைத் தலைப்பில் ஒற்றியவாறு..... கண்ணீரைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் மெது வாக எழுந்து நகர்கின்ற மனைவியையே பார்த்துக் கொண்டு நிற்கின் றேன்.

என்றைக்காவது நான் நித்திரையில் கணவில் தோமஸின் பெயரை, ரஞ்சனியின் பெயரை உச்சரிப்பதையும் அழுவதையும் மனைவி பார்த் திருக்கின்றாள். மறுநாள் காலை “உங்களுக்குள் அவ்வளவு பாசமா!” என்று ஆச்சரியத்தோடு கேட்பாள்.

‘எல்லாம் வல்ல இறைவனே..... கடவுளோ..... அல்லாஹ்ரவே போது மைய்யா துன்பம்..... இனிமேல் இந்தப் பூமி தாங்காதப்பா..... நீ இரக்கமுள்ளவன்தானே!’

தோமஸாக்குக் கடிதம் எழுதவேண்டும். பன்சலைக்குச் சென்று காமினியைப் பார்க்க வேண்டும்.

கதவைத் தள்ளித் திறந்துகொண்டு ஒடி வருகின்றான் சின்னவன். மேசைக்கு அடியில் நுழைந்து இன்னொரு பந்தையும் எடுத்துக் கொண்டு ஓடுகின்றான்.

‘ஆண்டவனே.....! இந்தச் சின்ன மனிதர்களுக்கு நீ என்ன எதிர் காலத்தை வைத்திருக்கிறாய்?’

சென்ற வருடம் இதே இருபத்தாறாம் திகதி காமினி தற்கொலை செய்துகொள்ள எத்தனித்த சம்பவத்தை நினைத்துப் பார்க்கிறேன்.

பாடசாலைக் கட்டடத்திற்கு அப்பாலுள்ள பாறை மேட்டில் காமினி மயங்கிலிமுந்திருந்ததையும், அவன் கழுத்திலிருந்து இரத்தம் பீரிட்டுப் பாய்ந்துகொண்டிருந்ததையும் பாதையில் சென்றவர்கள் பார்த்திருக்கின் றார்கள். அவசரமாக வைத்தியசாலையில் சேர்த்ததனால் உயிர் தப்பி இருக்கிறான். கத்தியொன்றினால் கழுத்தை வெட்டிக்கொள்ள எத்தனித் திருக்கின்றான்..... ஓவ்வொரு வருடமும் இருபத்தாறாம் திகதி இந்தப் பிரதேசத்தின் துக்க தினம் என்பது போல ஆகிவிட்டது.

அந்தச் சம்பவத்திற்குப் பிறகு, காமினியின் தூரத்து உறவினரான பன்சலை பெரிய சுவாமிகள் அவனைத் தன்னோடு சேர்த்துக் கொண்டு விட்டார்கள். இப்பொழுதெல்லாம் அவன் வீட்டுக்குச் செல்வதே இல்லை. அவனுடைய மனதை மாற்றி ஒரு பொத்த பிக்குவாக ஆக்கு வதற்கு எடுத்த முயற்சிகள் பலனளிக்கவில்லை.

இன்று மாலை பன்சலைக்குச் செல்ல வேண்டும். எனக்கும் காமினி க்கும் இடையில் உள்ள உறவு வித்தியாசமானது, இருபது வருடங்களுக்கு மேலாக நாங்கள் நெருங்கிப் பழகியிருக்கின்றோம்.

இருபது வருடங்களுக்கு முன்னர்.....!

அது..... பாடசாலையில் நான் படித்துக்கொண்டிருந்த காலம். நான் சிலவெஸ்ட்ரஸில் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். ஒவ்வொரு நாளும் பஸ் வண்டியில் பிரயாணம். கிங்ஸல்லுட்டில் சிங்களத்தில் படித்துக்கொண்டிருந்த காமினிக்கும் எனக்கும் சின்ன வயதில் பஸ் வண்டியில் ஏற்பட்ட அறிமுகம், நாளைடவில் நெருக்கமான நட்பாகவே ஆகிவிட்டது.

நான் ஒரு முஸ்லிம் என்பதும் காமினி ஒரு சிங்கள பொத்தன் என்பதும் என்றுமே ஒரு பிரச்சனையாக இருந்ததாக எனக்கு ஞாபக மில்லை. காமினியின் எளிமையான பழக்கவழக்கங்களும் திறந்த மனமும் என்னை வெகுவாகக் கவர்ந்துவிட்டன.

எல்லாமே அந்தச் சாபக்கேடு..... அந்தக் கொடிய இனக்கலவரம் தூழ்ந்து கொள்ளும் வரையில்தான். மனிதர்களை மிருகங்களாக்கி வைத்த அந்தச் சோக இருள் தூழ்ந்துகொள்ளும் வரையில்தான்.

இனக்கலவரம் தூடு பிழித்திருந்தது. பாடசாலைகள் மூடப்பட்டு விட்டன. நகரத்தின் கொந்தளிப்பில், இனவாத உணர்வுகளில் தன்னை யும் ஓக்கியப்படுத்திக்கொண்டான் காமினி.

வடக்கில் தமிழர்கள் சிங்களவர்களைக் கொலை செய்கிறார்கள் என்று பரவியிருந்த வதந்தியை, தீவிர என்னாம் கொண்டவர்கள் நன்று பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

ஊருக்கு வந்து சேர்ந்தான் காமினி. அவனுடைய தலைமையில் ஊர் வாலிப்பர்கள் சிலர் சேர்ந்து இரகசியமாக இயங்கவாரம்பித்தனர்.

இருபத்தாறாம் திகதி..... நாடு முழுவதும் மனிதத் தன்மையானது தீச்சவாலையில் ஏறிந்து கொண்டிருந்தவேளை. காமினியின் தலைமையில் வாலிப்பர்கள் வெளியேறுகின்றனர். கடைகள் அழிக்கப்படுகின்றன. வீடுகள் அடித்து நொறுக்கப்படுகின்றன. உயிரைக் கையில் பிழித்துக் கொண்டு அப்பாவித் தமிழர்கள் குழந்தை குட்டிகளோடு வெளியேறுகின்றனர்.

எங்கு பார்த்தாலும் ஒரே பரபரப்பு. எங்கு என்ன நடக்கிறது என்பது யாருக்கும் தெரியவில்லை. எங்கும் ஒரே குழப்பமாக இருக்கின்றது..... அழிக்கும் கூட்டத்திற்கும் ஆனாம் கூட்டத்திற்கும் வேறுபாடு இருக்க வில்லையே.

இருளோடு இருளாக காமினியுடன் வந்தவர்கள் பாடசாலைக் கட்டத்தைத் தாண்டி, ஒற்றையடிப் பாதையிலிறக்கியதுதான் தாழதும், முன்னால் மலைச் சரிவிலிருந்த மூன்று வீடுகள் தீப்பற்றி ஏரிய ஆரம்பித்துவிட்டன. வீட்டுக்குள் அகற்பாட்டுக்கொண்டவர்களின் அவல ஒலி வானத்தையே பிளந்துவிடும் போலிருக்கின்றது.

ஒரு கணம் என்ன செய்வதென்று புரியாமல் திகைத்து நிற்கின்றான் காமினி. மறுகணம் ஏரிந்து கொண்டிருக்கும் வீட்டை நோக்கித் தாவிழுகின்றான். வீடு பற்றி ஏரிகிறது. வீட்டினுள் தியில் சிக்கிக்கொண்ட வரின் அலறவில் நெஞ்சே வெடித்துவிடும் போலிருக்கிறது. எவருக்கும் ஒரு சின்னக் காயத்தையாவது உண்டாக்கக்கூடாது என்ற அவனுடைய கட்டளையை அவனுடைய கூட்டாளிகள் திட்டமிட்டு மீறிவிட்டார்கள் என்பது புரிகிறது.

வெறிபிடித்தவன்போல பாய்ந்து சென்று முன் கதவைக் கால்களால் பலம் கொண்ட மட்டும் மாறிமாறி உடைக்கின்றான். கதவு அசைந்தால் தானே! ஓடிச்சென்று கையிலிருந்த தழியால் யன்னலை அடித்துத் தூளாக்குகின்றான்..... ஆஹ்..... அங்கே..... அங்கே..... அவள்..... அந்தத் தாய்..... அந்தத் தாய்..... பேயாகப் பிடித்துச் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கும் தீச்சவாலைகளோடு போராடியவாறு, உடல் அங்கங்கள் ஏரிந்து கருகி..... சரிந்து விழுந்து கொண்டிருக்கும் அவள் கண்களில் கடைசி யாகத் தேங்கிக் குவிந்த அந்தத் தவிட்டு..... அந்தக் கொடுமை..... ஓஹ்..... அந்தப் பரிதாபம்..... அவன் கண்களுக்கு முன்னாலேயே சுருண்டு விழுந்து..... துடித்துத் துடித்து.....

யன்னல் கம்பிகளில் தலையை மோதியவாறு தன்னிலையிழுந்து துடிக்கின்றான் காமினி.....

‘ஜேயோ..... அம்மாவற்.....’

காமினியின் அலறவில் பூமியே இரண்டாகப் பிளந்துவிடும் போல் இருக்கின்றது. மயக்கமடைந்து மரம் போல தரையில் சரிந்து விழுகின்றான்..... அந்த அதிர்ச்சியிலிருந்து, அந்த ஏக்கத்திலிருந்து இன்றுவரை அவன் மீளவேயில்லை. அந்தக் காட்சி அவன் கண்களுக்குள்ளேயே நின்றுவிட்டது. அவனைப் பொறுத்தவரையில் அந்தப் பெண்ணை, அந்தத் தாயை அவன் நெருப்பில் ஏரித்துக் கொண்றுவிட்டான்.

கடந்த காலங்களின் நினைவுகளை மீண்டும் மனதுக்குள் அசை போட்டுப் பார்க்கின்றேன்..... நான் படித்து வளர்ச்சியடைந்து..... பின்னர் ஃபொரஸ்ட் டிபார்ட்மெண்ட் ஸேவயராக ஆகி, திருமணம் செய்து, வீடு கட்டி குழந்தை குட்டிகளோடு வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றேன். காமினியின் வாழ்க்கை மட்டும் ஒரு நிமிடமாவது முன்னோக்கி நகராமல் இருந்த இடத்திலேயே ஸ்தம்பித்துவிட்டதை நினைக்கும்போது ஆச்சரியமாக இருக்கின்றது.

காமினியை மீண்டும் பாடசாலைக்கு அனுப்புவதற்கு பெற்றோர் எடுத்த எந்த முயற்சியும் பலனளிக்கவில்லை. எந்த உணர்ச்சியுமே இல்லாத வெறும் மரக்கட்டைபோல வீட்டையே சுற்றிக் கொண்டிருந்தான். காமினியா இனக்கலவரம் செய்வதற்கு வெளிக்கிட்டான் என்பதை இன்றுவரை என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாமலிருக்கின்றது.

அந்தச் சம்பவத்தின் பின்னர் அவன் யாருடனும் கதைத்ததை நான் பார்த்ததில்லை. என்றால்காவது ஒரு நாள் என்னோடு மட்டும் மெதுவாக கதைப்பான்..... சொல் சொல்லாகக் கதைப்பான்..... அதிக நேரம் கதைப்பான். பின்னர் ஆழ்ந்த யோசனையில் மூழ்கிவிடுவான்.

திலெரன்று தலையை உயர்த்திக் கேட்பான்..... “நஜீப்! நீ என்னை மன்னிப்பாயா? நீ என்னை மன்னிப்பாயா? யார் என்னை மன்னிப் பார்கள். யாரும் என்னை மன்னிக்கக்கூடாது. யாரும் என்னை மன்னிக்கக்கூடாது” தொண்டைக் குழிக்குள் சொற்கள் தடுமாறும்.

சில சமயங்களில் உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பில் மூழ்கியிருக்கும் போது யாரையும் திரும்பிக்கூடப் பார்க்கமாட்டான். ‘அம்மா..... அம்மா..... அம்மாஹ்.....’ சகலமும் சர்வமும் அதுவாகவேயிருக்கும். நாடிநரம்புகளை, எலும்புகளை, தங்களை ஊடறுத்துக்கொண்டு உணர்ச்சிகள் பொங்கும்போது..... அந்தக் தாயின் முகம் அவன் கண்களுக்குள் நிறையும்போது..... அவன் அலறுவான்; அவன் குழுறுவான்; அவன் மார்புக்கூடு மூச்சவிடமுடியாமல் தத்தளிக்கும்..... ஒங்கி ஒங்கி முகத்தில் அடித்துக்கொள்வான்; அந்தத் துண்பத்துக்கு முடிவேயிருக்காது.

சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்போதெல்லாம் நான் காமினியின் வீட்டுக்குச் சென்று வருவது வழக்கமாக இருந்தது. என்னுடைய வரவை அவன் பெற்றோர்கள் எதிர்பார்த்திருப்பார்கள். ஏனெனில், நானிருந்தால் அவன் பேசவான்; நானிருந்தால் சாப்பிடுவான்; நான் பக்கத்திலிருந்தால் உணர்ச்சிகள் கொஞ்சம் அடங்கியிருக்கும்.

காமினியின் தாயை நான் அம்மா என்று அழைக்கும்போது அவன் கண்கள் கலங்கிவிடும். காமினியைத் தலை அவனுக்குப் பிள்ளைகள் இல்லை. எப்பொழுது அவன் கண்களுக்கு முன்னாலேயே தாயொருத்தி

தீச்சுவாலைகளுக்குள் சங்கமமாகினாலோ அந்த நிமிடத்திலிருந்து அவன் தனது தாயின் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்ப்பதுமில்லை, அம்மா என்று ஒரு வார்த்தை அழைத்ததுமில்லை.

“என்னைப் பார்க்கச் சொல்லு..... அம்மா என்று ஒரு வார்த்தை பேசச் சொல்லு. நான் என்ன பாவம் செய்தேன். ஏன் என்னை இப்படி யெல்லாம் வகைக்கின்றான்” என்று காமினியின் தாய் எனது கையைப் பிடித்துக்கொண்டு கண்ணீர் பெருகிக் கரைகின்றபோது, அந்தத் தாயின் துண்பத்தைப் பார்த்திருக்க முடியாமல் நான் அவன் காலைப் பிடித்துக் கொண்டு கெஞ்சுவேன். அப்பொழுது வெகுநேரத்தின் பின்னர் மேதுவாகக் கதைப்பான்.....

“தாய்..... செத்துப் போயிட்டாள்..... இந்தப் பாவி தாயைக் கொலை செய்திட்டேன்..... என் தாய் செத்துப் போயிட்டாள்.....” சின்னைப் பிள்ளை போல வெகுநேரம் நினைத்து நினைத்து அழுது கொண்டிருப்பான்.

காமினியின் தாயும் தந்தையும் கடுமையான நோயாளிகளாகி விட்டார்கள். மீண்டும் மகனைப் பழைய நிலைக்குக் கொண்டுவர அவர்கள் எடுத்த எந்த முயற்சியும் பலனளிக்கவில்லை.

ஒரு சந்தர்ப்பத்தில், என்னுடைய உதவியோடு காமினியை மனநோய் வைத்தியரிடம் காட்டவேண்டுமென்று தீர்மானித்திருந்தார்கள். பெற் றோர்களுக்கு அப்படியோரு எண்ணம் இருக்கின்றது என்ற கருத்தை பக்குவமாகச் சந்தர்ப்பம் பார்த்து அவன் காதுக்குள் சேர்த்து வைத்தேன். ‘நீயுமா இப்படிக் கேட்கிறாய்’ என்பது போல ஆச்சரியம் மேலிட ஏறிட்டுப்பார்க்கின்றான் காமினி. தொண்டைக்குள் வார்த்தைகள் கரகரக்க மேதுவாகக் கதைக்கின்றான். “நன்பனே! நான் செய்த பாவத் துக்கு என்ன மருந்து? நான் செய்த பாவத்துக்கு என்ன தண்டனை? பெரிய நெருப்புக்கிடங்கை உண்டாக்குங்கள். அந்த நெருப்பில் என்னைப் போடுங்கள். நான் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வெந்து..... கரிந்து..... சாகட்டும்..... துடித்துத் துடித்துச் சாகட்டும்.....” பிரமை பிடித்தவன்போல திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக்கொண்டேயிருக்கின்றான். உணர்ச்சிக் கொந்தனிப்பு அதிகரிக்க அதிகரிக்க தன்னிலையிழந்தவனாகக் குழுறிக் குழறி அழுகின்றான்..... “அம்மாவற்..... அம்மாவற்..... என் தாயே..... நீ திரும்பி வந்து விடு..... என் உயிரை எடுத்துக்கொள்..... நீ அடைந்த வேதனைகளை எனக்குத் தந்துவிடு..... எனக்குத் தன்னை கொடு..... எனக்குத் தன்னை கொடு.....” முடிவே யில்லாமல் அழுதுகொண்டே இருக்கிறான். அவன் படுகின்ற வேதனையை, அந்த நரகவேதனையை எந்த வார்த்தைகளால் சொல்வது!

காமினியின் மனவேகம் நாளுக்குநாள் அதிகரித்தது. அவன் வைராக்கியம் தீவிரமடைந்துகொண்டே வந்தது. ஏடாகுடமாக ஏதோ நடக்கப் போகின்றது என்று என்னுடைய உள்ளுணர்வு சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தது.

ஆஸ்பத்திரியில் இன்டென்சிவ் கெயார் யுனிட்டின் வாயிலில் மூன்று நாட்கள் சாப்பாடு தூக்கமில்லாமல் தவமிருந்த காமினியின் பெற்றோர் களைச் சமாதானப்படுத்தி வீட்டுக்கு அனுப்பி வைப்பதற்குள் பெரும் பாடாகிவிட்டது.

மகனுக்கு ஏதாவதோன்று நடந்தால் தானும் நஞ்சு குடித்துச் சாகப் போவதாக அழுது புலம்பிக் கொண்டிருந்தாள் காமினியின் தாய். “அம்மா.... நானும் உங்களுக்குப் பின்னைதானே. நான் அவனைக் கவனிப்பேன்னு ஒங்களுக்குத் தெரியும்தானே.....” என்று பக்குவமாக எடுத்துக் கூறியபோது பொலபொலவென்று அவள் உகுத்த கண்ணீரில் நன்றி கலந்திருந்தது.

இங்கிலாந்திலிருந்து வைத்தியசாலைக்கு வந்திருந்த வைத்திய நிபுணர்கள் குழுவொன்று காமினி பற்றிய பிரச்சனையைத் தூருவீத் துருவி ஆராய்ந்தபோது, காமினியின் வரலாறு முழுவதையும் நான் அவர்களிடம் ஓன்றுவிடாமல் ஒப்புவிக்கவேண்டி வந்தது.

வெள்ளைக்காரன் அழுது நான் பார்த்ததில்லை. கண்களில் கண்ணீர் அரும்ப அவர்கள் சொன்னார்கள் ‘இவர்கள் வித்தியாசமானவர்கள். இவர்கள் இயற்கையின் மனிதர்கள். இன்னும் ஆபிரம் வருடங்கள் இந்த நாட்டில் எந்தப் பிரச்சனையும் வராது. இவர்கள் மனிதர்கள். இவர்களிடம் மனிதத்தன்மை இருக்கின்றது.’

பெரிய சுவாமிகளோடு நான் காமினியின் நிலை பற்றிக் கதைத்த போது, அவர்கள் காமினியை தன்னோடு வைத்ததுக் கொள்வதாக வாக்குறுதி தந்திருந்தார்கள். வைத்தியசாலையிலிருந்து வெளியேறும் நாளில் சுவாமிகளும் வந்திருந்தார்கள். நேராக காமினியை பன்சலைக்கு அழைத்துச் சென்றுவிட்டார்கள். அன்றிலிருந்து அவன் வீட்டை நினைத்துக்கூடப் பார்த்ததில்லை.

படிப்படியாக அவனுடைய மனதை மாற்றி ஒரு பொத்த பிக்குவாக ஆக்கும் சுவாமிகளின் திட்டம் ஆரம்பிக்கப்பட்டுவிட்டது. முதலில் மனதை அமைதிப்படுத்தும் பயிற்சிகள் வழங்கப்படுகின்றன.

ஒரு நாள்..... அது ஒரு சனிக்கிழமை..... நீண்ட இடைவெளிக்குப் பிறகு பன்சலைக்குப் போயிருந்தேன். சுவாமிகள் வெகுநேரம் கதைத்துக்

கொண்டிருந்தார்கள். தோல்வியின் சாயல் கவாமிகளின் வார்த்தைகளில் தெரிந்தது.

“மகனே! மனதை அமைதிப்படுத்துவதற்காக பயிற்சிகள் கொடுத் தேன். மனவேகத்தைக் குறைத்து மனதை ஒரு நிலைப்படுத்துவதற்காக தியானப் பயிற்சிகள் கொடுத்தேன். ஆனால் அவன் அதை தன்னைத்தானே தணித்துக் கொள்வதற்காக பயன்படுத்தத் தொடங்கி விட்டானே..... தன்னைத்தானே ஏரித்துக் கொள்வதற்காகப் பயன்படுத்துகின்றானே..... நான் என்ன செய்வேன்” என்று கூறி வருத்தப்படுகின்றார்கவாமிகள்.

கவாமிகளிடம் வினாபெற்றுக்கொண்டு காமினியைத் தேடிச் செல்கின்றேன். அரசமரத்தடியில் மனங் மேட்டில் பத்மாசனமிட்டு அமர்ந்திருந்த காமினியின் அருகில் மேதுவாகச் சென்று அமர்ந்து கொள்கின்றேன். காற்றில் அடித்துக்கொண்டு வருகின்ற மெல்லிய தூசும் அரசு இலைச்சருகுகளும் அவன் அமைதியைக் கலைக்கவில்லை. அவன் வாயில் உச்சரிக்கின்ற கலோகத்தைச் செவிமடுக்கின்றேன்.....

அத்த நாடு கதங் பாபங்
அந்த ஜங் அத்த சம்பவங்
அப மன ததி தும் மேதங்
வஜிரங் வாஸ்மயங் மனிங்.

பாறையிலேயே உருவாகி, பாறையிலேயே அழிந்துவிடும் வைரம் போல தனக்குள்ளேயே உருவாகித் தன்னாலேயே செய்யப்படுகின்ற பாவங்களினால் அறிவீனன் அழிகின்றான்.

முடிவேயில்லாமல் அவன் உச்சரிக்கின்ற கலோகத்தைக் கூறந்து அவதாளிக்கின்றேன். அவன் புலன்கள் இந்த உலகத்தில் இல்லை என்பது புரிகிறது..... இமை மூடிய கண்கள்; முழங்கால் வரை நீண்ட கைகள்; நிமிர்ந்த நெஞ்சுக்கூடு; பத்மாசனம்.

நிமிடத்துக்கு நிமிடம் உக்கிரமாகும் அவனுடைய உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பை பார்க்கும்போது பயம் பற்றிக்கொள்கின்றது..... ஓவ்வொரு மூச்சம் எவ்வளவு நேர இடைவெளிக்குப் பின்னர் எவ்வளவு சிரமத் தூடன் வெளியேறுகின்றது. ஓவ்வொரு மூச்சம் நெருப்பை யல்லவா அள்ளி வீசிக் கொண்டிருக்கின்றது. கொதிக்கின்ற அவன் முகத்தில், கொப்பளிக்கின்ற எல்லையில்லாத வேதனையின் ரேகைகள்..... பதைப்பதைக்கின்ற மார்புக்கூடு..... இதோ..... இதோ.... என்ன ஆச்சரியம் அவன் மேனி தீச்கவாலையாக ஏரிகின்றதே..... அவன் ஏரிந்து கொண்டிருக்கிறானே..... அவன் தோற்றுத்தை..... அந்த வேதனையை..... அந்தப் பரிதாபத்தை எந்த வார்த்தைகளால் சொல்வது, இரும்பைக்கூட

உருக்கி வார்க்கக்கூடிய மனப்பலத்தை ஒருமுகப்படுத்தி.... அந்தச் சக்தியை தீம்பிழும்பாக்கி, அவன் தன்னைத் தானே எரித்துக் கொண்டிருக்கின்றான்.

எத்தனை நேரந்தான் அவதானித்துக் கொண்டிருந்தேனோ தெரிய வில்லை..... அந்த ஆவேசம் படிப்படியாகக் குறைந்து அமைதியாகி, மெளனமாகி, மெளனம் கலைந்தபோது, வெகுநேரத்தின் பின்னர் மெதுவாகக் கண் திறந்து பார்க்கின்றான். இன்னும் தான் உயிரோடு தான் இருக்கின்றேனா என்பதுபோல ஏக்கத்தோடு பார்க்கின்றான். மிகுந்த சிரமத்தோடு வார்த்தைகள் தட்டுத் தடுமாறி வெளியேறுகின்றன.

‘அம்மாவற்..... அம்மாவற்..... அம்மா.....’

கணவாய்ப்புத் தாளாமல் கையை நிலத்தில் ஊன்றியவாறு என்னை அருகில் வந்து அமர்ந்துகொள்ளுமாறு சைக்கிணை செய்கின்றான். எனது கையை இறுக்கமாகப் பற்றிக்கொள்கின்றான். உருக்குக் கம்பியாக கொதித்துக் கொண்டிருக்கிறது அவன் மேனி.

“நன்பனே! நான் என்ன செய்வேன்..... நெருப்பினால் நான் என்னை எரிக்கின்றேன்..... நான் என்னை அழித்துக் கொண்டிருக்கின்றேன்.....”

அத்த நாடி கதங் பாபங்

அத்த ஜங் அத்த சம்பவங்

அப மன் ததி தும் மேதங்

வஜிரங் வாஸ்மயங் மனிங்.

பந்தையும் மட்டையையும் எடுத்துக்கொண்டு, மூச்சிறைக்க இறைக்க ஓடிவந்துகொண்டிருக்கும் சின்னவனின் சத்தம் கேட்டுச் சுய உணர்வு பெறுகின்றேன். பந்தை மேசைக்கடியில் எறிந்துவிட்டு பரபரப்போடு நெருங்கி வந்த சின்னவனின் தோள்களைப் பற்றிக் கொள்கின்றேன்.

“வாப்பா.....! வாப்பா.....!”

“என்ன ராஜா? என்ன?”

“காமினி..... காமினி அங்கள்”

“ஓ.....”

“செத்துட்டாங்களாம்.....”

“நை கோட்டு.....”

“அரசமரம்..... அரச மரத்தடில..... செத்திருந்தாங்களாம்.”

அவசரமாக எழுந்துகொள்கின்றேன். வீதியிலிருங்கி, பன்சலையை நோக்கி நடந்துகொண்டிருக்கும் மனிதர்களுடன் சேர்ந்து கொள்கின்றேன்.

பிரசங்க மண்டபத்தின் மத்தியில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்ற சவப் பெட்டியை நெருங்குகின்றேன். காமினியின் முகத்தையே கண் கொட்டா மல் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கின்றேன்.

எரிந்து சருகாகி வீழ்ந்து கிடக்கின்ற இந்த மனிதனின் வித்தியாசமான விரதம் கற்றுத் தந்த அழியாத பாடத்தின் தாத்பரியத்தை உள்ளத்தால் உணர்ந்து பார்க்கின்றேன்.

உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பு கண்களில் கண்ணீராகப் பெருகி வழிகிறது. மனிதராகப் பிறந்தோமே, மரணிக்கும்போதும் அந்த மனிதத் தன்மையை பத்திரமாகக் கொண்டுசெல்ல முடியுமாயின்.

● ● ●

ஷறுதற் பரிசு

நாடு கடந்த நல்கள்

பெ. வடி வேலன்

“கங்காணி மகனேயடி லே லங்கிடி லேலோ.....
 நீ காரை போட்ட சின்னத்தங்கம் லேலங்கிடி லேலோ.....
 ஆனங்குள்ள நிக்கிறியே லேலங்கிடி லேலோ.....
 நான் ஆரைவிட்டு கூப்பிடுவேன் லேலங்கிடி லேலோ.....”

(மனையக வெட்டியான் - நாட்டார் பாடல்)

படுன் வீரையா.....!

படுன் வீரையா இந்தந் தோட்டத்திற்குள் வந்து சேர்ந்த கதை வள்ளுசா பலபேருக்கு இப்ப மறந்தே போச்சி.

கம்பெனிகள் மட்டுமே தோட்டங்களை நிர்வகித்த காலம் அது!

‘ததா..... இது என்ன நகநாறி மழையின்னு திட்டுகளை வாங்கிக்கிட்டு வானளாவிய மலைகள் தொட்டு, கிடுகிடு அதாள பாதாளம் வரை சொத்சொதுப்பாகி விட தூங்குமுஞ்சியைப்போல சோபை இழந்து கிடந்த ரோட்டுக்கடை பஜாரில், “பெரியார் சலுான்” என்ற நாமத்தைச் தூடிக்கொண்டு மிடுக்குடன் காட்சி கொடுக்கும் அந்தச் சிறிய கடைக்கு முன்பதாக வாடிக்கையான அரட்டைக் குழுவினரின் சுமைதாங்கியாக விளங்கும் பக்கப் பலைக் பெஞ்சில் மெல்ல.... மெல்லத் தயங்கிய படியே வந்து குந்தி இருந்து இருள் கவிழ்ந்து வரும் நேரத்தில்

சலுஞாக்குள் ஒதுங்கி அச்சத்துடன் நாற்காலியைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்று சலுஞின் உரிமையாளரான கலைதாசரின், வாஞ்சையுடனான, பூர்வாங்க விசாரணைக்குட்பட்டு; வேறு போக்கிடமோ; புகலிடமோ இல்லாதபடியால் எந்தவிதமான சிபார்சுகளோ பரிந்துரைகளோ தேவைப்படாமலே கலைதாசனால் அவரது ஏக வாரிசாக வளர்ந்த கதை இருக்கே; அது இப்போ பல பேருக்கு வள்ளுசா மறந்தே போச்சி என்பதுதான் உண்மை!

வீரையா சலுஞில் ஒதுங்க, சலுஞ் இவனோடு ஒட்டிக்கொண்டது. ஆரம்பத்தில் இவனுக்கு கூட்ட, துடைக்க, ஓட, எடுக்கவென எடுபிடி வேலைகள். பின்னர் படிப்படியாகத் தொழிலைக் கற்றுக் கொள்ள சிங்கள் நாற்காலியில் நடந்த தொழில் வளர்ந்து ‘டபிள் கண்ணாடி’, சாய்வு நாற்காலியில் சுறுசுறுப்பாக நடைபெறுகின்றது. இப்போது இப் பகுதியில் உள்ள பழைய முகங்களுக்கே பழைய முகமாகிவிட்ட வீரையாவின் பூர்வீக்கத்தைப் பற்றியெல்லாம் தேடிக்கொண்டிருப்பதில் யாருக்கு இலாபம் இருக்கின்றது?

‘கணங்கினாலும் பரவாயில்லை, வீரையாவிடம் முடிவெட்டிக் கொள் கிறோம்’ என்று காத்திருக்கும் இளவட்டங்கள் வேறு!

இப்படியாக படின் வீரையா இப்பொழுது ரோட்டுக்கடை பஜார் சமூகத்தின் தவிர்க்க முடியாத, தனித்துவமான ஒரு அங்கம்.

வீரையா என்ற பெயரோடு; நாடகங்களில் ஏற்று நடித்த பயுன் பாத்திரத்தின் ‘அடையும்’ ஒட்டிக்கொண்டுவிட்டது. ‘ம... பயுன் வீரையா வின் புகழ் இரண்டொரு நாடகங்களில் நடித்த மட்டிலேயே பலே பலே என்றிருக்கின்றது’ இந்தப் புகழுக்கு ஆதார சுருதியாக தோட்டத்து நாடக மாஸ்டர் செவனு வாத்தியார் விளங்குகிறார்.

விவரித்து விளக்க முடியாத வகையில் உயர்ந்தும்; நிமிர்ந்தும்; படர்ந்தும்; என்னங்களுக்கும் எழுத்துக்களும் அடங்காத வகையில்; பிதிரவுகளாகவும்; சரிவுகளாகவும் பற்பல தோற்றங்களில் வியாபித்து; கரும்புதக் காடுகளாகவும்; சாம்பல் புதர்களாகவும்; கரும்பச்சை, இளம்பச்சை நிறங்களில் புலவெளிகளாகவும்; ‘மாயாஜாலம்’ காட்டும் மலையகத் தோட்டப்புர சாம்ராஜ்யத்தின் கடைக்குட்டிகளில் ஒன்றாக விளங்கும் தாம்பரவள்ளித் தோட்டத்தின் ஒரு டிவிஷன்; தோட்டங்களை ஊடறுத்து வடக்கு நோக்கி ‘ராஜபாட்டை’யென விரியும் தார் ரோட்டுடன் கைகோர்த்துக் கிடக்கின்றது.

இந்தத் தார் ரோட்டினைத் தொட்டுக்கொண்டிருக்கும் லயன்களும், தேயிலை, இறப்பர், கொக்கோ ஸ்டோர்கள் மற்றும் ஆபிஸ்கள் என்பன மலையிடுக்கில் வளைந்து வளைந்து செல்லும் தார் பாதையினை

வடம் பிடித்து நிற்க, ஓயாத சுறுசுறுப்புடன் சதா உழைத்துக் கொண்டிருக்கும் மனித ஏறும்புகள்; இந்த ஆரவாரங்களிலும், களிப்பிலும் வீராநடை பயின்று கொண்டிருப்பதுதான் ரோட்டுக்கடை பஜார்!

ஆரம்பத்தில் ரோட்டோரத்தில் ஒரு கடை! அப்போது அது ரோட்டுக்கடை. ஒரு சிலர் நாவில் ஒத்தக்கடை. இப்பொழுது கள்ளுக்கடை முதல் வட்டிக்கடை வரை வளர்ந்துவிட்ட நிலையில் ரோட்டுக்கடை பஜார்!

ரோட்டுக்கடை பஜாரை ஒரு கடைவிதியாகக் கணித்துப் பார்ப்பதை விட, தாம்பரவள்ளித் தோட்டத்தின் பக்கவிளைவாகப் பார்ப்பதே பொருத்தமானதாகும். எத்தனையோ பேர் ஆரம்பகாலத்தில் மற்றைய தோட்டங்களில் இருப்பதைப் போன்று பீடி, வெற்றிலை, பாக்கு, புகையிலை என்று பெட்டிக் கடை முதல் பலசரக்குக் கடை வரை பல கடைகளை லயன்களில் வைத்துப் பார்த்தார்கள். மஹாம்..... ஒன்றும் எடுப்பதில்லை. ‘நாலு எட்டு வைத்தால் தார் ரோடு’. பட்டனத்து வாசம் வீசும் கடைகள். பின்னர் எப்படி லயத்துக்குள் உள்ள கடைகள் தாக்குப் பிடிக்க முடியும்?

தூரியன் பதுங்கிவிட்ட வானத்தில் புதைந்து, டவுனுக்கு மிக நீண்ட தூரத்தில் அமைந்த மலைகளில் அமைந்த தோட்டங்கள் என்றால் லயத்துக் கடைகளின் தன்னிச்சையான சர்வாதிகாரம் தலைவிரித்து ஆடும். ஒரு ‘தம்’ பீடி முதல், கால் போதல் கலப்பு சாராயம் வரை சொன்னால் சொன்ன விலைதான்! ‘வாங்கினால் வாங்கு இல்லா விட்டால் வச்சிட்டுப் போ’ இதுதான் சட்டம். ஏட்டிலும் எழுத்திலும் இல்லாத சட்டம் கோலோச்ச முடியாதா என்ன?

கலைதாசன் பரியாரி ஆரம்பத்தில் தாம்பரவள்ளித் தோட்டத்தில் மட்டுமே தொழிலை நடத்திக்கொண்டிருந்தார். அப்போது அவர் பெயர் கூட கலைதாசனாக இருக்கவில்லை. தோட்டத்து செக்ரோலில் இன்றும் அவருடைய அந்தப் பழைய பெயரே இருக்கின்றது. இந்தப் புனை பெயர் எல்லாம் கழகத்தில் இணைந்து தொண்டனாக இயங்கிய பின்னர் கொடுக்கப்பட்டதுதான்!

திங்கள், செவ்வாய், புதன், வியாழன் என்று வாரத்தில் நாலு தினங்கள், டிவிஷன் டிவிஷனாக முறை வைத்து அங்கு வேலைக்குப் போய்வருவார். ஞாயிற்றுக்கிழமை டிவிஷன்களுக்கெல்லாம் பொது வான் இடமாக விளங்கும் ‘மவுசா டிவிஷன்’ கொழுந்து மடுவத்தில் குந்தினார் என்றால், இருட்டும்வரை எழுந்திருக்க முடியாது. ‘மாசத் திற்கு நாலு ஷேவ்’ ஒரு முடிவெட்டு’ என்ற அடிப்படையில் அங்கே தொழில் நடக்கும். செக் ரோலில் காச பிடிப்பட்டு மாதம் முடிய சம்பள தினத்தில் மொத்தமாகக் கிடைத்துவிடும். “பாபர், டோபிக்கு காச

பிடிச்சி என்ன பிரயோசனம்? எங்க டிவிஷன் பக்கம் தலைகாட்டுவதே இல்லை” என்று சம்பள தினத்தில் கூட்டத்தோடு கூட்டமாகக் குரல் கொடுக்கும் ‘அவசர வேஷ்வ’ அதிருப்புயாளரும் இல்லாமல் இல்லை.

லயத்துக் கோடியிலோ, வட்க்கல்லுப் பாறையிலோ கிரமமாகத் தொழில் நடக்கும்போது இடையில் புகுந்த சிறுவர்கள் “அப்புச்சி, ஆயா பொலில் வெட்டா வெட்டிக்கிட்டு வரச் சொன்னிச்சி” என்று பரட்டைத்தலையுடன் குறுக்கிடும்போது “போ..... போ..... புள்ளைகளுக் கெல்லாம் புதன்கிழமைதான்” என்று தரத்த பூசாரியாய்த் தாடி வளர்த்து, பொறுமை இழந்து கிடக்கும் கிழமூகள் சற்றே ஆறுதல் அடைவர்.

வெள்ளிக்கிழமை தொழிலுக்கு லீவு நாள். ‘வெள்ளிக்கிழமை பரியாரி வீட்டுக் கத்தி படக்கூடாது’ என்று எவருமே முடிவெட்டிக் கொள்வ தில்லை. சனிக்கிழமை அரைநாள் வேலை. ஆபிஸர் வீடுகளுக்குச் சென்று முடிதிருத்த வேண்டும்.

ரோட்டுக்கடை பஜார் பல்வேறு அம்சங்களுடன் படிப்படியாக வளர்ந்து கொண்டிருக்க..... தோட்டங்களில் வலம் வந்த கலைதாசனும் காலத்தின் வளர்ச்சியாக ரோட்டுக்கடை பஜாரில் பெரியார் சலூனை ஸ்தாபித்து விட்டார்.

‘பெரியார் சலூன்’ காலை முதல் இரவுவரை திறந்திருந்து சேவை ஆற்றியது. சவரம் செய்தல், முடி வெட்டுதல் எல்லாம் அங்கேயே நடைபெற்றன.

லயத்துக் கோடிகளிலும், இன்னும் கல்லுத் திண்டு, கொழுந்து மடுவம் என்பவற்றிலெல்லாம் அசிங்கமாக தலையை நீட்டிக்கொண்டிருந்தவர்களுக்கு, இது மிகுந்த மகிழ்ச்சியை அளித்தது. ‘ஆற அமர உட்கார்ந்திருக்க’ வசதியான நாற்காலிகள், முகத்தையும் முன்பக்கத்தையும் முழுமையாகப் பார்க்கவும், தலையின் பின்பக்கத்தைப் பார்க்கவும் சௌகரியமான பெரிய கண்ணாடிகள். ‘அப்பாடா, எத்தனை எத்தனை சௌகரியங்கள்.’

கவரில் இடைவாளைப் பிடித்தபடியே ராணுவ பாரா உடையில் காட்சி தரும் சுபாஷ் சந்திரபோஸின் பெரிய அளவிலான படம். இன்னும் பெரியார், அம்பேத்கார், அண்ணா உட்பட கழகத் தோழர் களின் படங்கள். தனது முறை வரும்வரை சலிப்பின்றி பார்த்துக் கொண்டிருக்க பத்திரிகைகள், கழகப் பிரசுரங்கள், லயத்துக் கோடிகளில் துணுக்குத் துணுக்காக கேட்கக்கூடியதாக இருந்த கலைதாசனின் கருத்துக்களும் பேச்கக்களும் இப்பொழுது தொழில் நடந்து கொண்டி

ருக்கும்போதே விரிவாகக் கேட்கக்கூடியதாக இருந்ததும் பெரும் விருந்தாக அமைந்தது.

அப்பாடா எத்தனை சௌகரியம்? “முடிவெட்டக் கடைக்குப் போவதா..?” என்று ஆரம்பத்தில் சவடால் செய்த சோம்பேரிகளும், கலைதாசனின் கருத்தாழம் மிக்க பேச்சினை ரசித்தபடியே, “தலையை நிமிர்த்து”, “கழுத்தைத் திருப்பு”, “ஆடாத” என்ற உபாதைகளின்றி வசதியாக அமர்ந்து அவரவர் உயரத்திற்கு ஏற்ப தலையை சாய்த்து வைக்கக்கூடிய சாய்மணைக் கதிரையில் ‘ஹாய்யாக.....’ இருந்தபடியே..... சிலவேளை தூக்கங்கூட வந்துவிடுகின்றதே!

கழுத்து நீண்ட போத்தலில் அடைபட்டுள்ள தன்னீரை உள்ளே ‘மண்ணவி புழவாய்’ வளைந்து கிடக்கும் கம்பியை இழுத்து ‘கிளிக்’ என்று அழுத்த, ‘என்ன கக்மாய் முகத்தை ‘கிஷ்ட.... கிஷ்ட....’ என்று கழுவிவிட..... தூக்கங் கலைந்து புத்துணர்ச்சி எழுகின்றதே..... குனுமை’

பெரியவர்களுக்கு மட்டுமா.....? சிறுவர்களுக்கு இடுப்பிற்கு மேலாக அமரக்கூடிய உயரத்தில் கைப்பிடியோடு சூடிய நாற்காலி. அதிலே ஒரு தூக்கு தூக்கி சிறுவர்களை அமரசெய்து வெள்ளைத் துண்டை உதற்கிக் கழுத்தை மூடி, சிறுக்கு போர்த்தி, நன்னு போல் நெளியும் மிளின் போட்டு கிடுகிடுவென அழுத்தி வெட்டும்போது, அரிக்கும் காதுகளை சொரிந்துவிட கைகளைத் தூக்க முடியாமல், தலையை மெதுவாக நிமிர்த்த நினைத்தும் இயலாமல் கடைக் கண்களால் உருட்டிப்பார்க்கும்போது எதிரும் புதிருமாக அமைந்த கண்ணாடிகளில் சந்தியில் தரித்து புகையினைக் கக்கிக்கொண்டு உறுமியபடியே செல்லும் வாகனங்கள் திசை மாறி, தலைக்கு மேலாக ஓடுவது போன்று..... அப்பப்பா..... பால்ய வயது அனுபவங்கள் எந்தப் பருவத் திலும் நீங்காமல் நின்று இதம் தருவனவாகும்.

பெரியார் சலூனுக்கு வீரையாவின் வருகை எதிர்பாராததாக அமைந்தாலும், அது ஒரு தவிர்க்க முடியாத அவசியமான வரவாக அமைந்து விட்டது. வீரையா படிப்படியாகத் தொழிலில் தேர்ச்சியடைய கலை தாசன் சிறிது சிறிதாக, தொழிலிலிருந்து ஒதுங்கத் தொடங்கினார். கட்டைப் பிரம்மச்சாரியான கலைதாசனுக்கு இலட்சியமே பெரிதாகத் தெரிந்தது.

ஒரு நாள் இரவு படுக்கைக்குச் செல்லும் முன்னர் கலைதாசன் வீரையாவை கூப்பிட்டுச் சொன்னார் “தம்பி வீரையா! நீயே கடையின் முழுப் பொறுப்பையும் எடுத்துக்க. என்னைய தலைவர் செழியன் கழக சேவைகளுக்காக முழு நேரமும் வரச் சொல்லிட்டாரு. எங்களுக்கு நிறைய வேலை இருக்கு.....” ஒரு தீர்க்கமான முடிவை எடுத்த உறுதி அவர் சூற்றில் வெளிப்பட்டது.

வீரயா அமுதான். விசித்து விசித்து அமுதான். “என்னைய விட்டுப்புட்டுப் போயிடாதிங்க. இது உங்க சொத்து. அநாதையா வந்த என்னைய ஆதரிச்சு தொழில் கத்துக்கொடுத்து சாப்பாடு போட்டு காப்பாத்தினீங்க..... இப்ப கடையையே எனக்குத் தாரேன்னு சொல்லு றிங்களே. இது நியாயம் தானுங்களா.....” தடாரென்று அவர் காலில் விழுந்து கட்டிப்பிடித்துக்கொண்டு மன்றாடினான்.

“சே.... எழுந்திரு..... இப்படிச் செய்யாதே. இதெல்லாம் அடிமைத் தனம். நான் போனாலும் அடிக்கடி ஒன்னையப் பார்க்க வருவேன். கழகம் எடுத்த முடிவை என்னால் மீற முடியாது. கழகத்திலிருந்து சிலர் பிரிஞ்சி போய் மாற்றுக்குழு அமைத்து வேலை செய்யறாங்க. உருளவள்ளி போராட்டத்திற்குப் பிறகு தொழிலாளர்கள் மத்தியில் ஐக்கியமும் விழிப்புணர்ச்சியும் ஏற்பட்டிருக்கு. இன்னும் பல தோட்டங்களில் அடக்குமுறைக்கு எதிராகப் போராட்டங்கள் வெடிக்கலாம். இந்திய வம்சாவளித் தமிழ் மக்களுடைய குடியுரிமை தொடர்பாகவும் பல காரியங்களை முன்னெடுத்துச் செல்ல வேண்டியுள்ளது. இந்த நேரத்தில் நான் தலைவரோட இருந்தே ஆகணும். நீ சலுானையும் செய்யிறதோட செவனு வாத்தியாரோட சேர்ந்து நாடகங்களையும் நடத்து..... நான் அவ்வப்போது வருவேன்”

கலைதாசன் கூறியதில் பல விஷயங்கள் வீரயாவிற்கு விளக்க வில்லை. தலைவர் செழியன் கடைக்குப் பல தடவைகள் இன்னும் சிலரோடு வந்து போயிருக்கின்றார். தலைவரின் முன்னே கலைதாசன் நாற்காவியில் உட்காரக்கூட மாட்டார். பலரும் அப்படித்தான். கைகட்டி நின்று அவர் பேச்சைக் கேட்பார்கள். அவரின் பெயரைச் சொல்லுவது கூடக் கிடையாது. தலைவர்மீது அத்தனை மதிப்பு. மரியாதை. சுய மரியாதை இயக்கம், திராவிட நாடு என்பன பற்றியெல்லாம் வகுப்புக் கொடுப்பது போல விரிவாக எடுத்துரைத்துப் பேசுவார். இப்படிப் பல நாட்கள் நடைபெற்றன. ஒரு நாள் இரவு பேசும்போது ரஷ்யா செல்லும் வழியில் தந்தை பெரியார் கொழும்பு வந்ததாகவும், அப்போது கோல்பேஸ் திடலில் நடந்த பகுத்தறிவுப் பிரசாரக் கூட்டத்தில், சைவக் கடையில் வேலை செய்துகொண்டிருந்த தானும் கலந்துகொண்டு கேட்டதாகவும் எடுத்துக் கூறினார். ‘அப்பாடா எத்தனை விஷய ஞானம்..... தகவல்கள். கைகட்டி நிற்கும் சீடர்கள்.’ வீரயா.... மெய்மறந்து போனான்.

கலைதாசனுக்கு தோட்டத்தில் மனக்குப் பிடித்த மனிதர் ஒருவர் இருக்கின்றார் என்றால் அது நாடக வாத்தியார் செவனுதான். இந்த நட்பும் வீரயாவுக்கு இருந்த கலை ஆர்வமும் செவனு வாத்தியாருடன் வீரயாவை மிகவும் நெருங்க வைத்துவிட்டது. இப்போது ‘பூன்

வீரேயா இல்லாமல் செவனு வாத்தியாரின் நாடகம் இல்லை' என்ற நிலையாகி விட்டது.

தோட்டத்தில் மாசிமகத்தில் அம்மன் கோயிலில் சக்தி கரகம் பாளித்து திருவிழா நடைபெறும். மாசி மூன்றாம் பிறையில் காமன் கூத்து, ஆடியில் முருகன் கோயிலில் தீழிப்புடன் திருவிழா, தேர்த் திருவிழா இப்படி எத்தனையோ விழாக்கள் கலகலப்புடன் தோட்டமே திரண்டு பூரித்து நிற்க நடைபெறும்.

இந்தத் திருவிழாக்களிலெல்லாம் தொடர்ச்சியாக செவனு வாத்தியாரின் நாடகம் நடைபெறும். செவனு வாத்தியாரிடம் பரிமளம் கம்பனி யின் தயாரிப்பான அரண்மனை சீன், நந்தவனம் சீன், சைட் சீன் என்பன இருக்கும். பாம்பே ஹார்மோனியம், கம்பெனி தயாரிப்பான கைப்பெட்டி, கால்பெட்டி, துபேலா, மணிகள், ஜிலினா, கில் வேலைப் பாடுகளுடன் கூடிய ராஜபாட், ஸ்தீரிபாட் உடைகள் என்பன தாராளமாக இருந்தன. இவற்றில் சில மீன்லோசனி நாடகக் கம்பனியாரிடம் வாங்கி யவையாகும்.

செவனு வாத்தியாருக்கு வெங்கலத் தொண்டை. பெட்டி போட்டுக் கிட்டே பாடுவாரு. அனாயாசமா நாலுக்கட்டைக்குப் பாடுவாரு செவனு வாத்தியார். மதுரை பாய்ஸ் கம்பெனி வந்தபோதே நாடகம் பழக்க ஆரம்பிச்சிட்டாரு. மன்டபம் கேம்ப் மூடுறவரைக்கு ஊருக்கு போகவரு இருந்த இவரு டி. கே. எஸ். சகோதரர்கள், எம். எம். மாரியப்பா, நவாப் ராஜமாணிக்கம் போன்றவர்களுடைய நடிப்பைப் பற்றியெல்லாம் கதை கதையாக கூறுவாரு. மாத்துளை தாஜ்மஹால் கொட்டகையில் என். எஸ். கிருஷ்ணன், டி. ஏ. மதுரம், புளிமுட்டை ராமசாமி, தாராசிங், கிங்கோங் ஆகியோர் நடத்திய காட்சிகளைப் பார்த்து நாடகம் பற்றிய தனது அறிவைப் பெருக்கி அதைத் தோட்டத்து மக்களுக்கு கத்துக் கொடுத்தாரு.

செவனு வாத்தியார் அரிதாரம் பூசிக்கிட்டு ராஜபாட்டில் கொட்ட கைக்கு வந்தாரென்டால் சனங்கள் திறந்த வாய் மூடாமல் அப்ளாஸ் செய்து ஆரவாரிப்பர். முருகன் வேஷத்தில் “காயாத கானகத்தே நின்று லாவும் நற்காரிகையே” என கணீரென இழுக்கும் போதே கம்பி லேஞ்சுகள் கழுத்தை நிறைத்து விடும். அரிச்சந்திரன் மயான காண்டத்தில் “யாரடி கள்ளி நீ அடாது வனத்தினுள் வந்து கள்ளமாக” என்ற பாடலை அவர் உணர்ச்சியோடு பாடி நடித்ததைப் பார்த்த வெள்ளைக்காரத் துரைச்சாணி ரசித்து சிபார்சு செய்யச் சீமை துரை சிவில் பேர்ன் வெள்ளிப்பணம் பரிசளித்தானாம்.

சனங்கள் ஒன்கமோர் சொல்ல..... சொல்ல..... சலிக்காம திரும்பத் திரும்ப ஆகிட் பண்ணுவாராம். செவனு வாத்தியாரின் அனுபவ

முத்திரையில் பாடம் போட்டு பாடம் போட்டு வீரையா பழன் ஆகிட்ட கத்துக்கிட்டான். தம்பி வீரையா காமிக் இல்லாத யிராமாவை சனங்கள் விரும்ப மாட்டார்கள். “பழன், தொப்பைக் கூத்தாடி, வெட்டியான் - இதெல்லாம் நம்ம சனங்களைச் சிரிக்க வைக்கவும், போசிக்க வைக்கி றதுக்கும் மிகமிக முக்கியம். இத மறந்துடாம நடிக்கணும்” என்பார்.

இப்பொழுது பக்கத்துத் தோட்டங்களிலிருந்து செவனு வாத்தியாரின் நாடகங்களை ‘புக்’ பண்ண வருகிறவர்கள் “பழன் வீரையாவின் காமிக்கும் இருக்கு தானுங்களே” என்று ஒரு வார்த்தை கேட்டு உறுதி செய்து கொள்வதுடன் விளம்பரத்திலே “ராஜபாட் செவனு வாத்தியார்” என்பதில் தொடங்கி இறுதியாக, “கோடையிடி தபீலா” என்பதோடு, “காமிக பழன் வீரையா” என்றும் சேர்த்து விடுகின்றனர்.

“அறம் காத்த வாணியே” என்ற சரஸ்வதி துதியுடன் ஆரம்பமாகும் நாடகத்தில் அரண்மனை சீன் முடிய, அடுத்த நந்தவன் சீனிலேயே “சத்தும் போடாதிங்க, சத்தும் போடாதிங்க சனங்களே உங்களுக்குச் சட்டி பணியாரம் கூட்டுத் தரேன் சனங்களே” என்று சைட் சௌனப் பொத்துக் கொண்டு பாய்ந்து “அடி தில்லாலங்கிடி.... தில்லாலங்கிடி தில்லாலங்குடி குயிலே மயிலே தில்லாலங்குடி குயிலே” என்று இடுப்பை வளைத்து ஒரு ஆட்டம் ஆட கசமுசவென்றிருக்கும் சபை ஓய்ந்து நிசப்தமாகி ரசித்து சீழ்க்கை அடித்து மகிழும்.

வீரையா பழன், சபைக்கு வந்தனம் கூறி, “இந்த நாடகத்தில் சொற் குற்றம், பொருட்குற்றம் போன்ற ஏதும் இருப்பின் உங்க பெத்த பிள்ளைகளை மன்னிப்பது போல் மன்னித்துப் பொறுத்தருள வேண்டு” மென வணங்கி, “நான் பொறந்தது ரோட்டு மாத்தளை தோட்டப் புரத்திலே பொலிசார் டேஷன் பக்கத்திலே..... ஆ..... ஆ..... இஷ்கு..... இஷ்கு.....” என ஒரு நெளிப்பு நெளித்து சனங்களது எதிர்பார்ப்பினைக் கூட்டி, உள்ளே புதுந்து மறைந்து விட்டானென்றால், அடுத்து தேவலோகக் காட்சி மேடையில் மலர்ந்துவிடும். பின்னர் இராஜ தர்பார். இராஜ தர்பார் முடிய குடிமக்கள் சினுக்காக மேடை தயார் செய்யும் இடைவெளியில் “அட சிட்டான் சிட்டான் சிட்டான் குருவி சினுக்குத்தான் இந்த சின்னப்புள்ள காதுல ஒரு குனுக்குத்தான் கும..... கும..... கும..... குமுக்குத்தான் இந்த கும் குடுக்கிற சின்னத்துமிரைட்டுத்தான்” என்று ‘தபேலா’ வாசிப்பவரை ஒரு எழுப்பம் எழுப்பிவிட்டு..... அடுத்த கணமே..... “அச்சா டப்பா குமுக்குத் தாளம் சோக்குத்தான் இந்த ஹார்மோனியம் மாஸ்டரும் ரைட்டுத்தான்” என பாடியவாறே ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்து பாதிப் பெட்டி திரை மறைவிலேயும் பாதிப்பெட்டி மேடையிலும் தெரிய பெட்டி போட்டுக் கொண்டிருக்கும் ஹார்மோனிய மாஸ்டரின் காலைத் தொட்டு வணங்கி தனது குருபக்கியைக் காட்டிவிடுவான்.

“அப்பாடா..... என்னா பணிவு.....குருபக்தி” என்று வியந்து கொண்டிருக்கும்போது லாவகமாக எழுந்து மேடையில் மிகவும் முன் பகுதிக்கே வந்து சபையை நோட்டம் விட்டு பெண்கள் பகுதிக்கு பார்வையினையும் சைகையினையும் வீசிது..... ஒரு சிரிப்பு சிரித்து உரத்த குரலில் “காதுல ஒரு குணுக்குத்தான் கும..... கும..... குணுக்குத்தான் இந்த குணுக்குப் போட்ட சின்னப் பொன்னூ சிட்டான் சிட்டான் குருவி சினுக்குத் தான்..... இந்த சின்னப் பொன்னூ எனக்குத்தான்” என்று பெண் பிள்ளைகளை கைநீடிக் காட்டிவிட்டு திரைக்குள்ளேயே மாயமாய் மறைந்து போவான். அடுத்த காட்சியில் அவன் தோன்றும்போது தலையில் மயிர் இருக்காது. மழுங்கச் சிரைத்து முன்புறம் மட்டும் சீப்பு வெட்டு வெட்டி சில மயிர்கள் மீதமிருக்கும். அதிலே கலர் கலர் பலுங் களை கட்டி இருப்பான். இந்தக் காட்சியிலே துண்டு போர்த்து கின்றவர்கள், ரூபா நோட்டை குத்தறவர்கள், பணில் மாலை, வடை மாலை போடுகிறவர்கள் வசதிக்காக ஓடிவிடாது தரித்து நிற்பான்.

சனங்களின் சந்தோஷத்தை ஏத்துக்கிட்டு திரையில் மறையும் முன்னர் வடையைக் கொறித்து, பணிசை ஒரு கடி கடித்து... “மார்க்கமான சந்தையில் எங்க மாபியாரை கண்ணர்களா” என்ற பாடலின் அடியை எடுத்து விட்டான் என்றால் அடுத்த காட்சியில் “சின்னப் பாயை போட்டுடா.....? பெரிய பாயை விரிக்கட்டுமா.....?” என்ற பொன்னூ பார்க்கப் போன கதையை தமாஷாகச் சொல்லுவான் என்று சனங்கள் தூங்கிவிடாமல் காத்திருப்பார்கள்.

செவனு தலைவர் வள்ளி திருமணம், சத்தியவான் சாவித்திரி, பவளக்கொடி, அல்லி அருக்காணி, நளன் தமயந்தி, இராமநாடகம், சதி லீலாவதி, நந்தன் சரித்திரம், நல்லதங்காள் போன்ற புராண நாடகங்களை நடத்துவார். வசனம் குறைவாகவும், பாடல்கள் அதிகமாகவும் உள்ள இந்த இசை நாடகங்களோடு சமூக நாடகங்களை நடத்தும்படி செவனு தலைவரை கலைதாசன் கேட்டுக் கொண்டதோடு சில மேடை நாடக எழுத்துப் புத்தகங்களையும் கொடுத்தார். இதற்குப் பிறகு, செவனு வாத்தியார் “ஏழையின் வெற்றி அல்லது மிராகதூரின் கொடுமை” “காம சந்தரி அல்லது ஜாதி வெறியர்கள்” ஆகிய நாடகங்களை அரங்கேற்றினார். இசை நாடகங்கள் அவருக்குத் தந்த வெற்றி யையும் வரவேற்பினையும் இந்த நாடகங்கள் அளிக்கவில்லை. மாறாக, தோட்டத்துரை, கங்காணிமார் ஆகியோரின் எழிர்ப்பினையும் சமாளிக்க வேண்டி இருந்தது. இந்த சந்தர்ப்பங்களில் கலைதாசனும் தன்னோடு கூட இல்லாமல் போனது அவருக்கு பெரும் கஷ்டமாகப் போய் விட்டது.

பிட்டரத்து மலையில் ஏதோ போராட்டம் என்று போன கலைதாசன் மிக நீண்ட நாள்களாக இந்தப் பக்கம் வரவே இல்லை. வீரையா அங்கு

சென்று விசாரித்தபோது “பண்டாரவெலயில் கழக மாநாடு நடப்பதாகவும் அங்கு தலைவரோடு இருக்கின்றார்” என்றும் செய்தி வந்தது. செவனு தலைவரையும் கூட்டிக்கொண்டு பண்டாரவெலக்குப் போனான் வீரேயா.

பண்டாரவெல மகாநாட்டைக் குண்டர்கள் குழப்பியதில் ஏற்பட்ட கலவரத்தில் கலைதாசனுக்கு தலையில் அடிபடவே வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளார். பின்னர் பாதி குணமடைந்தும் குணமடையாமலும் தோழர் பலரும் வைத்தியசாலையை விட்டு வெளியே வந்து விட்டனர்.

போன இடம் தெரியவில்லை! எங்கே தேடுவது? கலைதாசனுக்குக் கொடுப்பதற்கென மாதாந்தும் எடுத்து வைக்கும் பணம் பவுத்திரமாக இருந்தாலும் வீரேயாவுக்கு அதுவே மனதில் பெரும் சுமையாக அழுத்துகின்றது. “மூல்லோயா தோட்டப் போராட்டத்தில் கோவிந்தனை கட்டுட்டாங்க” அங்க தலைவரோட கலைதாசனைக் கண்டதாக மனி பொட்டனி தங்கபாண்டி கூறியது, காற்றுடன் பறந்த சங்கதியானது.

கலைதாசனை எங்கே தேடுவது? அஞ்சி காகக்கு “என்னா விநோதம் பாரு! எவ்வளவு ஷோக்கு பாரு கண்ண சிமிட்டாம் கவனிச்கப் பாரு..... பாருன்னு..... சென்னப் பட்டனம் பாரு” தோட்டம் தோட்டமா கச்சா பிலிம் துண்டுகளைப் போட்டு படம் காட்டும் டில்லி டப்பாக்காரன் பொகவந்தலாவையிலே கண்டதாகத் தகவல் கூறினான்.

‘சீர்திருத்தத் திருமணம்’, ‘சமபந்தி போஜனம்’, ‘தீண்டாமை ஒழிப்பு கூட்டம்’, ‘பகுத்தறிவு மகாநாடு’ என்று நாளும் பொழுதும் நாடெங்கு மாக இயங்கிக்கொண்டிருக்கும் கலைதாசனை, சலுானில் முழுநேர உழைப்பு, மீதி வேளை நாடகமே உலகு என்றிருக்கும் வீரேயாவினால் தேடிக் கொண்டே இருக்க முடியுமா? தகவல்கள், துண்டுப்பிரசரங்கள் அவ்வப்போது கிடைப்பதோடு சரி என்றாகிவிட்டது.

அத்துடன் தோட்டப்புர நாடக உலகில் முடிதூர மன்னாகி அவன் புகழ்தான் கொடிகட்டிப் பறக்கின்றது. நேரமும் இல்லை.

‘கடைத்தெருவில் சலுான் வேறுன்றி தொழில் நடந்தால் என்ன கொம்பா?’ ஸ்டாபுகள், பெரிய கங்காணியார்கள் வீட்டுப்படிவாசல் ஏறி இறங்கியே ஆகவேண்டும். பெரியாணி, பெரியண்ணன் பிள்ளை பேருக் கேற்ப தோட்டத்தில் துரைக்கு அடுத்தபடியாக செல்வாக்கு உடையவர். இரண்டு சம்சாரி. முத்தவருக்கு குழந்தை பாக்கியம் இல்லை. இல்லாதபடியால், இரண்டாவதை முடித்தார். இப்போது பருவ வயதில் மகள் கல்யாணி.

சலானுக்கு மிகச்சமீபமாக பெரியாணி வீடு. தொழிலுக்கு அவர் வீட்டுக்கு போக வர இருந்த வீரயாவுக்கும் கல்யாணிக்கும் தொடர்பு ஏற்பட்டுவிட்டது. நாடகத்தில் ஏற்பட்ட புகழ் மட்டுமல்ல! வாட்ட சாட்டமான உடற்கட்டு. எவரையுமே கவர்ந்திமுத்து கிரங்கச் செய்கின்ற புன்னைக் கால தவழ்கின்ற முகம்.

தொடக்கத்தில் வீரயா பயந்து ஒதுங்கியே நடந்தான். ஆனால், ஸ்பாடி எப்படியெல்லாமோ தொடர்புகள் ஏற்பட உச்சிமலை தேயிலையாய்' காதல் வளர்ந்து, 'கொக்கோ பழமாக' கனிந்துவிட்டது. உள்ளாங்களில் ஏற்பட்ட பிணைப்பும் நெருக்கமும் உடல்களிலும் ஏற்பட்டால.....?

தொழிலுக்காக மட்டுமென்றி இப்பொழுது கங்காணியார் வீட்டுப் பக்கம் அடிக்கடி போய்வெந்தான். சந்திப்புகள் வளர்ந்தன. கண்டவர்கள் பார்த்தவர்கள் காதைக் கடித்துக் கொண்டார்கள். 'கங்காணியாருக்குத் தெரிந்தால் என்னவாகும்?' காதும் காதும் கடித்துக்கொண்ட செய்தி காற்றோடு போய்விடவில்லை. கங்காணியாரின் காதுக்கும் எட்டிவிட்டது. முதலில் அவர் நம்பவே இல்லை!

தோட்டத்து ஆலயத்தில் பங்குனி உத்திரம் நடைபெற்றது. செவனு வாத்தியார் பவளக்கொடி நாடகத்தை அரங்கேற்றினார். வீரயாதான் வழுமையாப் போடும் தொப்பைக் கூத்தாடி, பழுன் வேஷங்களோடு வெட்டியான் பாத்திரத்தையும் புதிதாக ஏற்று ஜமாய்த்து விட்டான். நாடகத்தைப் பார்க்க முழுத்தோட்டமே திரண்டிருந்தது. சாக்குகள் பாய் களில் மக்கள் அமர்ந்திருக்க கங்காணியார் குடும்பத்தோடு புட்டுவத் தில் அமர்ந்திருந்தார். வெட்டியான் வேஷத்தில் தோன்றிய பழுன் வீரயா, "கங்காணி மகளோயெடி லே லங்கிடி லேலோ.....நீ காரை போட்ட சின்னத்தங்கம் லேலங்கிடி லேலோ..... ஆனாங்குள்ள நீக்கிறியே லேலங்கிடி லேலோ..... நான் ஆரைவிட்டு கூப்பிடுவேன் லேலங்கிடி லேலோ....." என்று சாடை பாட்டுப் பாட்டியது மட்டுமா "வாரியா புள்ள போவோமா?" என்று சிலேடையாகப் பேசி..... "இல்ல..... இல்ல..... வாரியபொல தோட்டத்திற்கு போவோமா.... சாமி கும்பிட" என்று மாற்றி விட்டான்.

கங்காணியார் பாதி நாடகத்திற்கு மேல் பார்க்கவில்லை. குடும்பத்தோடு எழுந்து போய்விட்டார்.

கங்காணியார் மனம் 'கொக்கோ ஸ்டோர்' அடுப்பாகப் புகைந்து கொண்டிருக்கின்றது.

'பெரிய கங்காணி மகள் கல்யாணிக்கும் பழுன் வீரயாவுக்கும் இடையே தொடுப்பாம்' முழுத் தோட்டமுமே 'கொழுந்து மெசினாக' செய்தியை அசைபோட்டுக் கொள்கின்றது.

கங்காணியாருக்கு துரையிடம் இருக்கும் செல்வாக்கு! இதுபோன்ற விஷயங்களில் துரைமார் எடுக்கும் முடிவுகள் ‘யட்டவத்தை தோட்டத் தில் துரை சுவக்கிலேயே அடித்து... அடியின்னு ரத்தம்..... சொட்டத் தோட்ட அடிச்சி..... கொண்ணனே பாவி....’ முன்னர் நடந்த சம்பவங்களை நினைச்சி..... நினைச்சி முழுத் தோட்டமுமே அலண்டு போகின்றது. பெரட்டுக்களம், பீலிக்கரை எல்லா இடத்திலேயும் இதே பேச்சுத் தான்.

ஆடிப்போய்விட்டார் கங்காணி.

பாபர் வீரையா ‘தோட்டத்திற்குள் வரக்கூடாது,’ தொழிலுக்கு போட்டதடை உத்தரவை கங்காணியரால், காதலுக்கு போட்டுவிட முடியுமானன்?

தனது நிலைமையை விளக்கி, தன்னை எங்கேயேனும் கூட்டிக் கொண்டு போய்விடும்படி வீரையாவைக் கெஞ்சினாள் கல்யாணி. செய்வதறியாது கையைப் பிசைந்து நின்றான் வீரையா. ‘எங்கே போவது? எப்படிப் போவது? நாடக வாத்தியார் செவனும் இப்போது என்னோடு சரியாக முகம் கொடுத்துப் பேசுவது கிடையாது. என்ன செய்வது..... யாரிடம் உதவி கேட்பது?’

கலைதாசன் மட்டும் இப்போது தன்னோடிடிருந்தால் எப்படி இருக்கும்? எப்படியாவது வந்து சேர்ந்தால்..... வீரையாவுக்கு ஒன்றுமே தோன்றவில்லை. ‘கலைதாசன் வரமாட்டாரா?’

தனக்கு விவரம் தெரிந்த காலம் முதலாக தான் ஒரு அனாதை! அப்போதுகூட அவன் இதைப்பற்றி பெரிதாக கவலைப்பட்டதில்லை. தன்னை மனிசனாக்கி விட்ட கலைதாசன், நாடகம் கத்துக்கொடுத்த செவனு வாத்தியார் எல்லோருமே உதவாத நிலையில் தன்னையே நம்பி இருக்கும் கல்யாணி. தோட்டத்து சாம்ராஜ்யத்தில் சகல வல்லமையும் கொண்டு விளங்கும் ஈவு இரக்கமற்ற பெரிய கங்காணி.

என்ன செய்வது? எங்கே போவது?

நிலைமை கட்டுமீறிப் போய்விட்டதை கங்காணியிடம் மனைவி அகிலாண்டம் கூறியதும், அவன் அடிப்பட்ட கருநாகமாக மாறி “அந்தப் பரியாரி பயலை என்னா செய்யிறேன் பார் - அநாதை நாய், என் சாதி என்னா, என் சனம் என்னா..... கீழ்சாதி பயலுக்கு நல்ல பாடம் படிப்பிக்கின்றேன்” காரியங்கள் கறுகறுப்பாக நடைபெறுகின்றன.

கட்டுமீறிய மகஞாக்கு கட்டுக்காவல் மட்டுமல்ல. பக்கத்தில் பல பேர் தூழ்ந்திருந்து கவனிப்புகள் நடக்கின்றன. “ஆறு மாசமா இருந்தாலும் கூட அலுங்காம குலுங்காம அழிச்சப்புடுவா மகராசி, கைராசிக்காரி.

“ரகசியம் ரகசியமாக வந்து சேர்ந்த ஆயம்மா கிழவி, கைவச்சா குடலை உருவி கருவையே எடுத்திடுவா.....” ஒரு மடக்கு கிளாஸ் சாராயத்தை குழித்துவிட்டு பொக்கை வாயில் வழிகின்றதை புறங்கையால் துடைத்துக் கொண்டு, பச்சிலை மருந்துகளை அரைத்து அரைத்து பருக்கிக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

ஒரு பக்கத்தில் மருந்து, மறுபறுத்தில் மர்மமாக கங்காணியாரின் நடவடிக்கைகள் தொடருகின்றன. “அநாதைப் பயலுக்கு நல்ல பாடம் படிச்சக் குடுக்கிறேன். தோட்டத்தில் பதிவு, பத்துச்சீட்டு இல்லாத கள்ளப்பய..... இந்த நாட்டிலேயே இல்லாம கடலுக்கு அந்தப் பக்கம் உண்ணைய தூரத்துகின்றேன்” - தனது நாலு பெரட்டு ஆளுகளின் சக்தியைக் கொண்டு தன்னை மதித்திட தோட்டத்தில் தனக்கிருக்கும் பெருமையையும் கௌரவத்தையும் உறுதிப்படுத்தி, “வீரையா தோட்டத்தில் பதிவு இல்லை. பற்றுச்சீட்டோ வேறு அத்தாட்சிகளோ இல்லை. கள்ளத் தோணியில் வந்த டி. ஆர். பி. காரன். உடனே அரஸ்ட் செய்து கொழும்பு கொம்பனிலிரு கேம்புக்குக் கொண்டு போக்க” என்று பொலிஸ் கப்ரீண்டனுக்கும், இமிகிரேசனுக்கும் இன்னும் யார் யாருக் கெல்லாமோ டெலிபோன் செய்த பெருமையை புகழ்ந்து வியந்தபடியே பெரிய துரையின் பங்களா படிக்கட்டுகளில் இறங்கிக் கொண்டிருக்கின்றார் பெரிய கங்காணி. இரவு முதிர்ந்துகொண்டு வந்தது.

மறுநாள் விஷயற் பொழுது. மலைகளை மூடிப் போர்த்திருக்கும் கருமேகக் கூட்டங்களை, தன் ஓளி விரற்கீற்றுகளால் துழாவியபடியே துரியன் புறப்பட்டான்.

பனிமுட்டம் முற்றாக விலகவில்லை. ரோட்டுக்கடை பஜாரும் இன்னும் விழித்துக்கொள்ளவில்லை.

மலைகளில் வளைந்து..... வளைந்து நீண்டு கிடக்கும் தார் பாதையில் ஓளி வெள்ளத்தை பீய்ச்சியடித்தபடியே ஒரு பொலிஸ் ஜீப் வண்டி விரைந்து வந்து ‘பெரியார் சலூன்’ முன் நின்றது.

இரவு முழுவதும் தூக்கமற்று விழிகள் சிவந்திருக்க, அதிகாரத் தொணியும் பூட்ஸ் கால்களின் உதையும் சேர தடதடக்கும் கடைப் பலகைகளை ‘என்னமோ..... ஏதோ’ என்ற பயத்துடன் வீரையா திறக்க -

பொலிஸ்காரர்கள் கற்றி வளைத்து குழந்து நிற்கின்றனர். கேள்விக் கணைகள். என்ன பதில் சொல்வது!

“எங்க பிறந்த?”

“தெரியாது”

“உண்மையைச் சொல்லு. இந்தியாவா?”

“ஆமா.”

“தாய் தகப்பன் யாரு?”

“அவுங்க நான் சின்னப்புள்ளையா இருக்கும்போதே செத்துப் போனாங்களாம். அப்பாயி சொன்னிச்க....”

“அப்பாயி பேரு என்னா?”

“அப்பாயிதான். அது இப்ப இல்ல. செத்துப்போச்சி.”

“பத்துச்சீட்டு இருக்கா....?”

“இல்ல.”

“தோட்டத்தில் பதிவு கூப்பன் இருக்கா?”

“இல்ல.”

“சொந்தக்காரவுங்க..... யாரும் இருக்காங்களா?”

“இல்ல..... கலைதாசன்தான் தொழில் கத்துக்க வச்சி கடையைக் குடுத்தாரு.”

“அவரு இப்ப எங்க இருக்காரு?”

தெரியாது எனச் சொல்லிமுடிக்கும் முன்னரே ஒரு பொலிஸ்காரரின் குண்டாந்தடி வீரர்யாவின் தலையைப் பதம் பார்த்தது.

“ஜேயோ அம்மா” வீரர்யா தலையைப் பிடித்தபடியே நெளிந்தான். தலை வெடித்ததுபோல தாங்கமுடியாத வேதனை. “ஜேயோ” வளைந்து வளைந்து நெளிந்தான். “கும..... கும..... கும..... குமுக்குத்தான் இந்த கும் குடுக்கிற சின்னத்தமிழ் ரெட்டுத்தான்” நாடக மேடையில் பழுன் வேஷத்தில் துள்ளித் துள்ளி என்ன லாவகமாக நெளிவான். இப்போது வலி தாங்காமல் கதறியபடி நெளிய..... மயக்கம் போல தலை சுற்ற....

தரையில் சரியப்போகும் அவனை இரு பொலிஸ்காரர்கள் தூக்கிப் பிடித்து இழுத்து ஜீப் வண்டியில் ஏற்றினர்.

சலுளின் உள்ளே புகுந்து சோதனையிட்ட பொலிஸ்காரர்கள், சில கடிதங்களையும், பத்திரிகைகளையும் கைப்பற்றிக்கொண்டு ஜீபில் ஏறினர்.

என்ன நடைபெறுகின்றது என்பதை விளங்கித் தெரிந்துகொள்ள முடியாத ஏனைய கடைக்காரர்கள் பாதி திறந்த கதவிடுக்குகளில் பதுங்கியபடியே திகிலுடன் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, ஜீப் நகரை ஞோக்கி விரைகின்றது.

நாடு கடந்த நதீகள்

மலைப் பள்ளத்தாக்கில் சீறியபடியே விரையும் ஜீப்பினுள், “ஜேயோ..... அம்மா.....” கதறிக் கதறி அழும் பழன் வீரயாவின் பரிதாபக் குரலை காற்றும் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தது.

ஆறுதற் பரிசு

அரித்தங்களி

கனகா கந்தசாமி

சில நாட்களாகவே பிரசன்னவின் பார்வையில், செய்கைகளில் ஏதோ ஒரு வித்தியாசம் தென்படுகின்றது. ஜெனிபர் குழம்புகின்றார். ‘இவன் ஏன் முன்னெப் போல் என்னோடு பழகமாட்டேன் என்கின்றான். முகத்தை நேருக்குநேர் பார்க்காமல் எங்கோ பார்த்துக்கொண்டு குதைக்கின்றான்....’

சிலவேளைகளில் அவன் ஜெனிபரைப் பார்க்கும் பார்வை.....! அந்தப் பார்வையின் ஆழம்.....! ஜெனிபர் தடுமாறிப் போவதுண்டு. ஏன் இப்படியும்.....! சிலகாலமாக அவன் மிகவும் அந்நியப்பட்டு விட்டவனாகத் தோன்றுகின்றானே.....! ஏன்.....! ஒரு இனிய நண்பனை இழந்து விட்டோமா.....!

வேதனையாக இருந்தது. நன்பி மேனகாவிடம் தன் வேதனையைச் சொல்லுகின்றார் ஜெனிபர். “பிரசன்ன ஏன் இப்படி மாறிப் போயிட்டான்னு எனக்குப் புரியல்ல. என்னை அலட்சியப்படுத்திறானா அல்லது ஒதுங்கிப் போறானா என்டு தெரியல்ல. சிலவேளை நான் வேற இனம், தான் வேற இனம் என்ற உணர்வு மனதில் வந்திட்டுதோ தெரியல்ல. நண்பனாய், மந்திரியாய், நல்லாசிரியனாய், சேவகனாய்..... என்று சொல்லுவாங்களோ, அப்படி எனக்கு இருந்தவன். ஆன்டி, அங்கில், மாயா எல்லோருமே எவ்வித மாற்றமும் இல்லாம இருக்கும்போது,

இவன் மட்டும் இப்படி ஏன் மாறிப்போயிட்டானோ தெரியல்ல...! எவ்வளவுதான் அன்பாய்ப் பழகினாலும் வளர வளர வேறுபாடுகள் மனசில புகுந்து கொள்ளுது. மனுசங்க எப்படி மாறிப் போயிடுறாங்க. எனக்கெண்டா தாங்கிக் கொள்ள முடியல மேன்கா....!”

மேன்கா யோசிக்கிறாள்.

“ம....! சிலவேளை அவன் உன்னக் காதலிக்கிறானோ என்னவோ...” மேன்கா முகத்தை சிரியசாக வைத்துக்கொண்டு சுற்றியபோது ஜெனிபர் ஏரிச்சலடைகின்றாள்.

“காதலா..... அவனுக்கு என்னிலா.....! உன் கற்பனை அபத்தமாக இருக்கின்றது. அவன்ட இனத்தில பெட்டைகள் இல்லாமலா! அவன்ட வடிவுக்கு என்னப்போய்....!”

“ஏன் அபத்தமென்கிறாய்....? அவன் வேற இனமா, சிவந்த நிறத்தோட நல்ல வடிவா இருந்தாலென்ன.....! உனக்கு எப்பவுமே உன்ட நிறத்தைப் பற்றி நு தாழ்வு மனப்பான்மை ஜெனி. ஒருத்தர்ல உண்மையான அன்பு வைச்சிட்டா அதுக்கு முன்னால இனம், மதம், அழகு எல்லாம் ஒரு பொருட்டில்ல ஜெனி....”

முகம் வாடிப் போகின்றது ஜெனிபருக்கு. “இல்ல மேன்கா, அப்படி இருக்கமுடியாது. அந்த மாதிரியான ஒரு எண்ணம் ஏற்படுற மாதிரி அவனோட நான் பழகல.... என்ன நல்லா விளங்கிக்கொண்ட, ஒரு நல்ல பிரண்டாக நினைத்துத்தான் பழகினேன். எந்த விதத்திலும் அவன்ட மனதில சலஞ்சதை ஏற்படுத்திற மாதிரி நான் நடந்து கொள்ளல. மாயா என்னோட ஸ்டாப் என்ற முறையில் அவட குடும்பத்தோட பழக்கம் ஏற்பட்டாலும், மாயாவைவிட நான், அங்கிள், ஆன்டிடி, பிரசன்னவுடன் தான் நெருக்கமாகப் பழகியிருக்கிறன். மாயா கல்யாணம் முடிச்சிப் போயிட்டாலும் கூட இந்த சொந்தம் தொடர்ந்து கொண்டுதான் இருக்குது. எனக்கு அம்மா இல்லாததால பிரசன்ன, மாயா போல என்னையும் ஒரு பிள்ளையாக நினைச்ச அங்கினும், ஆன்டிடியும் என்னில அப்படி ஒரு பாசம்.....! அந்த துழல்ல, பிரசன்ன என்னைக் காதலிக்கிறதுக்கு வாய்ப்பேயில்லை மேன்கா. நீ இப்படி சொல்றது எனக்கு மனதுக்கு ரொம்ப கஷ்டமாக இருக்கின்றது மேன்கா” ஜெனிபரின் குரலில் வேதனை இழையோடுகின்றது.

“சரி, சரி, இதைப்பற்றி கனக்க யோசிக்காத... எப்படியென்றாலும் அவன்ட மாற்றத்துக்குக் காரணம் தெரியவரும்தானே!” மேன்கா ஆறுதல் சொன்னாலும், மனம் ஆறுதல் அடையவில்லை. மனதில் குழப்பத்தோடு, மனதின் பாரத்தைக் குறைப்பதற்காக, மேன்காவிடம் கதைக்கப் போய் மேலும் மனதில் சுமையைச் சேர்த்துக்கொண்டது தான் மிச்சம்.

ஜிந்து வருடங்களுக்கு முன் ஜெனிபர் கண்டியிலுள்ள அந்தக் கல்லூரிக்கு மாற்றலாகி வந்தபோதுதான் மாயாவைச் சந்தித்தாள். ஆங்கில ஆசிரியையான அவளிடம், ஜெனிபர் ஆங்கிலத்தில் கதைக்க முயன்றபோது, மாயா அழகான தமிழில் கதைக்க ஜெனிபர் திகைத்துப் போகின்றாள். மாயா, தங்கள் குடும்பம் வவுனியாவில் பல வருடங்கள் இருந்ததாகவும், தானும் அண்ணனும் சிறுவயதில் தமிழ்ப் பாடசாலையில் படித்ததாகவும் சொந்த ஊருக்கு வந்தும் தமிழை மறக்கவில்லை என்று மாயா விளக்கம் சொன்னபோது ஜெனிபர் மகிழ்ந்து போகின்றாள். கூடவே ஜெனிபருக்குத் தங்குவதற்கு மாயாவின் பக்கத்து வீட்டிலேயே இடம் கிடைத்தபோது, மாயா வீட்டாரோடு நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்புக் கிட்டுகின்றது. மாயா வீட்டார் தமிழ் கதைத்த விதம....., சொந்த ஊரில் இருப்பது போன்ற உணர்வை அவளில் ஏற்படுத்த, ஜெனிபர் அந்த வீட்டாரோடு ஐக்கியமாகி விடுகின்றாள். பிரசன்னவும் அவனும் ஒருமையில் அழைத்துக்கொள்ளும்வரை நெருங்கிவிட்ட உறவில், இப்போது சில நாட்களாக ஏன் இந்த மாறுதல்.....

மறுநாள் மாலை பிரசன்ன வீட்டுக்குச் செல்ல ஜெனிபர் புறப்படும் போது பிரசன்ன அவளைத் தேடி வருகின்றான். ஆச்சரியத்தோடும் ஆனந்தத்தோடும் அவனை வரவேற்கின்றாள் ஜெனிபர். கதிரையில் அமர்ந்தவன் “ஜெனி நான் உன்னோட கொஞ்சம் பேர்சனலாக் கதைக்க வேண்டும்.....” என்கிறான்.

“ம.....! சொல்லு.....”

மௌனிக்கிறான்.

“என்ன பிரசன்ன கதைக்க வேண்டுமென்று சொல்லிட்டு பேசாம் இருக்கிறாய். நீ முன்னெப்போல இல்ல பிரசன்ன. ரொம்பவும் மாறிப் போயிட்டாய். ஏன் யாரையாவது காதலிக்கிறாயா?.....”

சடாரென அவளை நிமிர்ந்து பார்க்கிறான். அந்தப் பார்வையின் ஆழம்.....! ஒரு கணம் தடுமாறிப் போகின்றாள் ஜெனிபர்.

‘ஆமாம்’ என்பது போல் தலையை ஆட்டுகின்றான் பிரசன்ன.

“அப்ப என்ன பிரச்சனை? ஒருதலைக் காதலா.....!”

“அது என்டா தெரியல்ல.....”

“ஸோ.....! நான் உதவ முடியுமென்டா உதவுறன். முதல்ல உன்ட பிரச்சனையைச் சொல்லு.....”

ஜெனிபர் கேட்கிறாள்.

பிரசன்ன அவளைத் திருக்கமாகப் பார்க்கிறான். “ஜெனி ஐ லவ் யூ, எனக்கு நீ வேண்டும். நான் நிறைய எதிர்பார்ப்புகளோட இருக்கிறன். நாம் சீக்கிரம் கல்யாணம் செய்து கொள்ள வேண்டும்....”

அதிர்ந்து போகின்றாள் ஜெனிபர். “பிரசன்ன, ஆர் யூ ஜோக்கிங்....” வார்த்தைகள் தடுமாறி வெளிவருகின்றன.

“நோ ஜெனி. சிரியஸாகத்தான் சொல்றன்”

ஜெனிபர் தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக்கொண்டு கேட்கிறாள்.

“நானும் உன்னைக் காதலிப்பன் என்று எப்படி எதிர்பார்க்கிறாய் பிரசன்ன....?”

அடிப்பட்டவனாய்ப் பார்க்கின்றான். “ஏன்! எனக்கென்ன குறை! இன்னும் கொஞ்ச நாள்ல ‘இன்ஜினியர்’ ஆகப் போறன். அதோட ஐ எம் எ ஹெண்சம் வெலோ. என்ன நீ எப்படி விரும்பாமல் இருக்க முடியும்....!”

“ஓ.....! நீ ஒரு என்ஜினியர். அதோட வடிவான ஒரு ஆழ்பிள. அதனால உன்ன நான் கட்டாயம் காதலித்தே ஆகவேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறாயா பிரசன்ன....?”

“ஏன் என்ட எதிர்பார்ப்பில் என்ன பிழை?”

“உன்னைப் பொறுத்தமட்டில் அது பிழையில்லாம் இருக்கலாம். ஆனா எனக்கு அப்படியில்ல. எனக்கு உன்ட காதலைவிட மாயா, ஆன்ட்டி, அங்கிள் அவங்களோட பாசந்தான் பெரிச. எனக்கு அவங்களுக்குப் பிறகுதான் உன்னத் தெரியும். உன்ட காதலுக்காக அவங்களை, அந்த அன்பை இழக்க நான் தயாரா இல்ல....”

“ஏன் இழக்கணும். நான் உன்ன மெரி பண்ணினால் நீயும் என் வீட்டில் ஒருத்திதானே....!”

“இப்பவும் நான் உங்க வீட்டில் ஒருத்திதான். ஆனா உங்க வீட்டில் என்ன மருமக என்ற ஒருத்தியா ஏத்துக்கொள்ள மாட்டாங்க பிரசன்ன....”

“ஏன் ஏத்துக்கொள்ள மாட்டாங்க....”

“என்ன பிரசன்ன! விளங்காதவன் போல கதைக்கிற. இப்ப நாட்டில இருக்கிற பிரச்சனையில, ஆழியில இருக்கிற உங்க அப்பா, என்னையும் தன்ட மகள் போல நினைச்ச பாசம் காட்டிறதே, அவரோட பெருந் தன்மையான சுபாவத்தால்தான். ஆனா அவருக்கு நான் மருமகளாக வேண்டும் என்டு நீ எதிர்பார்க்கிறது, அவருக்கு எத்தகைய பிரச்சனையை ஏற்படுத்தும் என்டு உனக்குப் புரியல்லையா பிரசன்ன?”

“ஜேனி, நாட்டுப் பிரச்சனைக்கும் நம்ம கல்யாணத்துக்கும் என்ன சம்பந்தம்? அதோட் நிறையப் பிரச்சனைகள் இந்த மாதிரியான கல்யாணங்களால்தான் குறையும். ஏன..... இப்படி இனம் மாறி யாருமே கல்யாணம் செய்தது இல்லையா?”

“இல்ல பிரசனன். இனம் மாறிக் கல்யாணம் முடிக்கிறதால, நெருக்கம் கூடுது என்பதைவிட குரோத்தான் கூடுது. எவ்வளவோ ஒற்றுமையாய் இருந்த குடும்பங்கள் கூட சில கல்யாணங்களால ஜேன்ம வைரிகளாகப் பகைமை பாராட்டுகள் தெரியுமா? பிரசனன், நீ வீட்டில ஒரே ஆண் பிள்ளை. உண்ட கல்யாணத்தை ‘கண்டியன்’ முறைப்படி எவ்வளவு சிறப்பா செய்ய உண்ட வீட்டில திட்டமிட்டிருப் பாங்க. அதேபோலத்தான் எண்ட வீட்டிலயும். நாம் இரண்டு பேரும் கல்யாணம் செய்து கொண்டா.....! இரண்டு வீட்டுக்காரரும் ஒருவரை ஒருவர் பகைச்சக் கொண்டு, நான் உன்னை மயக்கிட்டதா உன் வீட்டாரும், நீ என்னை மயக்கிட்டதா என் வீட்டாரும் ஒருத்தர் சபிச்சக் கொண்டும..... வேண்டாம் பிரசனன.....!”

“எல்லா வீட்டிலயும் அப்படித்தான் ஜேனி.....! ஆரம்பத்தில கடுமையா எதிர்ப்புத் தெரிவிப்பாங்க. பிறகு பிள்ளைகள் பிறந்ததும் சமாதானமாகி விடுவாங்க.”

“அந்தப் பிள்ளைகள் பிறக்கின்றவரைக்கும் அவங்கட கண்ணீரையும் சாபத்தையும் நாங்க ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமா? வேண்டாம் பிரசனன். எந்தக் காரணத்துக்காகவும் பெற்றவங்க மனசை, அதுவும் முக்கியமா ஒரு அம்மாட மனசை நோக வைக்கக்கூடாது. அது நம்மைப் பாதிக்கும். நான் ஆண்டிடி மேல ரொம்பப் பாசம் வைச்சிருக்கேன். உனக்காகத்தான் நான் அவங்கள் பாசம் வச்சிருக்கிறன் என்டு அவங்க என்னை தப்பாக புரிஞ்சிகொள்ற நிலை உருவாக வேண்டாம். நான் அவங்க அன்பை இழக்கத் தயாராக இல்ல பிரசனன். நீ உண்ட நினைப்பை மாத்திக்கொள். பிளீஸ்..... என்னைப் புரிந்து கொள்.....!”

பிரசனன் முறைக்கிறான். “யூ ஆர் டு செல்பிஷ் ஜேனி. உன்னை யாரும் பிழையா நினைக்கக்கூடாது என்று என்னை நிராகரிக்கிற. உங்க கூபாவமே இதுதான். ஆசை காட்டி மோசம் செய்த கூட்டம.....” கோப மிகுதியில் தொடர்ந்து வார்த்தைகளைக் கொட்டிவிட்டு பிரசனன் போய் விடுகின்றான்.

அவனது வார்த்தைகளால் அவளுக்குக் கோபத்தை விட ஏரிச்சலே மேலோங்குகின்றது. “என்ன மனிதன் இவன். இத்தனை படித்திருந்தும் மற்றவர்களை புரிந்து கொள்ள முடியாமல்.....”

மறுநாள் மேனகாவைச் சந்தித்தபோது நடந்தவற்றைக் கூறுகின் றாள். ஜேனிபர்.

“அவன் கேட்டதில் என்ன பிழையிருக்கு ஜெனி. அவனை நீ கல்யாணம் பண்ணிற்றில் என்ன தப்பு? இந்த மாதிரியான கலப்புத் திருமணங்கள் சர்வ சாதாரணமானதுதானே ஜெனி. அதோட அவன் ஒரு எனஜினியர். வலியத் தேடி வரும் செல்வம். உதறிவிடாதே ஜெனி. என்ன ஒருத்தன் கேட்டிருந்தா உடனே ஒம் எண்டிருப்பன்.....”

“ஹோ.....! அவன் ஒரு எனஜினியர் எண்டபடியா அவனை நான் கட்டாயம் விரும்ப வேண்டும். இதே தொனியில், இதே எதிர்பார்ப்பில் அவனும் கதைச்சதுதான் எனக்கு ஏரிச்சலை ஊட்டியது. நீயும் அதைத் தான் சொல்ற என்ன! எனக்கு இனம் விட்டு இனம் மாறிச் செய்ற திருமணங்களில் உடன்பாடு கிடையாது மேன்கா. அதோட எல்லாரும் செய்து கொள்றதால் நானும் செய்துகொள்ள வேண்டுமா? எனக் கென்று சுயமான அபிப்பிராயம், விருப்பு, வெறுப்பு இருக்கக் கூடாதா?.....” ஜெனிபரின் குரலில் கோபம் தொனிக்கிறது.

“சரி.... உனக்கு விருப்பமில்லாட்டா விடு. ஆனால் சில விஷயங்களைப் பற்றி அதிகமாக யோசிக்கக்கூடாது ஜெனி. நல்லது கெட்டது பற்றி அதிகமாக யோசிப்பவர்களுக்குத்தான் பிரச்சனைகளும் அதிகம். சந்தர்ப்பங்கள் நம்மைத் தேடி வரும்போது, அதைப்பற்றி அதிகமாக யோசிக்காமல் பயன்படுத்திக் கொள்வதுதான் புத்திசாலித்தனம்.....” சொல்லிவிட்டுப் போக முற்படும் மேன்கா, மீண்டும் திரும்பிவந்து “எதற்கும் நீ கொஞ்சம் கவனமாயிரு. பிரசன்ன நினச்சத சாதிக்க வேண்டும் என்ற மனப்பான்மை உள்ளவன். கோபத்தில் உனக்கு ஏதும் தொந்தரவு செய்தாலும் செய்வான்....” என்றபோது ஜெனிபரின் மனதில் பய உணர்வு தோன்றவே செய்கின்றது.

மேன்கா சொல்லிச் சென்றதிலுள்ள உண்மை, இரண்டு நாட்களின் பின் பாடசாலை சென்றபோது புரிகின்றது. சக ஆசிரியனான மோகன், “ஜெனிபர் உங்களிடம் ஒன்று கேட்கவேண்டும்” என்ற பீடிகையோடு தொடங்குகின்றான். “நீங்க அந்த எனஜினீயர் பெடியன் பிரசன்னவோட நாலு வருஷங்கள் நெருங்கிப் பழகிவிட்டு, கல்யாணம் முடிக்கக் கேட்டபோது, முடியாது என்றீர்களாம். நீங்க ஏமாற்றிவிட்டதா பிரசன்ன புலம்பித் திரியிறானாம். நீங்க ஏமாத்திப் போட்டதாக ‘கெம்பஸ்ல்’ பிரசன்னட ‘பெட்சமேட்’ சக்திதான் எனக்குச் சொன்னான். எல்லோரும் உங்களைப் பற்றி விமர்சனம் செய்றாங்களாம். எனக்கென்றா நீங்க அப்பிடி செய்திருப்பீங்க என்ற எண்ணமில்ல. ஆனா இப்படியான ஒரு கதை எல்லா இடத்திலும் பரவினா, உங்கட எதிர்காலத்த அது பாதிக்கும் ஜெனி.....” மோகன் சொல்லச் சொல்ல ஜெனிபர் உறைந்து போகின்றாள்.

‘என்ன அபாண்டம் இது.....!’ தொடர்ந்த ஓரிரு தினங்களில் ஜெனி யைத் தெரிந்தவர்கள் நேரிடையாக... மறைமுகமாக விசாரித்தபோது.....

அவமானம்...., ஆத்திரம்...., அழுகை எல்லா உணர்வுகளும் ஜேனிபரை ஆக்கிரமிக்கின்றன.

அன்று சனிக்கிழமை. அங்கினும், ஆன்டிடியும் மாயாவைப் பார்க்கப் போய்விடுகின்றனர். ஜேனிபர் பிரசன்னவைச் சந்திக்கப் போகின்றாள். ஒரு வாரத்துக்குள்ளாகவே சவரம் செய்யப்படாத முகத்துடன் மாறிப் போயிருந்த அவனது தோற்றும்.... ஜேனிபரை தனுக்குற வைத்தாலும் அவனுள் ஆத்திரமே மேலிடுகின்றது. நேரடியாகவே விடயத்துக்கு வந்து விடுகிறாள்.

“பிரசன்ன.... ஏன் இப்படி நடந்து கொள்கின்றாய்? நான் உன்ன காதலித்தேனா, ஏமாற்றினேனா!...” ஏன் என்னை அவமானப்படுத்துகின்றாய்...” ஜேனிபின் கண்களில் கண்ணீர்.

அவன் சிரிக்கிறான். “அப்படி ஒரு கதை பரவினாலாவது நீ என் வழிக்கு வருவாய், என்னை விரும்புவாய் என்டுதான்....”

“நான் உன்னை விரும்புவது இருக்கட்டும். முதல்ல அங்கினுக்கும் ஆன்டிடிக்கும் தெரிந்தால் என்னப்பற்றி என்ன நினைப்பாங்க....”

“ஹோ....! உனக்கு மத்தவங்க உன்னப்பத்து என்ன நினைப்பாங்க எண்டத பத்தித்தான் கவலை. உன்னில் உயிரை வச்சிருக்கும் என்னப்பத்து கவலையில்ல. ஆனா எனக்கு உன்னத்தவிர வேறெந்தக் கவலையும் இல்ல. எண்ட பேரன்ட்ஸ், இந்த ஊர், உலகம், ‘சொசைடி’ எதைப் பத்தியும் கவலையுமில்ல...., பயமுமில்ல”

“ஆனா நான் பயப்படுறன் பிரசன்ன. எல்லாத்துக்கும் பயப்படுறன். சமூகம் எண்டா நீ, நான் எல்லோரும் சேர்த்துத்தான். இந்த சமூகத்த ஒதுக்கிட்டு, நம்மால தனிச்சு இயங்க முடியாது பிரசன்ன. எனக்கு அதற்கான தெரியமும் கிடையாது....”

“இல்ல ஜேனி.... நீ வேண்டுமென்றே என்னத் தட்டிக் கழிக்கக் காரணம் சொல்ற, உண்மையான அன்பிருந்தா, ஒருத்தரை ஒருத்தர் புரிஞ்சுகொள்ள மனசிருந்தா இந்த இனம், மதம் எல்லாம் ஒரு தடையே இல்ல. மனுஷங்க எல்லாம் ஒன்றுதான்....”

“பிரசன்ன, மனுஷங்க எல்லாம் ஒன்டுதான் என்று சொல்றது நடைமுறை வாழ்க்கைக்கு அவ்வளவு சாத்தியமாகாது. நான் எண்ட மதத்தை, எண்ட இன்துக்குரிய சம்பிரதாயங்களை மதிக்கிறவ, இத யாருக்காகவும் என்னால் விட்டுக்கொடுக்க முடியாது. நான் மற்றய மதங்களை மதிக்கிறன். ஆனா அவற்ற என் மதமாக ஏற்றுக்கொள்ள என்னால் முடியாது. சரி. எல்லாவற்றையும் வேண்டாமென்று, நீ சொல்றது போல, நாம கல்யாணம் செய்துகொண்டாலும், நாளைக்கு

நமக்கு பிறக்கப்போற பிள்ளைகள் எதிர்நோக்கப் போகிற பிரச்சனைகள்..... நமது சந்தோஷத்து மட்டும் நினைச்சு, நாம் செய்யப் போற கல்யாணத்தால் நம்மைச் சேர்ந்தவங்களோ, நமது பிள்ளைகளோ பாதிக்கப்படக்கூடாது பிரசன்ன.....”

“நமது பிள்ளைகளுக்குப் பாதிப்பு..... ஹ..... ஒரு இனஜினியர்ட பிள்ளைகள் எண்டா எவ்வளவு மதிப்பு தெரியுமா.....!”

“உன்ட அந்தஸ்த்த மட்டும் வச்சு எதையும் எடைபோட வேண்டாம் பிரசன்ன. வெவ்வேறு இனத்தைச் சேர்ந்த பெற்றோர்கள்ட பிள்ளைகள் எதிர்நோக்கிற பிரச்சனைகள் பற்றி எனக்கு நன்றாகவே தெரியும். பிறந்தது முதல் ஒவ்வொரு அடியெடுத்து வைக்கும்போதும், அவர்கள் எவ்வளவு தூரம் மற்றவர்களால் விமர்சிக்கப்படுறாங்க, சமுதாயம் அவங்களை என்ன மாதிரியான கண்கொண்டு பார்க்கிறது, அதனால் அவங்க எவ்வளவு தூரம் பாதிக்கப்படுறாங்க என்று ஆசிரியை எண்ட விதத்தில் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஸ்கல்ல அவங்களுக்கு என்ன பெயர் தெரியுமா? ‘பிப்டி பிப்டி’. ஸ்கல்ல அவங்க செய்ற சின்னச் சின்னப் பிழைகள் கூட பெரிதாய் விமர்சிக்கப்படுகின்றது. முதல்ல தன்ட சகபாடிகளோட சேர்ந்து விளையாடும்போதே, தான் என்ன இனம் என்று தெரியாத ஒரு மனக்குழப்பம் ஏற்பட, சின்ன வயதிலேயே மனக பாதிக்கப்படுகின்றது.”

“என்ட ஸ்கலிலேயே ஒரு ஸ்டூடன்ட் இருக்கிறா. அப்பா தமிழ். அம்மா சிங்களம். அம்மாவுக்கோ தமிழ் தெரியாது. பிள்ளை படிச்சது தமிழ் மீடியம். பிள்ளைக்கோ தமிழ் ஒழுங்காகத் தெரியாது. தினமும் அவ வகுப்பில் அழுதுகொண்டுதான் இருப்பா. ‘ஷ்சர்ஸ்’ அவவை ஏச.... பரிதாபம்! முன்று வருடமாச்ச. இன்னுமே அவ ‘நோர்மலான ஸ்டூடன்ட்’ ஆக மாறவில்லை. அவ பட்ட சிரமங்களையும், அவவை மத்தவங்க விமர்சிக்கிற விதத்தையும் பார்க்கும் போதெல்லாம் அந்த பெற்றோரைத் தான் நொந்து கொள்வேன்.”

“அது மட்டுமே..... அவ வளர்ந்து கல்யாணத்தை செய்ய..... எத்தனை பிரச்சனைகளுக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டி வரும். எந்தத் தமிழ்க் குடும்பத்திலாவது அல்லது எந்தச் சிங்களக் குடும்பத்திலாவது அவளைத் தன் இனத்துக்குரிய ஒரு முழுமையான மருமகளாக ஏற்றுக் கொள்வார்களா? ஏனிதெல்லாம்! ஒவ்வொருத்தர் தங்கட சந்ததிகளைப் பற்றி யோசிக்காமல், தம்மைப் பற்றி மட்டும் நினைச்சு செய்து கொள்ளும் கல்யாணங்களால்தானே! ஒவ்வொரு பிள்ளைக்கும் அம்மா, அப்பா, மாமா, மாமி, அம்மம்மா, அப்பப்பா என்ற சொந்தங்கள் தேவை. ஆனால், இந்தப் பெற்றோரின் பிள்ளைகள், அந்தச் சொந்தங்களெல்லாம் இல்லாத ஒரு தழுவில்ல வளர்க்கப்படுகின்றனர்.”

“இந்த நிலைமை நமது சந்ததிகளுக்கு ஏற்படக்கூடாது பிரசன்ன. என்னால் என்ட மதத்தை, மொழியை மறந்து, வேற்று மதத்தை, மொழியை எண்டாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. இப்ப நீ இதெல்லாத் தையும் துச்சமாக மதித்தால் கூட, நாளை இதற்காக வருந்தக்கூடிய துழநிலை வரலாம். நான் என்ட இனத்தில ஒருத்தியைக் கல்யாணம் முடிச்சிருந்தா, என்ட பிள்ளைகளை ஒரு முழுமையான சிங்களப் பிள்ளைகளாக வளர்த்திருக்கலாமே என்று நினைச்சு நீ வருந்த வேண்டியும் வரலாம். பிறகு நமக்குள் ஏற்படுகிற இடை வெளியால், பிள்ளைகள் வெவ்வேறு திசைகளில் போக நேரிடலாம். எத்தனையோ குடும்பங்களில் இப்படி நடந்து கொண்டுதானிருக்கு. இதெல்லாம் வேண்டாம் பிரசன்ன. நாம் என்றைக்குமே நல்ல நண்பர்களாகவே இருப்பம்.....” களைத்துப் போகின்றாள் ஜெனிபர்.

மௌனமாக இருக்கிறான் பிரசன்ன. யோசிக்கின்றானோ.....! சிறிது நேரத்தின்பின் “ஜெனி நீ என்ன காரணம் சொன்னாலும் நான் அத ஏற்றுக்கொள்ள தயாராக இல்ல. நீ வேண்டுமென்றே என்ன அவமானப் படுத்துகிறாய். ஜெனி ஒன்ட மட்டும் நினவில் வைச்சுக்கொள். நீ என்ன முடிக்க மறுத்தா, என்னை உயிரோடு பார்க்க மாட்டாய். என்ட சாவுக்கு நீதான் காரணம் என்டு எல்லோருக்கும் சொல்லிட்டுத்தான் சாவன்” என்று பிரசன்ன சொல்ல,

கொதித்துப் போகின்றாள் ஜெனிபர்.

“என்ன மிரட்டியியா.....! உன்னைப் போல ஒரு படிச்ச விசரன் எங்கிருப்பான். உன்னைப் பெற்று, வளர்த்து மனுஷனாக்கியவங்களை மற்றதிட்டு எனக்காக சாகிறன் என்று சொல்றியே. நீ செத்தா எனக்கா நவ்தடம்! உன்ட வீட்டாருக்குத்தான் நவ்தடம். நான் உன் நினைப்பில காலம் முழுதும் கல்யாணமே பன்னிக் கொள்ளாம இருப்பன் என்டு நினைச்சியா! ஏன் கொஞ்சம் கூட ‘பிரக்டிகலா’ சிந்திக்க மாட்டேன் எனக்கிறாய். பிரசன்ன, சிலவேளையில் வாழ்வுக்கு அர்த்தமில்லாம இருக்கலாம். ஆனா இயற்கையாகவோ அல்லது விபத்தாலயோ ஏற்படு கிற சாவை விட, ஏனைய சாவுக்கு ஒரு அர்த்தமிருக்கவேணும். எந்த எதிர்பார்ப்பும் இல்லாம, போர்முனையில் உயிரைக் கொடுக்கி றாங்களே அவங்களைப் போல. ஆனால் நீ படிச்ச முட்டாள்.....”

“கெட்ட அவுட்ட.....” ஜெனிபரை தொடர்ந்து பேசவிடாமல் அலறுகிறான் பிரசன்ன.

மாறுதல் தேவைப்படுகிறது ஜெனிபருக்கு. ஒரு வார விடுமுறையில் கொழும்பில் அக்காவின் வீட்டில் தங்கிவிட்டு, சிறிது தெளிந்த மனத்தோடு கண்டிக்குத் திரும்புகின்றாள். வந்த சிறிது நேரத்திலேயே

அர்தங்கள்

ஆன்டடி அழைப்பதாக, வேலைக்காரி வந்து சொல்ல, பதைபதைக்கும் மனதோடு செல்கிறாள் ஜெனி. வாடிப் போயிருக்கும் ஆன்டடியின் முகம்.... ஜெனிபர் மேலும் கலவரமடைகின்றாள். ஜெனிபரைக் கண்டதும் ஆன்டடி அழத் தொடங்கினா.

“என்ன ஆன்டடி.....”

“ஜெனி, பிரசன்ன ஆழியில் சேர்ந்திட்டானம்மா. ஸெட்டர் எழுதி வைச்சிட்டுப் போயிருக்கிறான். ‘மண்டே’ நாங்க வீட்டுக்கு வர முன்னமே அவன் புறப்பட்டுப் போயிட்டான். அங்கில் கொஞ்ச நாள்ல ‘பென்ஷன்’ எடுத்திட்டு வந்திடுவார்னு நிம்மதியா இருந்தேன். இப்ப இவன் என்ட நிம்மதிய கொண்டு போயிட்டான். திமர்னு அவன் இந்த முடிவுக்கு வர என்ன காரணமோ தெரியல்ல. உனக்கும் ஒரு கடிதம் வச்சிட்டுப் போயிருக்கான். அதையும் பிரிச்சப் பார்த்தேன். எனக்கு ஒன்றும் விளங்கு தில்ல ஜெனி”

ஆன்டடி தந்த கடிதம் கையில் படபடக்கின்றது.

“ஜெனி! இனி என் சாவுக்கு ஒரு அர்த்தமிருக்கும் - பிரசன்ன”

ஜெனியும் இப்போது ஆன்டடியோடு சேர்ந்து அழத் தொடங்கு கின்றாள். அழது முடிந்தபோது மனதில் ஏதோ ஒருவித நிம்மதி படர்வது போலிருக்கின்றது ஜெனிபருக்கு.

அன்றைய தினத்தில் டயறியில் எழுதுகிறாள் ஜெனிபர்.

“பிரசன்ன, உன்னை நினைத்துக் கொண்டு நான் தனியாக வாழப் போகும் எனது வாழ்க்கைக்கும் ஒரு அர்த்தமிருக்கும்”

சூறுதற் பரிசு

மாணிடராய்மி பிறதிதலை...

சி. கதிர்காமநாதன்

புஞ்சிபண்டா யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்திலிருந்து இருபது கிலோ மீற்றர் தள்ளியிருந்த சிறு கிராமத்தின் நுழைவாசலில் அமைந்திருந்த அந்தச் சோதனைச்சாவடியில் தனது முதற்கடமையைப் பொறுப்பேற்ற போது முருகன் கோயில் மணி காலைப் பூசைக்கு ஒலித்தது. வயல் வெளி முடிவில் அடர்ந்த தென்னை மரங்களுக்கு மத்தியில் முருகன் கோயில் கோபுரத்தின் ஒரு பகுதி அவன் கண்களுக்குத் தெளிவாகத் தெரிந்தது.

“புத்த பெருமானே! என்னை நம்பியிருக்கும் எனது குடும்பத்தைக் காத்துக்கொள்”

அவன் மனம் மானசீகமாகப் புத்த பெருமானைத் துறித்தது. சாந்த சொருபியான அவர் திருமுகம் அவனது கண்களில் தோன்றி மறைந்தது.

மெராறமொறப்பான அந்தப் பச்சை யூனிபோம் புஞ்சிபண்டாவுக்கு எடுப்பாகத்தான் இருந்தது. சிவப்பு நிறமான அவனது மேனிக்கு அணிந்திருந்த பச்சை உடுப்பு மேலும் ஒரு கவர்ச்சியைக் கொடுத்தது. சுத்தமாக மழித்து விடப்பட்ட மீசையால் அவனது முகம் ஆண்மையைக் குறைத்து, கொஞ்சம் பெண் தன்மையையும் கலந்து கொடுத்தது.

மாணிப்பு இருத்தல்.....

சோமபால, புஷ்பகுமார இருவரும் கூடவே அவனோடு கடமையில் சடுபட்டு இருந்தார்கள்.

சோமபாலவும், புஷ்பகுமாரவும் வெவ்வேறு ஊர். புஞ்சிபண்டா வக்கு காலி மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த ஜின்தோட்டைதான் சொந்த ஊர். தென்னை மரங்களும் தோட்டக் காணியுமாக தூழ்ந்து நின்றது அவனது ஊர். எங்கு பார்த்தாலும் வரிசையாகப் பச்சைப் பசேலெனக் காட்சி தருவது தென்னை மரங்கள்தான்.

ஆரியரத்தினாவின் தோட்டத்தில்தான் அவனது குடும்பம் ஓர் ஒலைக் குடிசையில் முடங்கிப்போம்க் கிடந்தது. அவனது தாத்தா காலத்தில் இருந்து அந்தக் குடிசைதான் அவர்களின் வாழ்க்கைக்கு அத்திவாரம் கொடுத்துக் கொண்டு இருந்தது.

தகப்பன் அப்புறாமிக்கு அந்தக் தென்னந் தோட்டத்தில்தான் வேலை. மரத்திலேறித் தேங்காய் பறிப்பது, விழும் தென்னம் மட்டை களைச் சேகரிப்பது, தேங்காய் உரித்துப் போடுவது, இளநீர் வற்றிய கொப்பறா தேங்காய்களை வெட்டிப் பிளந்து காய வைப்பது.....

வேலைக்குக் குறைவில்லை.

அப்புறாமி மனைவி மெனிக்கேக்கும் வேலைக்குக் குறைவில்லை. தென்னை ஓலைகளைப் பின்னிச் சரிப்படுத்தி வைப்பது, விறகு சேகரிப்பது, சமைப்பது என்று பொழுது போய்விடும். இந்த அவசர மான உழைப்போடு, புஞ்சிபண்டாவக்குப் பின் வரிசையாக மூன்று பெண் சகோதரங்கள் துணைக்கு நின்றார்கள். மொத்தத்தில் அவர்கள் வயிறு காயாமல் அரைகுறையாக நிரம்பியவண்ணம் காலம் போய்க் கொண்டிருந்தது, புஞ்சிபண்டாவின் தகப்பன் இருக்கும்வரை.

தேங்காய் பறிக்கப்போய், மரத்திலிருந்து கை தவறி கீழே விழுந்து முள்ளந்தண்டெலும்பில் பலத்த அடிவாங்கியதில் அப்புறாமி படுத்த படுக்கையாகிப் போனார்.

மருத்துவரால் குணப்படுத்த முடியவில்லை. பல மாதங்களாகப் படுக்கையில் இருந்தமையால், கட்டிலிலே அவர் உயிர் இழுபட்டு, முதுகு தேய்ந்து புண்ணாக்கி புழுக்கள் வெளியே வரத்தோடங்க.....

குடும்பத்தினர் இவ்வளவு காலமும் தங்கள் குடும்பத்தைக் கண்ணாரப் பார்த்த தலைவனை நன்றாகப் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

இருந்தும் கடைசியில் ஒரு நாள் அப்புறாமி குடும்பத்தை விட்டுப் போய்விட்டார்.

முதலாளி ஆரியரத்னா எல்லா முதலாளிகளையும் போலத்தான் “மாறாமல்” இருந்தார். அவரைப் பொறுத்தவரையில் தனது தென்னந்

தோட்டத்தில் குடிசைபோட்டு அவர்களை இருக்கவிட்டதே அவருக்குப் பெரிய விஷயமாகத் தெரிந்தது.

சமச்சூடங்கு நேரத்தில் தனது பணத்தைக் கொடுத்து இறுதிக் காரியம் எல்லாவற்றையும் செய்து முடித்து மெனிக்கேயைக் கடன்காரி ஆக்கிவிட்டார்.

கணவனின் துணையோடு குடும்ப வண்டியை இழுத்துக் கொண் டிருந்த மெனிக்கேக்கு கணவனின் இழப்பு பேரிடியாக விழுந்தது. குடும்பமே கதிகலங்கிப்போனது. தந்தையோடு தொட்டாட்டு வேலை செய்துகொண்டு, தனது இளமையின் வழமையான குறும்புகளோடு துள்ளிக் குதித்தபடி இளம்பருவத்தைக் கடந்துகொண்டிருந்த புஞ்சி பண்டாவுக்கு,

குடும்பச்சமை அழுத்தியது.

தந்தை தாங்கிய பெரிய சமை கைமாறி இவன் தலையில் விழுந்தது. சமை பெரிதாக வலித்தது. சகோதரனின் நிலை கண்டு சகோதரிகள் மனம் வெதுப்பினார்கள். தாய் மெனிக்கே கண்ணீர் விட்டாள். யாருமே ஒன்றும் செய்ய முடியாத நிலை.

வாழ்க்கை என்பது இலேசான காரியமல்ல. அது தொடர்ந்து ஓடிக் கொண்டிருக்கும், இடையில் நிற்காது. இறுகப் பிடித்துக்கொள்ள வேண்டும். யோசிக்கக்கூடாது. யோசித்து யோசித்து நிலை தவறி னால்.....

கை தவறிக் கீழே விழுவேண்டியதுதான். அந்தத் தவறி விழுந்த ஒரு கணம்.... வாழ்க்கை என்னும் வண்டி மேலேறிப் பிடித்துக் கொண்டு போய்விடும்.

புஞ்சிபண்டாவிற்கு வாழ்க்கை என்னவென்று புரியத் தொடங்கியது. மெனிக்கேக்கு முன்னர் போல ஓடியாடி வேலை செய்ய முடியவில்லை. கணவனின் மரணம் அவளைப் பாதித்துவிட்டது. உடம்பில் வருத்தம் பிடித்துக்கொண்டது.

வரிசையாக நின்ற பெண்பிள்ளைகள் ஒவ்வொருவரும் அவள் கண் களுக்குப் ‘பூதாகாரமாக’ தெரிந்தார்கள். தனது குடும்பத்தைச் சற்றி வளைத்துக் கொண்டிருக்கும் வறுமையைவிட பெண்பிள்ளைகளின் எதிர்காலத்தை நினைத்துக் கவலைப்பட்டாள்.

இனி வரும் காலம் எப்படிப் போகப் போகின்றது என்பதை நினைத்து அவள் தடுமாறினாள். முத்தமகள் புஞ்சிபண்டாவைத்தான் அவள் பெரிதும் எதிர்பார்த்தாள்.

மாணிப்பு பிறத்தன்.....

இருபது வயது மகனைத் தான் பெரிதாக நம்பியிருப்பதை நினைக்க அவள் பெற்றவயிறு பிரசவ வேதனையை விட அதிகமாக வலித்தது.

அவனுக்கு மகனைத் தவிர வேறு யார் இருக்கின்றார்கள். இந்தத் தென்னந்தோட்டத்தை நம்பி எத்தனை காலத்துக்கு ‘வயிற்றை’ மாத்திரம் கழுவிக்கொண்டிருக்க முடியும். இரவில் அவனுக்கு நித்திரை வரவில்லை. பெண் பிள்ளைகள் தாயின் நிலை கண்டு திகைத்து நின்றார்கள்.

“புத்த பெருமானே... புத்த பெருமானே...” என மெனிக்கேயின் இதயம் விடாமல் துதித்தது.

புஞ்சிபண்டாவுக்குத் தன் குடும்பநிலை தெளிவாகத் தெரிந்தது. அவசரமாக முடிவு ஒன்று தீர்க்கமாகச் செய்யவேண்டும்.

அந்த நேரத்தில் தான் அந்தச் செய்தி அவன் காதில் விழுந்தது.

‘நடந்து கொண்டிருக்கும் உள்நாட்டு யத்தத்திற்காக இராணுவத் திற்கு ஆட்களைத் திரட்டுகிறார்கள். தாய்நாட்டுக்காக இளைஞர்கள் விரைந்து வரவும்’

புஞ்சிபண்டா தீர்க்கமான ஒரு முடிவு எடுத்தான். அவன் எடுத்த முடிவை முதலில் சொன்னது.....

சின்ன வயது முதல் அவன் மனதில் பதிந்து, ஒன்றாக ஒடிவிளையாடி, கூடித்திரிந்து, அவன் இதயத்தில் காதல் வசப்பட்டிருக்கும் அந்த உயிர்....

உருண்டை முகமும், குறுகுறுத்த கண்களும், நீண்ட முடியுமாக, தேங்காய் எண்ணையில் மூழ்கிய பளபளப்பான உடம்பு.....

அவள் மாலினி.

புஞ்சிபண்டாவின் இதயத்தில் மாலினி இறுகப் பதிந்து விட்டாள். பண்டாவின் குடும்பமும் அவளைத் தங்களோடு ஒருத்தியாக ஏற்றுக் கொண்டுவிட்டது.

புஞ்சிபண்டா தான் எடுத்த முடிவைத் தன் மனம் கவர்ந்தவளிடம் சொல்லல்.....

அவள் அதிர்ந்தாள். தலையில் பேரிடி விழுந்ததுபோல் நிலை குலைந்து போனாள்.

“நீ..ங்..க..ள் எ..ன்..ன சொல்லுறீங்கள்?”

“மாலினி, கொஞ்சம் அமைதியாயிரு. எனது குடும்பம் மற்றக் குடும்பம் மாதிரி முன்னுக்கு வரவேண்டுமென்டால் நான் ஏதோ ஒன்று செய்யத்தான் வேணும். வெளிநாடென்று ஓடிப்போக முடியாது. அது நடவாத காரியம். வெறும் அஞ்சக்கும் பத்துக்குமாக தென்னந் தோட்டத்தில் வேலை செய்துகொண்டிருந்தா எனது அப்பா மாதிரி காலம் பூரா உழைச்சுக் கொண்டிருக்க வேண்டியதுதான். கையில ஒன்றும் மிச்சமிருக்காது. நான் மூண்டு பெண் சகோதரங்களையும் வைச்சுக் கொண்டு என்ன செய்யிற்று? சொல்லு மாலினி!”

புஞ்சிபண்டா கண்கள் கொப்பளிக்க மாலினியைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

மாலினி உதடுகள் இறுகியபடி ஒன்றும் சொல்ல முடியாமல் திணறி னாள். அவளின் குணம் அவனுக்குத் தெரிந்ததே. அவள் விம்மியபடி அவனை உற்றுப் பார்த்தாள்.

“வேறு வழி உங்களுக்கு தெரியவில்லையா? என்ன யோசித்தீர்களா? உங்களையே நம்பியிருக்கும் என்ன யோசித்தீர்களா?”

அவள் அழுதாள். குழுறிக் குழுறி அழுதாள். மனம் உடைந்து நொருங்கும் அளவுக்கு அழுதாள்.

புஞ்சிபண்டாவுக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை. இனம், உற்றம், சுற்றம் ஒன்றுமே தெரியவில்லை. அவனுக்குத் தெரிந்தது அவன் குடும்பமும், மாலினியும் தான். அவன் மாலினியைத் தேற்றினான். அவன் முடிவைக் கேட்டு மாலினியின் நிலை இப்படியென்றால்.....

அவன் தாய் மெனிக்கே, பெண் சகோதரங்கள் என்ன செய்யப் போகிறார்கள்?

அவன் தனது முடிவில் திடமாக இருந்தான்.

* * *

“புஞ்சிபண்டா.....”

என்ற கடுமையான குரல் பண்டாவின் செவிப்பறையை அதிர் வைத்தது. அவன் திடுக்கிட்டான். சுயநிலைக்கு வரக் கொஞ்சம் தாமதம் ஆகியது. எதிரே கம்பீரமாக அவனுக்கு பொறுப்பான இராணுவ அதிகாரி மிடுக்காக நின்றார். ஒடுங்கிய தாடையும், எதனையும் ஊடுருவிப் பார்க்கும் சிறிய கண்களும், அகன்ற நாசியும், மீசை வழித்து சற்றுக் கடுமையான முகமுமாக, அதில் கோபம் தெரிந்தது.

புஞ்சிபண்டா தன்னைச் சுதாகரித்து எழுந்து நின்று சலுாட் பண்ணினான்.

மாணிப்பு விறத்தல்....

“குடமோர்னிங் சேர்”

“பன்டா என்ன யோசனை? உன் பொயிண்டில் நுழைந்து போன ரண்டுபேரை நீ செக் பண்ணவில்லையே? என்ன நடந்தது? ஏன், உனது கடமையை உதாசினம் செய்கின்றாய்? இன்று டியூட்டிக்குப் புதிதாக வந்தவன் அல்லவா நீ?”

அதிகாரி தொடர் கேள்விகளால் புஞ்சிபண்டாவை நிலை தடுமாறச் செய்தார்.

“சேர்..... ஏதோ..... மன்னிக்கவும்”

புஞ்சிபண்டா தடுமாறினான். முகம் வியர்த்துக் கொட்டியது.

“பண்டா, உன்னைக் கடுமையாக எச்சரிக்கிறேன். டியூட்டிக்கு வந்து விட்டால் குடும்பம், சுற்றும் எல்லாவற்றையும் மறந்துவிடவேண்டும். கடமை நேரத்தில் வீட்டு நினைப்பே வரக்கூடாது. எதிரி எம்மீது பாய்வ தற்கு எந்நேரமும் விழித்துக் கொண்டிருப்பான். நீ தூங்கிவிட்டால் கதி அவ்வளவுதான். யாரையும் நம்பாதே. சந்தேகி. நான் டியூட்டியில் கடுமையானவன். கடமையைச் செய்.”

அதிகாரி புஞ்சிபண்டாவை எச்சரித்து விட்டு தயாராக நின்ற வாகனத்தில் ஏறிப் பறந்தார்.

புஞ்சிபண்டா கடமையில் ஈடுபடத் தொடங்கினாலும் மனது ஒரு நிலையில் இருக்காது அலை பாய்ந்தது. அது.....

குரங்காகத் தாவி வீட்டை நோக்கி ஓடியது.

எதிரே அவனைப் போல், வரும் வாகனங்களையும், பயணிகளையும் சோதனை செய்து கொண்டிருந்த சோமபாலவும் புஷ்பகுமாரவும் சுற்று ஓய்வு கிடைக்க இவனை நெருங்கினார்கள்.

“என்ன பண்டா, சாப்பாடு நல்லா கிடைச்சுதா?”

புஷ்பகுமார சிரித்தபடி கேட்டான்.

“நாங்களும் வந்த புதிதில் இப்படித்தான் வாங்கிக் கட்டிக் கொண்ட நாங்கள்”

சோமபாலவும் தன் பங்கிற்குச் சொன்னான்.

புஞ்சிபண்டா இருவரையும் பாசத்தோடு பார்த்தான்.

“ஓண்டுமில்ல. வீட்டு யோசனை வந்திட்டுது. என்னை மறந்து போனன். அம்மாவும், சகோதரங்களும் என்னை நினைச்சு யோசித்துக்

கொண்டு இருப்பினம். நான் டியூட்டியில் சேர்ந்த உடன் கடிதம் போடச் சொன்னவை. இப்பக் கடிதத்தைப் போடுவீம். பிறகு வீவு எடுத்துக் கொண்டு போய் அவையளைப் பார்க்கலாம் தானே!”

புஞ்சிபண்டா வெகுளியாக அவர்களைப் பார்த்துக் கூறினான். சோமபாலவும், புஷ்பகுமாரவும் பெரிதாக வாய்விட்டுச் சிரித்தார்கள்.

“பண்டா, உம்மைப் பார்த்தா பாவமாய் கிடக்கு. இப்பதான் டியூட்டிக்கு வந்திருக்கிறீர். நாங்கள் அதிகம் கதைத்து உம்மைக் குழப்பக் கூடாது. மனசில கற்பனையை அதிகம் வளர்த்துப் போடாதையும். உடன் கடிதம் எழுதிப் போடும். ஆனால் வீவு எடுத்துக் கொண்டு வருவேணன்டு மட்டும் எழுதிப் போடாதையும். பாவம், அவையள். உம்மைப் பாத்துக்கொண்டு இருப்பினம்”

இருவரும் ஒருமித்த குரலாக ஒலிக்க, புஞ்சிபண்டா இருவரையும் குழப்பமாகப் பார்த்தான். தலைக்குள் என்னவோ செய்தது.

“ரண்டு பேரும் என்ன சொல்லுறியள்?”

இருவரும் புஞ்சிபண்டாவை ஆதரவாக அணைத்தார்கள்.

“பண்டா, இந்த வேலைக்கு வந்து ரண்டு வருசமாச்சு. ஒரு முறை தான் வீட்டுக்குப் போனாங்கள், சரியே! சும்மா தேவையில்லாமல் மனசைப் போட்டுக் குழப்பாமல் டியூட்டியைக் கவனியும். போகப் போக எல்லாம் உமக்குப் புரியும்.

“மச்சான்! மினிபஸ் வருகுது”

இருவரும் அவனை விட்டு விலகினார்கள்.

* * *

இரவு எங்கேயோ ஓர் இடத்தில் குண்டு வெடித்த சத்தத்தைத் தொடர்ந்து துப்பாக்கி வேட்டுக்கள் தொடர்ச்சியாகக் கேட்டன. புஞ்சிபண்டாவுக்கு இச்சத்தங்கள் கேட்டு பழக்கப்பட்டுவிட்டன.

அவனது இராணுவ முகாமில் மின்விளாக்குகள் பிரகாசமாக ஏறிந்தன.

இரவு நித்திரை வர மறுத்தது.

அவனது மனது குழம்பிப் போய்க் கிடந்தது. சோமபாலவும், புஷ்பகுமாரவும் இரவு தேடுதல் நடவடிக்கைக்குப் போய்விட்டார்கள். கிளர்ச்சிக்காரர்களை அரசு படையினர் தேடிக்கொண்டுதான் இருந்தார்கள்.

பண்டா வீட்டுக்குக் கடிதம் அனுப்பி விட்டான். மனதில் கொஞ்சம் பாரம் குறைந்ததுபோல் இருந்தது. அம்மாவின் பதில் கடிதத்தை எதிர்பார்த்து மனது உடன் தவிக்கத் தொடங்கிவிட்டது.

மாணிப்பாய்ப் பிறத்தல்.....

இந்த யுத்தம் எப்போது நின்று போகும்? தமிழரும், சிங்களவரும் சன்னடை பிடிக்கிறார்களா? இராணுவமும் தமிழ்க் கிளர்ச்சிக்காரரும் சன்னடை பிடிக்கிறார்களா? யார் யாரை அடக்க நினைக்கிறார்கள்? இந்தத் தமிழ் இனம் எனக்கு என்ன செய்தது? ஏன் நான் இப்போது இங்கு துப்பாக்கியை தூக்கிக்கொண்டு வந்து நிற்கின்றேன். இரு இனங்களையும் மோதவிட்டு யார் வேடிக்கை பார்க்கின்றார்கள்?

ஒவ்வொரு நாளும் துடிதுடித்து இரு இனங்களும் அழிந்து போய்க் கொண்டு இருக்கின்றன.

சோதனைச் சாவடியில் அவன் இப்போது பல தமிழ் மக்களைப் பார்த்து விட்டான். எத்தனை கவுட்டங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மக்கள், சோதனைச் சாவடியில் அவர்கள் அவனைப் பார்த்து தமது அடையாளத்தை உறுதிப்படுத்தி, சோதனை முடித்து, தமது பயணத்தைக் தொடர்கின்றார்கள்.

இளைஞர்கள், முதியவர்கள், பெண்கள், குழந்தைகள் என எல்லா மட்டத்தினரும் தினமும் அவனைக் கண்டு பயந்து, விழிகள் பிதுங்கி, சிலர் தேவையில்லாமல் அவனைப் பார்த்துச் சிரித்து....

அவனுக்குப் பல புது அனுபவங்கள் கிடைத்தன. ஆரம்பத்தில் அவனுக்கு தமிழ் பேச அறவே தெரியாது. நாள்டைவில் வந்து போகும் தமிழ் மக்களுடன் பேசக்க கொடுத்து, இப்போது மற்றவர்கள் விளங்கிக் கொள்ளும் அளவுக்கு பேசக் கற்றுக்கொண்டான்.

சிலர் அவனுடன் நட்புறவாகக் கதைப்பதற்கு விரும்புவது அவர்களின் முகங்களில் இருந்து தெரிந்தது.

‘இப்போது சன்னடை நடந்து கொண்டிருப்பதால் நட்பு ரதியாக எங்களுக்குப் பேச்கவார்த்தை கிடையாதா?’

தினமும் அடையாள அடையைக் காட்டிச் செல்லும் இந்தத் தமிழ் மக்களைப் பார்க்க பண்டாவுக்குப் பாவமாக இருந்தது. தன்னைவிடப் பல மடங்கு வயதான மனிதர்களிடம் அடையாள அடையை வாங்கிப் பார்க்கும்போது அவனுக்கு வெறுப்புத்தான் வரும்.

‘இவர்கள் என்ன குற்றம் செய்தார்கள்?’

மிருகங்கள் தான் தமது இனத்தை அறிய முகர்ந்து பார்க்கும். அது ஜந்தறிவு. ஆனால் நாங்கள் மனிதர்கள். ஆற்றிவு படைத்தவர்கள். கண்ணால் பார்த்தால் போதும். எதிரே இருப்பவன் மனிதன்தான் என விளங்கிவிடும். ஆனால் இவர்களுக்குள் கிளர்ச்சிக்காரர்கள் இருக்கிறார்களாம்.

என் கண்கள் எதைத் தேடுகின்றன? கண்கள் மனிதர்களைப் பார்க்க மறந்து விட்டன.

புஞ்சிபண்டா தலையை இரு கைகளாலும் இறுகப் பிடித்தான். உள்ளே பெரும் சண்டை நடப்பது போன்ற உணர்வு.

'எவ்வளவு காலம் எனது வாழ்க்கை இப்படி இருக்கப் போகின்றது! இந்த யுத்தத்தில் நான் தப்பிப் பிழைத்து வீடு போய்ச் சேருவேனா? அது நடக்கக்கூடிய காரியமா?'*

யோசனையில் முழுகி புஞ்சிபண்டா நித்திரையானான்.

* * *

அதிகாலை நான்கு மணியளவில் இராணுவத்தினர் ட்ரக் வண்டிகளில் ஏற்றப்பட்டார்கள். ட்ரக் வண்டிகள் இராணுவத்தினரால் நிரம்பி வழிந்தது. புஞ்சிபண்டாவுக்கு விடயம் புரிந்தது. அதிகாலைப் பொழுதில் எங்கோ ஒரு கிராமத்தில் சுற்றி வளைத்துத் தேடுதல் நடக்கப் போகின்றது. சோமபாலவும், புஷ்பகுமாரவும் வேறு வண்டியில் இருந்தார்கள்.

இராணுவ ட்ரக் வண்டிகள் குறிப்பிட்ட கிராமத்தை அடைந்தபோது கிராமம் உறக்கத்தில் இருந்தது. விரைந்து சென்ற வண்டிகள் நிறுத்தப் பட்டபோது காற்றினால் அள்ளுண்ட தூசிப்படலம் விரைவாக மேல் எழுந்தது. தங்களை மறந்து நித்திரையில் இருந்த ஊர் நாய்கள் வண்டிகளின் இரைச்சலினால் நித்திரை குழம்பி ஏரிச்சலுடன் விடாமல் குரைக்கத் தொடங்கின.

கிழக்கு வாளில் தூரியன் உதயமாவதற்கு முன் அந்தக் கிராமத்தில் உள்ளே இருப்பவர்கள் வெளியேயும், வெளியே இருப்பவர்கள் உள்ளேயும் வருவதற்குத் தடை செய்தபடி ஒரு பகுதி இராணுவம் இருக்க,

இன்னுமொரு தொகுதி இராணுவத்தினர் தேடுதல் நடவடிக்கைக்கு கிராமத்தினுள்ளே புகுந்தனர்.

அடுத்து காரியங்கள் மிக விரைவாக நடந்தன.

அக்கிராமத்து மக்கள் வீட்டிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டு ஊர் மத்தியிலிருந்த பிள்ளையார் கோயிலுக்குக் கூட்டிச் செல்லப்பட்டார்கள். புஞ்சிபண்டாவும் வீடு வீடாகச் சென்று மக்களைப் பிள்ளையார் கோயிலுக்குப் போகும்படி சொன்னான்.

நாய்களின் குரைப்பு, மக்களின் அச்சம் கலந்த பார்வை, பயப்பீதி, இள வயதினரோடு ஒட்டியபடி செல்லும் பெற்றோர்கள், தலை குனிந்த நிலையில் பெண்கள், வேலிகள் வெட்டப்பட்டு முறிக்கப்படும் ஒசை, மக்களுக்குப் புரியாத அதட்டல்கள்ர.....

புஞ்சிபண்டா எல்லாவற்றையும் பார்த்தபடி சென்றான்.

பிள்ளையார் கோயிலை மக்கள் வந்தடைந்ததும் பெண்கள், ஆண்கள் எனத் தனித்தனி வரிசையாக நிறுத்தி வைக்கப்பட்டார்கள். அவர்களின் அடையாள அட்டைகள் பரிசோதிக்கப்பட்டன. சோதனை முடிந்து மக்கள் வெளியே வரும்போது எதிரே அந்த ‘பச்சை’ வான் மேளனமாக நின்றது.

சந்தேகத்துக்கிடமானவர்கள் அந்த வானின் அருகே கூட்டிச் செல்லப்பட்டார்கள். அப்போதுதான் அழுது புலம்பியபடி வானை நோக்கி ஓடிய அந்தக் தாயினை பண்டா பார்த்தான்.

அவளது முகம் அவனுக்கு வடிவாகத் தெரிந்தது.

* * *

புஷ்பகுமார எதிரே வாலை ஆட்டியபடி நின்ற நாயை வாஞ்சை யடன் பார்த்தான். சோமபாலவும் அதனை நோக்கினான்.

“எவ்வளவு ஆவலுடன் விருப்பமாக எங்களைப் பார்த்து வாலை ஆட்டிக்கொண்டு நிக்குது. நாங்கள் ஆமி உடுப்போட நின்றால் குரைச்சுக்கொண்டு கலைச்சபடி வரும். இப்பு நாங்கள் சிலில் உடுப்பில் எல்லோ நிக்கிறும். அதுதான் நாயும் எங்களை மனிசராய் நினைச்ச வாலை ஆட்டுது”

சோமபாலவுக்கு புஷ்பகுமார சொல்லியது சற்று சிந்திக்க வைத்தது. நண்பகல் இருவரும் கையில் வைத்திருந்த சாப்பிட்ட மீது உணவைப் போடாமல் தொடர்ந்து கதைத்துக் கொண்டிருந்தது ‘அவருக்குப் பொறுக்கவில்லை.

செல்லமாக உறுமியபடி வாலைத் தொடர்ந்து ஆட்டியது.

“மச்சான் சாப்பாட்டைப் போட்டா சரியான பசி”

அவர்கள் நாய்க்கு உணவைப் போட்டார்கள். அது அவுக் அவுக் என விழுங்கத் தொடங்கியது.

‘இந்த யுத்த பூமியில் இந்தக் குட்டி நாய் எங்கை இருந்து வந்திருக்கும்? இதனுடைய தாய், தகப்பன், சகோதரங்கள் உயிருடன் இருப்பார்களா? அல்லது தொடரும் யுத்தத்தில் இறந்திருப்பார்களா?’

புஷ்பகுமார மனதில் விதம் விதமான கற்பனை ஓட்டங்கள்.

“பண்டா! பாத்தியே நாய்க்குட்டியொன்று எங்களிட்ட வந்திட்டார். அவருக்கும் வீட்டில் கஷ்டம் போல”

புஞ்சிபண்டா இலேசாகச் சிரித்தான்.

“நாய்க்குட்டி தானே. நான்தான் பிடிச்சுக்கொண்டு வந்தனான். நேற்று சுற்றிவளைப்பு முடிஞ்சு வரேக்க வழியில் கத்திக்கொண்டு நின்டார். தூக்கிக்கொண்டு வந்திட்டன்”

நாய்க்குட்டி சாப்பிட்ட தெம்பில் தலையை மேல் உயர்த்தி வடிவாகப் பார்த்தது.

“இவருக்கு என்ன பெயர் வைக்கிறது?”

சோமால கேட்டான். சற்று நேரத்தின் பின் மூவரும் சேர்ந்து நாய்க்குட்டியைப் பார்த்து,

“பிளாக்கி” என்றார்கள்.

கறுப்பு நிறமான அந்த நாய்க்குட்டி அவர்கள் வைத்த பெயருக்கு ஆமோதிப்பது போல் வாலைப் பலமாக ஆட்டியது.

* * *

கனகம் தலையில் அடித்தபடி அழுதுகொண்டு இருந்தாள். முத்தவள் சுசீலா, இளையவள் பத்மா தாயை அமைதிப்படுத்த முயன்றனர்.

“அம்மா! அம்மா! அழாதையணை. உங்கட உடம்புக்கு கூடாது. அழாதேந்கோ. நீங்களும் எங்கள் விட்டிட்டுப் போட்டியள் எண்டால் நான் என்ன செய்யிற்று? எங்களைப் பாக்க யார் இங்க இருக்கினம்? ஐயோ..... கடவுளே, ஏன் எங்கள் இப்படி சித்திரவதை செய்யிறாய்? வெஷல் விழுந்து நாங்களெல்லாம் ஒரேயடியாய் செத்துப்போய் இருக்கலாம்.”

தாயைச் சமாதானப்படுத்த முயன்றவர்கள், தங்களையும் கட்டுப் படுத்த முடியாமல் வாய்விட்டு அழுதார்கள். அயல்வீட்டு திலகவதியும் மங்களமும் தங்களால் முடிந்தனவு அவர்களைச் சமாதானப்படுத்த முயன்றனர்.

“என்றை திலகமக்கா, நான் என்ன செய்வேன்? பெத்த பிள்ளைகளை ஒவ்வொன்றாகப் பறிகொடுத்துக்கொண்டு இருக்கிறேனே, எல்லாக்கொடுமைகளையும் என்னைப் பாக்க வச்சுப்போட்டு அவர் போட்டார். ஆசை ஆசையாய் மூண்டு பெடியளைப் பெத்து நான் கடைசில என்னத்தை கண்டன்? கொழும்பில் வேலை செய்த என்ற புருசன் அங்க இனக்கலவரம் தொடங்கினதோட..... திரும்பி வீடு வரவே யில்லை. ‘றோட்டில் வெட்டிப் போட்டிட்டாங்கள்’ என்று சொல்லிச் சினம். அப்பவே என்ற குடும்பம் தவிச்சுப் போச்ச..... கஸ்ரப்பட்டு வளர்த்துக்கொண்டு வந்தா முத்தவன் நாங்கள் இப்படி இருந்தா

மானிடராஸ்ப் விறத்தல்.....

சுதந்திரம் கிடைக்காதென்டு சொல்லிக்கொண்டு இயக்கத்துக்குப் போய்ச் செத்துப்போனான்..... இது போதாதென்டு ரண்டாவது மகன் ஏதோவொரு இயக்கத்தில் இருந்து, இயக்கங்களிடையில் நடந்த மோதலில் அவனும் சொத்துப் போனான்.....”

“கடவுளே! இப்ப என்ற கடைசி மகனை சுற்றி வளைப்பில் பிடிச்சுக் கொண்டு போட்டாங்கள். நான் இப்ப என்ன செய்வேன்..... அவனை எங்க போய்த் தேடுவேன்! மங்களம் அக்கா.....! மூத்தவருக்கு முப்பதைந்து வயதாகது. தமிழ்மார் போன பிறகு எனக்கென்னத்துக்குக் கவியாணம் எண்டு சொல்லி செய்யாமல் இருக்கிறார். எல்லாத் துண்பங்களையும் கடவுள் எங்களுக்குத்தானே கொடுக்கிறான்.”

கனகம் பெரும் கூக்குரலுடன் கூச்சலிட்டு அழுதாள். திலகவதியும் மங்களமும் ஒன்றும் சொல்ல முடியாத நிலையில் இருந்தார்கள். இந்த மன்னில் கனகம் போன்ற எத்தனை தாய்மார்கள் தினமும் அழுது கொண்டு இருக்கிறார்கள்.

குசினிக்குள் பொருட்கள் எல்லாம் அப்படியே போட்டபடி கிடந்தன. பின் கொட்டிலில் கட்டியிருந்த ஆடு பெரிதாகக் கத்தியது. வெளி நாம் வருவது கண்டு கனகம் வீட்டு நாம் குரைத்துபடி ஓடியது. கறிமுருங்கை மரத்தடியில் கோழிகள் எதையோ கிளறிப் பொறுக்கிக்கொண்டிருந்தன. வேகமாக வீசும் காற்றில் பண்ணோலைகள் தலைவிரித்தாடின. பணை மரங்களுக்கிடையே அமைந்திருந்த அந்தக் குடிசை துயரத்தில் மூழ்கி இருந்தது.

மதியம் தவறணைக்கு உடன் கள்ளு குடித்துவிட்டு திரும்பிய ஒருவன் புலம்பியபடி போனான்.

“உது சண்டைதான். நான்..... நான் சொல்லுறன் உது தீராது..... சண்டைதான் நடக்கும்.”

திலகவதியும், மங்களமும் தமது முயற்சியில் அவர்களைச் சுய நிலைக்குக் கொண்டு வந்தார்கள். மங்களம் குசினியைத் துப்புரவாக்கி காய்ந்த பன்னாட்டையக் கொண்டு அடுப்பை மூட்டினாள். புகை வெளியே கிளம்பியது.

“கனகம் எல்லா இடமும் கேட்டனீங்களே? இல்லையென்றே சொல்றாங்கள்”

மங்களம் கனகம்மாவின் காந்தலை வருடியபடி கேட்டாள்.

“நான் எல்லா காம்பிலேயும் கேட்டுப் பாத்திட்டன். இந்தக் காம்பில கேட்டால் அந்தக் காம்பில கேட்கச் சொல்லுறாங்கள். அந்தக் காம்பில

கேட்டால் இந்தக் காம்பில் கேட்க சொல்லுறாங்கள். நான் ஒருத்தி தனிய அலைஞ்சு என்ன செய்யிற்று? நான் வெளிக்கிட்டால் இங்க இதுகள் ரண்டும் சமைக்காமல் என்னையே பொழுதுபடும் தனைக்கும் பாத்துக் கொண்டு நிக்குதுகள். நாங்க எல்லாம் செத்து தொலைஞ்சு போனால் ஒருத்தருக்கும் பிரச்சனை இல்லை.”

கனகம் சொல்லியபடி விப்பினாள்.

* * *

‘அன்பு மகன் புஞ்சிபண்டாவுக்கு அம்மா எழுதிக் கொள்வது, இங்கு நாங்க நலம். அதுபோல் நீயும் இருக்க புத்தபெருமான் அருள் வானாக..... காலம் எவ்வளவு விரைவாக ஓடிவிட்டது பார்த்தாயா? எங்க வாழ்க்கையும் எந்தவிதமான உற்சாகமும் இல்லாமல் போய்க்கொண்டு இருக்கிறது. உன் அக்காவுக்கு கல்யாணம் பேசி வந்தது. தேயிலைத் தோட்டத்தில் மாப்பிள்ளை வேலை செய்கிறார். அநேகமாகச் சரி வந்துவிடும். ஆனால், அக்கா நீ இங்கு வராமல் தான் கலியாணம் செய்ய மாட்டேன்று அடம்பிடித்துக்கொண்டு நிக்கிறாள்.

மாலினியும் அடிக்கடி எங்களை வந்து பார்த்துக்கொண்டு போவாள். பாவம் அந்தப் பிள்ளையும், உன்னையே நம்பி எதிர்பார்த்துக்கொண்டு இருக்கிறா. எனக்கும் உன்னைக் கனகாலம் காணாமல் பெரும் கஸ்ரமாக உள்ளது. உன் உழைப்பு எங்கள் வாழ்க்கைக்கு பெரிதும் உதவியாக உள்ளது என்பது உண்மைதான். ஆனால் இந்த வாழ்க்கைக்கு நாங்க எவ்வளவு தியாகம் செய்ய வேண்டி உள்ளது. மறுபடியும் சண்டை பெரிதாகத் தொடங்கி விட்டது எனச் செய்தி அடிபடும்போது நானும், உன் சகோதரங்களும், மாலினியும் படும்பாடு.....

ஒவ்வொரு பௌர்ணமியும் உனக்காக புத்த பெருமானிடம் பிரார்த்திப்போம..... மகனே! நீ பிடித்து வளர்க்கும் நாய்க்குடியைப் பற்றி எழுதி இருந்தாய். அது இப்போது எப்படி உள்ளது? நன்றாகப் பார்த்துக் கொள். மேலும், முக்கியமாக ஒரு தமிழ்த் தாயைப் பற்றி எழுதியிருந்தாய். அந்தத் தாயின் சோகக்கதையை அறிந்து இங்கு எல்லோரும் மிகவும் வேதனை அடைந்தோம். அந்தத் தாய் காணாமல் போன தன் மகனை இப்போதும் தேடிக்கொண்டு இருக்கிறாவா? அல்லது மகன் வந்து விட்டாரா?

நீ அந்தத் தாயைப் பார்த்தால் என்னைப் போலதான் இருப்பார் என்று எழுதிவிட்டாய். அதைப் படித்து உன் சகோதரங்கள் கலங்கி விட்டார்கள். அந்த தாயை உன் தாய்போல் நினைத்துக்கொள். தமிழோ, சிங்களமோ எல்லாத் தாயும் ஒரே மாதிரித்தான். நான் உன்னைப் பிரிந்து இருக்கிறேன். நீ உயிரோடிருந்தாலும் கண்ணுக்குத் தெரியாமல்

மானிடராய்ப் பிறக்கல்.....

தூரத்தில் இருக்கிறாய். இருந்தும் இங்கு நான் உன் பிரிவால் வாடிக் கொண்டு இருக்கிறேன்.

அப்படியானால்.....? அந்தத் தாயின் நிலையை யோசித்துப் பார். இவ்வளவையும் பறிகொடுத்து இப்போது இருந்த மகனின் முடிவு தெரியாமல் அலையும் தாயின் மனவறுதிதான் என்ன?

அந்தத் தாய் உன்னிடம் கதைக்க வந்தால் ஆறுதல் வார்த்தை கூறு. வேறு நாங்கள் என்ன செய்ய முடியும்? இந்த யுத்தம் இப்போது முடியும் என்று நீ நினைக்கிறாயா? நீ எப்போது வீடு வருவாய் என பலமுறை கேட்டும் நீ பதில் ஏதும் தராமல் மௌனமாகி விடுகிறாய். என்ன காரணம்? உனக்கு எங்களைப் பாக்க விருப்பமில்லையா? இராணுவத்தில் போய்ச் சேர் என்று நாங்களா உன்னை வற்புறுத் திணோம்? நீயாகத்தானே போனாய்! என்ன கோபம் உனக்கு? உனக்கு விடுமுறை கிடையாதா?.....

புஞ்சிபண்டா கழுத்தை வாசித்தபின் பிரமை பிடித்தவன் போலானான்.

இனிமேல் எதனை யோசிப்பது? என்னையா? அம்மாவையா? சகோதரங்களையா? மாலினியையா?

எல்லோரும் இந்த மன்னில் எதனை நம்பி வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். வாழ்க்கை இங்கு எல்லோருக்கும் நிலையானதுதானா? இந்த யுத்த பூமியில் யுத்தத்தை நிறுத்தாமல் வாழ்க்கையில் நம்பிக்கை வைத்திருக்கும் மக்கள் எவ்வளவு முட்டாள்கள்.

சற்று தூரத்தில் மனை மூடைகளுக்கு இடையில் சுருண்டு படுத்திருந்த நாய் பிளாக்கியை, புஞ்சிபண்டா பார்த்தான். எந்தவிதமான அசைவுமின்றி அது படுத்திருந்தது.

அது இப்போது நிம்மதியாக உறங்குகின்றதா? அல்லது தன் தாய், சகோதரங்களின் பிரிவை நினைத்து ஏங்கிக்கொண்டு இருக்கின்றதா?

பண்டா யோசனையில் மூழ்கினான்.

* * *

புஞ்சிபண்டாவுக்கு நினைவு திரும்பியபோது இடதுகாலை அசைக்க முடியவில்லை. மெல்ல மெல்ல நடந்தவை ஞாபகத்தில் வந்தன. அவசர அவசரமாக யுத்தமுனைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டதும் உக்கிரமான சண்டையில் இரு பகுதியும் ஈடுபட்டிருக்கும்போது தான் குண்டுபட்டு வீழ்ந்தது..... ஒரு மாதத்திற்கு மேலாக ஆஸ்பத்திரியில் இருந்தது.....

சோமபாலவும், புதிப்புமாரவும் யத்தத்தில் இறந்து போனதை அறிந்து துடிதுடித்துப் போனான்.

ஜேயோ! ஜேயோ! என மனம் அழுது புலம்பியது. வீட்டுக்கு அவன் கடிதம் போடவில்லை. ஏன் அவர்களை வேதனைப்படுத்துவான்..... அம்மா அறிந்தால்..... அவனால் அதனைக் கற்பனை செய்ய முடிய வில்லை. வேண்டாம். இப்போது கடிதம் போடவேண்டாம். கூடவே பிளாக்கியின் ஞாபகம் வந்து அவனை அடிக்கடி வாட்டியது.

இராணுவ ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து குணமாகி புஞ்சிபண்டா பழைய இடம் வந்தபோது அவன் முதலில் தேடியது..... பிளாக்கியை. அவன் தேடியதுதான் மிச்சம். ஆனால் நாயைக் காணவேயில்லை. வீட்டிலிருந்து கடிதம் வந்திருந்தது. மிகவும் ஆவலுடன் கடிதத்தைப் பிரித்து வாசித்தான்.

..... மகனே! உனக்கு எங்கள் மேல் அப்படியென்ன வெறுப்பு வந்து விட்டது. உலகத்தில் உனக்கொருவனுக்குத்தான் விடுமுறை இல்லாத வேலையா? என்ன நடந்தது உனக்கு? உனக்கு நாங்கள் என்ன செய்தோம்? எங்களை மறந்தாலும் உன்னையே நினைத்துக்கொண்டிருந்த மாலினியை ஏழாற்றி விட்டாயே!

மாலினியின் பெற்றோரும் எத்தனை நாளுக்குத்தான் உன்னை ஏதிர்பார்த்துக்கொண்டு இருப்பார்கள். மாலினி எவ்வளவு சொல்லியிடம் கேட்காமல் வேறு இடத்தில் திருமணம் பேசிவிட்டார்கள். உன்னை நம்பி ஏழாறாமல் அந்தப் பெண் இனியாவது வாழ்ந்து போகட்டும். இனிமேல் எங்களுக்குக் கடிதம் போடாதே. உனக்கொரு குடும்பம் இருப்பதை மறந்துவிடு. முக்கியமாக நீ பிடித்து வளர்த்துக் கொண்டிருக்கும் நாயைக் கொண்டுபோய் பிடித்த இடத்தில் விட்டுவிடு. அதையும் இடையில் நீ ஏழாற்றி விடுவாய்.

புஞ்சிபண்டாவுக்கு உடம்பு நடுங்கியது. முகம் சிவந்து வியர்த்துக் கொட்டியது. உதடுகள் நடுங்கின. பெருமானே! நான் யாருக்காக இங்கு வந்தேன். என் நிலைமையை யாருக்குப் புரிய வைப்பது? மறுகணம் கையில் வைத்திருந்த துப்பாக்கியை தூக்கித் தனது நெற்றிப் போட்டில் வைத்து துப்பாக்கி விசையை அழுத்த..... மகே அம்மே!.....

பாயில் சுருண்டு படுத்திருந்த கனகம் துள்ளியெழுந்தாள். காணாமல் போன மகன் அவனை அழைப்பது போன்ற பிரமை. கடந்த சில மாதங்களாக அவள் இப்படித்தான் எழுந்து ஒடுவாள். இரவில் எப்போதும் பெண்பிள்ளைகள் அவனுடனையே படுத்தார்கள். இருந்தும் இப்படி எழுந்து ஒடும் நேரத்தில் அவனை இருத்தி வைப்பதற்கு பெரும்பாடு ஆகிவிடும்.

மாளிராய்ப் பிறத்தல்.....

கனகம் எழுந்து வெளியே வந்தாள். பிள்ளைகள் தங்களை மறந்து நித்திரையில் இருந்தார்கள். நித்திரையை எத்தனை நாட்களுக்குத்தான் அடக்கி வைக்க முடியும்!

மகன் மீண்டும் அழைத்தான்.

“அம்மா என்னைக் காப்பாற்றுங்கள். என்னைத் தனியாக விட்டுப் போகாதீர்கள்.”

கனகம் ஒடத்தொடங்கினாள். காணியில் கட்டில்லாத கிணற்றியை மறந்து கால் வைத்தாள்.

“என்ற ஜேயோ.....!”

② ③ ④

சமுத்து இலக்கியப் பரப்பில் விசாலித்த பார்வையோடு மக்கள் இலக்கியவாதியாகத் திகழ்ந்த ஸிலரில் எஸ். அகஸ்தியரும் ஓருவர். வாழ்வில் இருந்தே கருத்துக்கான நோக்கம் எழுகின்றதென்றும், அக., புற நிலைகளுக்கப்பால் சுயமாக எழுதுவது என்பது இலக்கிய மோசடி என்றும் அழுத்தமாக தன் சிந்தனைகளை முன்வைத்த அகஸ்தியர் 1995 ஆம் ஆண்டு பாரிஸ் நகரில் மறைந்த வேளையில்,

இலங்கை, இந்தியா உட்பட பல உலகநாடுகளில் அவருக்கு அஞ்சலி செலுத்தப்பட்டபோதுதான், யாழ்ப்பாணத்து ஆளைக் கோட்டையில் பிறந்து உத்தியோக நிமித்தம் கண்டியில் பல ஆண்டுகளைக் கழித்த இந்தச் சிந்தனாவாதி எங்கெல்லாம் தன் இலக்கிய வேர்களைப் பாய்ச்சியுள்ளார் என்பதை உலகத் தமிழ் இலக்கிய உலகம் கண்டு கொண்டது.

அடக்குமுறைக்கும், ஒடுக்குமுறைக்கும், ஏகாதிபத்தியத்துக்கும் கரண்டலுக்கும் எதிரான பேண பிடித்த எஸ். அகஸ்தியர், 24 புனைபெயர்களில் 37 பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் எழுதியவர். தன் எழுத்துக்களை கவிதை வடிவில் தொடங்கிய அகஸ்தியர் சிறுகதை, குறுநாவல், நாவல், நாடகம், விமர்சனம், பகுப்பாய்வு, அரசியல், தத்துவம், விவரண சித்திரம், உருவகச் சித்திரம், நடைச்சித்திரம், வசன காவியம், நாட்டுக்கூத்து, இசை எனப் பல துறைகளில் தன் ஞானவீச்சைப் பிரயோகித்து சிறந்த படைப்பிலக்கியவாதியாக மினிர்ந்தார்.

அந்தக் காலத்து யாழ்ப்பாண வீதிகளை மன்வாசனையுடன் தரும் அதே அகஸ்தியர் மலையக மக்கள் வாழ்வில் ஒன்றிப்போய் மலையக மன் வாசனையுடனும் பல படைப்புகளையும் தந்தார்.

அவரது பல ஆக்கங்கள் இன்னும் நூலுருப் பேராமல் இருப்பதாக அறிகிறோம். அகஸ்தியரின் படைப்புகள் ஒவ்வொன்றும் ஆவணப் பெட்டகங்கள் என்ற வகையில், அகஸ்தியர் நினைவு சிறுகதைப் போட்டியை நடத்தி பரிக்பெற்ற கதைகளை நூலுருவில் கொண்டுவர உதவிய அவரது குமேம்பத்தினர், அவரது சகல படைப்புகளையும் நூலுருவில் கொண்டு வந்து பாதுகாக்க வேண்டும்.

அருள் சத்தியநாதன்,
உதவி ஆசிரியர்,
'தினகரன்' வாரமஞ்சரி